

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

SARA
NEY

AND

MEGHAN
QUINN

~~LOVE~~

~~Sincerely~~

Yours

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

USATODAYBESTSELLING AUTHOR

SARA
NEY

AHD

MEG
NAN
QUINN

~~LOVE~~
~~Sincerely~~
Yours

Yayınlayan: Hot-Lanta Publishing, LLC Telif

Hakkı 2018

Kapak Tasarımı: RBA Designs

Kapak Modeli: Fabian Castro

Fotoğraf: Rafa Catala

Bu kitap yalnızca kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz lütfen her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız veya sadece sizin kullanımınız için satın alınmadıysa, lütfen iade edin ve kendi kopyanızı satın alın. Yazarın emeklerine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

, lütfen yazarla iletişime geçin. meghan.quinn.author@gmail.com

~~Bu kitaptaki tüm karakterler kurgudur ve yazarın hayal gücünün ürünüdür.~~

www.authormeghanquinn.com

Telif hakkı © 2018 Meghan Quinn

Tüm hakları saklıdır.

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28 Epilog

- - -

ÖNSÖZ

PEYTON

Vivian: *Tanrım, neden bu kadar pislik biri?*

Kimberly: *Sence daha doğru soru şu değil mi: "Zavallı George, neden hiç hazırlıklı değil?"*

Peyton: *George bilgisayarından daha çok latte makinesinin başında vakit geçiriyor. Sebebi bu. Bak ne kadar neşeli. Sevimli bir Noel Baba gibi...*

Vivian: *Of. George'un karısı en iyi elmalı turtayı yapar.*

Kimberly: *Hay aksi, Vivian, dikkat et. Sana geliyor.*

"Vivian, test çalışmanın sonucu ne oldu?" Bir erkek sesi grup sohbetimize girer ve hazırlıksız olan iş arkadaşımız iPad'inden notlarını çıkarmak için telaşla uğraşır.

Kimberly: *Kahretsin. Viv bitti.*

Peyton: *Oh, kendimi kötü hissediyorum. Kızarıyor.*

Kimberly: *Evet, Viv. Çok kızarıyorsun. Peyton:* *Viv, kulaklarına bir bak...*

Kimberly: *Belki şeytanın kendisi ensesinde olmasaydı, bu kadar terlemezdi.*

Peyton: *Adil olmak gerekirse, şu anda bir toplantının ortasındayız. Hazırlıklı olmalı, çevrimiçi sohbet ederken not alıyormuş gibi yapmamalı.*

Kimberly: *Ne kadar sinirli olduğuna bak. Burun delikleri genişlemiş.*

Peyton: *Evet... yüzüne bak. Sanki tüm odayı ateşe vermek isteyen bir ejderha gibi görünüyor.*

Konferans masasındaki yerimden onu incelemeye başladım, uzun ahşap masa patronumla benim aramda tek parça bir tampon görevi görüyordu.

O masanın başında oturuyor, kontrolü ve keskin diliyle odayı keskin bir kılıç gibi yönetiyor.

Kimse onun küçümsemesinden kurtulamıyor.

Pazarlama departmanından arkadaşımı azarlarken onu izliyorum — onun küçük ofisi benimkinden iki oda ileride — iki elini masaya koyup ona doğru eğiliyor.

"Burada çalışacak yeni fikirlerim yok. Ne halt..." Cümlesinin ortasında küfür etmekten vazgeçer, derin bir nefes almak için duraksar ve baştan başlar. Sonra o büyük, erkeksi avuçlarını koyu renkli saçlarının arasından geçirir. "Bütün gün ofisinde ne halt ediyorsun? İlham gelmesini bekleyerek lanet olası pencereden dışarı mı bakıyorsun? Lanet olsun, dışarı çıkmayı istiyorum. Git lanet olası bir dağa tırman. Burası bir *açık hava* macera şirketi, lanet olsun. Dışarı çık."

Branson adında iri yarı, kaslı bir adama sert, duygusuz bir bakışla bakar. "Yenilikçilik senin işlerinden biri, Branson. Bir çadır al, onu kur ve onu iyileştirmenin bir yolunu bul."

Nefes nefese. Sinirli.

"Bakın. Tatil sezonu yeni bitti ve herkesin yorgun olduğunu biliyorum, ama satışları artırmak için tasarımlarımızda bazı ilerlemeler kaydetmezsek, bu mali yıl tam bir felaketle sonuçlanacak."

Derin sesi duvarlarda yankılanırken, hepimiz sessizce oturup nefesimizi tutarak onu dinliyoruz.

Vivian: *Hey, millet? Sence hala notlarımı istiyor mu?*

Kimberly: *Notlarını siktir et, Viv. "Notların" gerçek notlar değilse, başka bir şey söyleme.*

Peyton: *O ayağa kalkıp hayvanat bahçesindeki kaplan gibi volta atmaya başlamadan önce fırsatını kaçırdığından eminim.*

Vivian: *Tanrıya şükür. Ekleyecek yeni bir şeyim yoktu.*

Vivian'ın rahatlamış bir şekilde masada kambur durduğunu, sakız rengi dudaklarında sinsî bir gülümseme olduğunu izliyorum. Esnek parmakları masanın üzerinde duran iPad'e dokunuyor ve bir sonraki mesajının bize olmadığını biliyorum.

Kimberly: *Notların yok çünkü çevrimiçi olarak flört etmeye o kadar odaklanmıştın ki, nasıl demiştin...*

Peyton: *Göğüs kasları için et biftek mi?*

Kimberly: *Evet, o adam. "Etli biftek adam."*

Vivian: *Yaptıklarımın sorumlu tutulamam. Flört etmek zorundayım.*

Peyton: *Onun gerçek olup olmadığını bile bilmiyorsun.*

Vivian: *Gerçek olup olmadığı kimin umurunda? O mükemmel bir dikkat dağıtıcı.*

"Herkesin ofisindeki deliğine geri dönüp öğlene kadar kafasından bir fikir çıkarmasını istiyorum. Bu yaz 'zorlu bir yaz' olacak. Hedef kitlemiz - Harry verileri sağlayabilir - milenyum kuşağı ve yuppiler. Yuppi ne demek bilmiyorsanız, google'da arayın. *Nasıl yapılacağını* bilmiyorsanız, masanızdaki ıvır zıvırı temizleyin."

Adı geçince Harry'nin yüzü soluyor, kısa kollu ekose gömleğinin çamur yeşili rengiyle çirkin bir kontrast oluşturuyor. Boynu çamurlu bordo rengine dönüyor, bu da sadece sabah tıraş olurken jiletinin kaçırdığı sakalları daha da belirgin hale getiriyor.

Kimberly: *Bunu gördünüz mü? Harry alnını sildi.*

Gerçekten terliyor.

Peyton: *Evet, gördüm, iğrenç. Kusacak gibi görünüyor. Ne olduğunu duydun, değil mi?*

Vivian: *Hayır, ne oldu?*

Peyton: *Söylentilere göre, Mountain Man Magazine için düzelttiği reklam metninde üç hata varmış.*

Kimberly: *HAYIR, OLAMAZ*

Vivian: *ÜÇ MÜ? Ohhhh lanet olsun...*

Peyton: *Evet, üç tane.*

Patronumuz, beni rahatsız eden gri gözleriyle Harry'yi havaya kaldırıyor, ama gözleri bana doğru bakmıyor.

Tanrıya şükür.

Patron üç parmağını kaldırıyor.

"Nasıl üç tane tanrıyı..." Yine kendini durdurur ve kalın, dağınık saçlarını büyük eliyle tarar. "Nasıl üç hatayı düzeltmeden geçirebilirsin? Tek bir görevin vardı, Harry. Tek. Bizi cahil gibi göstermemek.

Haklıydı; bir reklamda en fazla yüz kelime olabilirdi

"Çok üzgünüm, Rome. O gün başım ağrıyordu." Harry elindeki mendili oynatıyor. Bu mendil, karısı tarafından ona hediye edilmişti

ve üzerinde onun baş harfleri ve mide bulandırıcı derecede tatlı bir kalp nakışlıydı. Ne yazık ki, şakaklarından akan gergin terini silmek için kullanıyordu.

Bu, Harry için iyi bir görüntü değil, aslında kimse için iyi bir görüntü değil.

"Başımı ağrıتیyorsun." Patron koltuğuna çökmüş, başını eline almış.

"Üzgünüm Rome, ben..."

"Hayır, Harold, üzgün olan benim." Anlamı daha açık olamazdı: *Seni işe aldığım için üzgünüm. Pişmanım. Bir kez daha batırırsan seni kovacağım.* "İkinci bir şans olmayacak."

Boyunu uzatarak, odadaki çalışanlara seslendi.

"Tanrı aşkına, biri bana öğlene kadar bir şeyler versin."

Arkadaşlarıma başka bir mesaj yazmak üzere olan parmaklarım görevlerini durdurur.

Saat 10:15.

Öğlene kadar fikirler istiyor.

On *birde* onunla randevum var. Kahretsin.

Ellerimde tuttuğum küçük ekrandan gözlerimi kaldırdığımda, çelik grisi bir çift gözle karşılaşıyorum. Koyu kaşlar, ifadesiz bir yüz. Dolgun dudaklar, duygusuz.

O çok yakışıklı. Hatta

güzel bile *denebilir.*

Duygusal olarak bağlanmayan bir erkeğe yazık. Yine de.

Gözlerimiz buluştuğunda - tesadüf olamayacak kadar uzun süre - göğsüm, boynum ve sonra yanaklarım ısınır. Tüm yüzüm kızarır ve oraya avucumu bastırmak isterim.

Sıcak da.

Titriyorum.

Onunla saat on birde randevum var. Ve söyleyeceklerimden hoşlanmayacak.

BİRİNCİ BÖLÜM

ROMA

Neden bana öyle bakıyor ki?

Saatime baktım, üç dakikadır tek kelime etmedi.

Onun rahatsızlığına rağmen, ya da belki de bu rahatsızlık yüzünden, saniyelerin geçmesine izin vererek, aramızdaki sessizliğin rahatsız edici bir şekilde uzamasına izin verdim. Rahatsız edici ve zorlu durumlar benim en iyi olduğum alanlardır ve bu tür durumlarda başarılı olurum.

Tik.

Tak.

Endişelenme, alaycı gülümsemem ona öyle diyor. *Bolca vaktim var.* Onun isteği üzerine, sadece onun için ayrılmış yirmi dakika, burada oturup değerli vaktimi boşa harcıyorum. O güzel ağzını açıp aklındakileri söylemesini bekliyorum.

Bunun yerine, koltuğunda kıpırdanıyor, aşağı çekemediği gri eteği kalçalarına yapıyor. Dar ve ciddi, sade, beyaz düğmeli bir gömlek ile tamamlanmış. Siyah gözlükleri burnunun ucunda ciddi bir şekilde duruyor, gözlük çerçevesinin üstündeki koyu renkli kaşları şaşkınlıkla kalkmış.

Hiç tanıştığım hiçbir pazarlama koordinatörüne benzemiyor ve benim için çalışan, ona benzeyen biri olduğunu kesinlikle bilmiyordum. Benim *altında*.

Dört kat aşağıda.

Lanet olası bir muhasebeci gibi görünüyor. Ya da sekreter. Ya da Doğu Kıyısı'ndaki bir hazırlık okulunun müdürü.

Deri koltuğumda dönerek masamdan bir kalem alıp parmaklarımın arasında sıkıştırdım ve yarı kapalı gözlerle onu inceledim.

Sıkılmış gibi davran.

Hiç de sıkılmadım.

Son kapağı bir kez, iki kez tıklatıyorum, bu kadının büyük kahverengi gözlerinin devasa masamın diğer tarafından hareketlerimi izlediğini görüyorum. Kaşları çatılıyor, ince bir sabır perdesi inceliyor.

Peyton.

Kahretsin, randevu takvimimde adını gördüğümde, kapıdan giren kişinin erkek olacağını düşünmüştüm. Bu sabah konferans masamda oturan kadının narin eli kapı çerçevesine hafifçe vurduğunda ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsiniz.

O toplantı sırasında cep telefonu ile konuşuyordu. Sağ testisime bahse girerim.

Kağıda göz gezdirip, isminin her harfine dikkatle bakıyorum; bu kadın şirketime katıldığından beri onunla hiç oturup konuşmadım, hiç görüşmedim.

Beş yıl.

Sekreterimin araştırmasına göre, sağlam bir başarı geçmişine sahip olmasına rağmen, hiç ofisime gelmedi. Peyton bilmem ne, soyadını telaffuz edemiyorum ve denemeye de niyetim yok.

Neden uğraşayım ki? *Benim* kurduğum şirketten bir ayağı dışarıda.

Dudaklarımı aralayıp ikimizi de bu ızdıraptan kurtarıyorum. "Amirin burada olduğunu biliyor mu?"

"Henüz değil," diye başlıyor, omurgasını düzelterek, göğüsleri kolalı gömleğe baskı yapıyor. "Ben istedim ki..." Durup, gergin bir nefes alıyor.

"Neden önce insan kaynaklarına gitmedin? Protokol böyle."

Doğrudan olmayı severim. Bana ne tür bir tat sunmaya çalışırsa çalışsın, şekerle kaplı saçmalıklardan ziyade açık sözlülüğü tercih ederim.

"İki haftalık ihbar süresini sana şahsen vermek istedim. Kişisel olarak daha uygun olur diye düşündüm."

Kibar.

Ciddi mi bu kadın? Kim böyle bir şey yapar ki?

"*İstifa* ediyorsun. Kibar olmanın umurumda olduğunu mu sanıyorsun?" Ya da nazik olmanın? Ya da onun *düşünceli* olmaya çalışmasının?

Bu özelliklerin bu ofiste yeri yok.

Burası bir ofis, kreş değil; biz buraya para kazanmaya geldik, kırılan duyguları okşamaya değil.

Peyton bir kez daha durakladıktan sonra titrek bir sesle, "*Senin* şirketin olduğu için, köprüleri yakmamamın uygun olacağını düşündüm" dedi.

Uygun olur.

O çok sevimli değil mi? Birdenbire onu, Amerika'nın ortasında, hiçbir yerin ortasında bulunan küçük bir kasabadan hayal ediyorum, orada ebeveynler çocuklarına terbiye öğretir ve hafta sonları birlikte kaliteli zaman geçirirler. Aile film geceleri ve tüm o iyi hissettiren saçmalıklar.

Kalemimi tıklatarak burnumdan soluyorum.

Peyton. Bu ne biçim bir isim? Erkek ismi, işte bu.

"Köprüleri yakmak istemedin," diye alaycı bir şekilde tekrar ediyorum, masama bıraktığı krem rengi kağıdı parmağımla iterek. İstifa mektubu, özgeçmiş kağıdına basılmış. "Ben köprüleri yakmakla kalmıyorum. Nehirleri kurutup betonla dolduruyorum."

Sonra nehir kıyısında kamp yapmaya giderim; bir açık hava macera şirketim var, bu yüzden çadır bulmak kolay olur.

Peyton'ın ağzı büzülüyor, benim açık sözlülüğümden şaşırılmış mı, şok olmuş mu yoksa tiksiniş mi, anlayamıyorum.

Elimdeki kağıdı gözden geçiriyorum. "Bir sonraki durağının neresi olduğu yazmıyor. Tavsiye mektubu gerekmiyor mu? Çünkü söylemeliyim ki Peyton" — sandalyeme yaslanıyorum, paslı, eski menteşeleri gıcırıyor — "istifa etmek benden bir şey koparmak için çok kötü bir yol."

Kafasını salladı ve ensesinde düzgün bir topuz halinde toplanmış siyah saçları milim bile kıpırdamadı. Tek eksik olan şey saç filesi.

Karşımda oturan kadının parlak deri topuklu ayakkabılarının ucundan, kolalı gömleğinin yakasına kadar gözlerimi gezdiriyorum.

Gözlerimi kısıyorum. "İş için her zaman böyle giyinir misin?"

Bluzuna bakarak, boğazına takılı inci düğmeye dokundu. "Önemli bir toplantım olduğunda, evet."

"Burası lanet olası bir açık hava macera şirketi ve sen saçında kütüphaneci topuzu var."

O sertleşir, gözleri boğazıma bağlanmış mavi ipek kravata, takım elbisenin geniş omuzlarına düşer, şüphesiz beni bir ikiyüzlü olarak etiketler. Siktir et, bu benim şirketim. Ne istersem onu yaparım ve bu öğleden sonra reklamcılarla önemli bir toplantım var. Kolları dirseklerime kadar kıvrılmış lanet olası bir oduncu gömleği giyip toplantıya gitmeye niyetim yok.

Peyton altın halka küpesiyle oynuyor. "Bu sabahki toplantımız için biraz daha fazla çaba sarf etmemiz gerektiğini düşündüm."

"O zaman bu zahmete girmezdin. Roam, Inc.'den biri istifa ettiğinde, artık onun zamanına ihtiyacım kalmaz."

"Ama Rome, umuyordum ki..." Soyadım yerine ilk adımı kullanıyor, kolunu kaldırıp kulağının arkasına olmayan bir saç tutamını itiyor; bu, onun birkaç kez yaptığını gördüğüm sinirli bir alışkanlığı. Ama saçlarını parmaklarıyla tarayamıyor çünkü saçları o lanet olası matronvari topuzla geriye toplanmış. "Kendi işimi kurmama rağmen, hizmetlerimin sana hala faydalı olabileceğini önermek için geldim."

"Hizmetlerin mi?" İstemeden dudaklarımdan bir kıkırdama kaçıyor, dudaklarım alaycı bir gülümsemeye dönüşüyor.

Hizmetler deyince aklıma hemen ahlaksız şeyler geliyor: eskortlar, oral seks ve ahlaksız kadınlar. Hemen seks düşünmekten dolayı beni dava edin.

Gözlerimde yansıyan düşüncelerimi okumuş olmalı, çünkü gözleri titriyor ve açıkta kalan boynundaki deri ateşli bir kırmızıya dönüşüyor.

"*Tasarım* hizmetlerim, evet. Sonunda..."

"Sen olmadan da gayet iyi idare ederiz, eminim." Gözlerindeki heyecanlı ışıltı beni sinirlendirdi, sözünü kestim. Gidiyor ve bir de alt yüklenici işi için pazarlık yapmaya cüret ediyor?

Hiç sanmıyorum, tatlım.

Öne eğildim, ellerimi masamın üzerine koydum, gömleğimin kolları dirseklerime kadar kıvrılmıştı. "Başarılı değilim

Çünkü ihtiyaım olan herkese duyarlılık eğitimi vermekle zamanımı harcıyorum. Bu bir iş, hobi değil. Ve bu küçük toplantıyı ısrar ettiğine göre, sana bir şey söyleyeyim; bir sonraki işinde işine yarayabilecek değerli bir ders, istersen."

"Dinliyorum."

Peyton'a sert bir bakışla bakıyorum. "Bir saniye bile olsa rakip bir şirkette çalışacağını düşünüyorsan, bir daha düşün."

Masamdaki kağıtları karıştırarak, parmağımla onun rekabet etmeme sözleşmesini işaret ettim; Roam, Inc. şirketine ilk geldiği hafta imzaladığı sözleşmeyi.

Bu sözleşme, işten ayrılmasından sonraki bir yıl boyunca kesin ve geri alınamaz ve ben bunu uygulamaktan çekinmem.

Evet. Rakip şirkette çalışırsa, sahip olduğu her şeyi elinden alacağım.

Çenesi hafifçe kalkar. "Asla yapmam."

Dudaklarım gülümsemeye kıvrılır. "Herkes yle der."

Birkaç saniye ağzıma bakıyor, sonra başını sallıyor. "Bir daha kimse için alışmayacağım. Sonunda kendim için çalışacağım. Ve bunu kabul edemiyorsan, sanırım seni hafife almışım."

ne eğildim, ellerimi masamın üzerine koydum. "Beni hafife mi aldın?"

"Senin ilerici olduğunu sanıyordum. Kendi şirketini sıfırdan kurmuş biri olarak, bana bir şans vereceğini düşünmüştüm." Ayağa kalkarak bana bir manila klasörü uzattı. "Grafik tasarımı çalışmalarım iyi. Hatta harika. Eğer bunu gremiyorsan, o zaman, şey... Sen...
. sen bir . . ."

Kaşlarım sa çizgime kadar yükseldi. "Ben neyim?"

"Aptal." Son sözü söyledikten sonra, öfkeyle ayağa kalkar ve ofisimden çıkar. *Aptal mı? Lütfen, daha kötüsünü de duydum.*

O gittikten sonra, dizüstü bilgisayarımın faresiyle oynayarak şirketin iletişim bilgilerini gözden geçiriyorum. Daha fazla bilgiye ihtiyaım var.

Peyton Lvque.

Lanet olası soyadını  kez yanlış yazdım, sonunda doğru yazabildim.

Enter tuşuna basıyorum.

PEYTON

Rome Blackburn'ün kapısının arkamda kapanma sesi beni sersemliğimden uyandırıyor. Son birkaç haftadır kendimi çevreleyen ve bir şekilde yarattığım *yanılsama* sisinden çıkıyorum. Belki, sadece belki, şirketten ayrıldığımda beni sözleşmeli olarak işe almak isteyeceğini düşünüyordum.

Bana bir şans vereceğine bahse girmişt看.

Orada ne oldu böyle?

Az önce, bir zarf dolusu tasarımla istifa etmek için Bay Outdoor Adventure'in ofisine mi girdim? Ona yeni şirketimi tanıtmak için mi? O hakaretler yağdırırken, onun güçlü çenesine bakmak için mi?

Yaptım.

Tanrım, yaptım.

Ve ona yüzüne karşı pislik dedim. Dürüst olmak gerekirse, yüzündeki ifade sonsuza kadar beynime kazınacak. Ve onu aşağılamanın benim için hiç de iyi olmayacağından şüpheliyim. Köprüleri yakmak istememekten bahsetmişken...

Ama o bana tek kelime bile ettirmedi. Belki birkaç kelime... Arada sırada kekeleme.

Aferin, Peyton. En çok ihtiyacın olduğu anda cesaretini kaybederek Fresh Minted Designs'in geleceğini temsil etmenin en iyi yolu. Bu, başarıya ulaşmana nasıl yardımcı olacak?

"Nasıl gitti?"

Rome'un asistanı Lauren'ın yanından hızla geçiyorum, ama onun sahne fısıltısı beni durduruyor. Soğuk taş tezgahın üzerine eğilmiş, koridoru baştan aşağı süzdükten sonra bana dönüp parmağını kıvrarak yaklaşmamı işaret ediyor.

"Ee? Nasıl gitti? İçeride çok uzun kalmadın."

Yenilgiye uğramış bir ifadeyle Rome Blackburn'ün ofisine doğru bakıyorum. "Beklediğim gibi *değil*. Artık soyadının nereden geldiğini biliyorum."

Kişiliği, ruhu kadar *karanlık*.

Lauren yüzünü buruşturarak parmağıyla bana yaklaşmamı işaret ediyor. İşten yeni *ayrıldığım* için yapacak başka bir şeyim yok, bu yüzden onun küçük emrini yerine getiriyorum ve yüksek bir iç çekişle kalçamı onun granit tezgahına dayıyorum.

Lauren yüzünü buruşturur. "O kadar mı kötüydü?" "*Daha da kötü.*"

"Bağırış sesleri duymadım. Ne kadar kötü olabilir ki?"

Kaşlarım havaya kalktı. "Bağırış mı?"

"Evet, *ayrılıyorsun*. İstifa ettin. Rome Blackburn, şirketten ayrılan insanlara pek iyi davranmaz."

Sanki bunu bana söylemesi gerekiyormuş gibi; az önce bunu bizzat gördüm. "Ona iki haftalık ihbar süresini bildirebildin mi?"

"Hayır. Rekabet etmeme şartından bahsetmeye başladığında konuşma tıkanı."

Lauren gülerek klavyesine tıklamaya devam etti. "Evet, genellikle ayrılmak isteyenlerin masalarını hemen boşaltmalarını ister. Masana geldiğinde kutun çoktan paketlenmiş olsa da şaşırma."

"Gerçekten mi? Hiç tahmin edemezdim." Sözler ağzımdan, gizleyemediğim alaycı bir tonla dökülüyor, ama midem düğümleniyor.

Umarım kalmama izin verir; bu son iki haftaya *ihtiyacım var*.

"Bu şirketi kan, ter ve gözyaşlarıyla sıfırdan kurdu..."

"Tatlım, biliyorum." Lauren'in omzuna dokunmak için eğildim. "Onu savunmana gerek yok. Anlıyorum. Kişisel bir şey değil. İş meselesi. Keşke bana daha fazla şans verseydin..."

Koridorun sonunda bir kapı açılır.

Onun kapısı.

Lauren'in sırtı kaskatı kesilir; parmakları hemen klavyede daha hızlı hareket etmeye başlar.

Donup kalırım.

Omuzlarım gerilir, sırtım düzelir, duyularım harekete geçer ve aniden yüksek alarm durumuna geçerim.

Onun kolonyası keskin ve erkeksi, güç dolu bir havası var, tek bir belirgin ve gülünç derecede baş döndürücü kokuyla karışmış ve

ben ne diyorum ki?

Rome Blackburn ormanlar, nehirler ve macera. O heyecan.

O bir pislik.

Rome Blackburn tam bir pislik.

Koridordaki hava değişiyor. Komut veren adımlar Lauren ve bana doğru ilerliyor, tam arkamda duruyor.

"Bayan Lll..." Bu ahmak soyadımı telaffuz etmeye bile alışmıyor. Sanki çok mu zor? "Hala burada ne yapıyorsun? Amirinize iki hafta önceden haber vermen gerekmiyor mu?"

Bana masamı temizletmiyor. *Bana masamı temizletmiyor.*

"Lévêque." Le-veck olarak telaffuz ediliyor. "Ne?"

"Soyadım."

Keskin, yoğun gümüş rengi gözleri kısıılır, güçlü, keskin çenesi saat beş gölgesiyle kaplanır. Rome kollarını kavuşturur, pazı kasları pahalı mavi düğmeli gömleğinin kumaşını gerer, ayakları omuz genişliğinde açılır. Bu duruş odayı daha küçük, daha dar hissettirir, tüm havayı emer.

"Le-veck," diye tekrarlar, dudaklarında dener. Muhteşem, dudakları dudakla "Evet."

rı. "O zaman neden öyle yazmıyorsun?" "Fransızca."

Gözleri daha da kısıılır —eğer mümkünse— enesi seğirir, elini cebine sokarken sinirli bir ritimle titrer. "Lauren, lütfen Bayan Fancy Pants Le-Veck'i asansöre götür.

Burada kalma süresi dolmak üzere."

"Evet, Bay Blackburn." Bana özür dilercesine bir bakış atan asistanı ayağa kalkar, onun emrini yerine getirmek için acele eder, beni masasının önündeki asansörlere doğru aceleyle yönlendirir, ellerini omuzlarıma koyar ve beni ileri doğru iter.

"ok üzgünüm. Daha sonra konuşuruz," diye fısıldadı, yakut kırmızısı tırnağıyla aşağı düğmesine basarken; kapılar otomatik olarak açıldı

içerideki siyah ve krom duvarları ortaya çıkarır.

İçeri girip arkamı dönerek dört kat aşağıya inmek için kat düğmesine basıyorum.

"Önce İnsan Kaynakları, Bayan Fancy Pants," Rome sırtarak hatırlatır. "O tarafta."

Tavana doğru işaret ediyor.

Aptal.

Uzun boylu, geniş omuzlu ve ince belli, en iyi özelliği düşünceli tavırları. Balın arıları çektiği gibi beni de çekiyor; beni sonsuza dek meraklandırıyor.

Asansör kapıları kapanmaya başlarken, Rome görünür, elleri mükemmel ütülenmiş pantolonunun ceplerine sokulmuş, beni izliyor, güzel koyu kaşlarında somurtkan bir ifade var.

Bana ne kadar kaba davransa da, nazik davranma ihtiyacı hissettiğim için, kapı önümde kapanırken "Teşekkürler, Bay Blackburn" diyorum.

Son sözü benim söylediğimi bilerek kendi kendime gülümsüyorum. Kapı kapanırken gülümsüyorum.

Onlar kapandığında omuzlarım çöküyor ve destek almak için duvara yaslanıp, düzensiz bir nefes veriyorum.

Vererek iki haftalık iki haftalık ön zor zor bir adam gibi birine bunu doğrudan böyle bir adama vermek?

Daha da zor.

Daha iyi olabilirdi.

Kafamda senaryoyu canlandırdığımda hayal ettiğim gibi gitmedi. Ya da köpeğime, Scott adını verdiğim kurtarılmış bir melez köpeğe yapacağım konuşmayı prova ettiğimde, çünkü evcil hayvanlarıma insan isimleri vermek çok komik geliyor.

"Scott ve Bay Blackburn. Bugün beni kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederim, zamanınızın değerli olduğunu biliyorum." Boğazımı temizledim. *"Oh, ne o? Eteğimi beğendiniz mi? (kıkırdama) Çok teşekkür ederim. Sizin için özel olarak seçtim."*

Ama o eteğimi beğenmemişti; onunla dalga geçmişti. Kekelemiştim, ona sunumumu yapamamıştım ve yüzüstü düşmüştüm.

Ne kadar daha iyi olabileceğini hayal etmiştim. Aslında rüyalar görmüştüm.

Övgü ve minnettarlık bana yöneltilmeliydi. Yeni bir ortaklık için heyecan. Büyüme için. Belki bazı high five'lar, birkaç profesyonel el sıkışma veya anlaşmayı mühürlemek için bir yumruk tokuşturma. Tweed dar kalem eteğimi düzeltiyorum, kumaşın sarılmasını hissediyorum — ve arkadaki yırtmaç, nefes alabilmem için biraz alan bırakıyor — sonra boğucu gömleğimin üst iki düğmesini açtım.

Az önce yaşadığım utanç verici durumdan dolayı, birçok meraklı ve inanılmaz derecede burnunu sokan iş arkadaşımın yanından geçerek, aslında sadece süslü bir kabin olan küçük ofisime geri dönüyorum.

Kapıyı açık bırakıyorum.

Ofisin halısını koruyan plastik sandalye paspasına sürtünen tekerlekler, oturduğumda ileri doğru yuvarlanıyor. Öne eğilip, bir elimle alnımı tutuyorum ve kafamda toplantıyı tekrar tekrar canlandırıyorum.

Rome Blackburn'ün rahat ama aynı zamanda korkutucu duruşu. O lanet kalemi oynatırken uzun parmaklarının sıkışması. Asansör kapıları kapanırken, iyi dikilmiş pantolonunun bel kısmının daralması. Saçlarının basit *dağınıklığı*, sanki az önce ipeksi kahverengi saçlarını çekip, sıfırdan kurduğu Fortune 500 şirketi için bir karar veriyormuş gibi, her yöne doğru itilmiş.

Ve o gözler.

Koyu kaşları, mavi ya da gri değil, karmaşık gümüş rengi havuzların üzerinde duruyordu... gümüş rengi... bir kez olsun, rengini keşfedebilecek kadar yakındım.

Bana karşı daha fazla sinirlenirken, gözleri daha koyu bir yosun rengi aldı.

Bana.

Ugh.

Rome Blackburn duygusuz, küstah ve hesapçıdır. Yine de, birbirimize baktığımız o kısa anda, onun sert görünüşünün ardında geçici bir kırılma gördüm.

Bir parıltı...

Tık, tık.

Kabinimin duvarına kim vuruyor diye bakmadan bile, bunun en iyi arkadaşıım Genevieve olduğunu biliyorum.

"Ee, nasıl gitti?" Genevieve, Roam, Inc'in teknik departmanı olan IT'de çalışıyor ve şirketten ayrılıp kendi marka ve danışmanlık şirketimi kurmamda bana inanılmaz destek oldu.

Gen, ofisimdeki küçük bir dosya dolabına oturmuş, pürüzsüz bacaklarını çaprazlamış ve dinlemeye hazır.

Sandalyeyle yavaşça dönerek ona doğru eğildim. Dudaklarımı büktüm. "Sence nasıl gitti?"

Yüzü buruşuyor. "Sanırım pek iyi gitmedi?" Bunu bir soru gibi ifade ediyor. "Bay Blackburn anlayışlı birine benzemiyor. Sürekli çok sinirli."

Yılın en hafif tabiri.

"Tanrım, Gen, çok korkakça davrandım. Çok utanıyorum, hem de fikrimi ve planlarımı anlatma fırsatı bile bulamadım." Kafamı sallıyorum. "Ne düşünüyordum ki? Rome Blackburn, ağızından tek kelime bile çıkmadan beni kesip attı." Her nefes alışımında toplantıyı daha komik buluyorum ve biraz daha gülüyorum.

"En azından ağzın güzel," diye alay ediyor arkadaşım.

"Soyadımı bile bilmiyordu, yani kim olduğumu hiç bilmiyordu. Harika."

Bu, Genevieve'in gülmesine neden olur. "Çok kibar görünüyor. Nasıl soyadını karıştırabilir ki?"

"Telaffuz edemediği için söylemeye tenezzül etmedi." Omuz silkiyorum. "Ya da belki de gitmeden önce bana son bir hakaret etmek için yaptığı bir şeydi."

Sadık ve destekleyici arkadaşım sırtımı okşadı.

"Bu sadece onu bir aptal gibi gösterdi." Yüksek topuklu ayakkabısı yukarı aşağı zıplıyor. "Hey. Dinle. Onu unut. Sen gidiyorsun ve dışarıda ciddi bir başarı elde edeceksin, tüm bu şirketleri alt üst edeceksin, kendine bir isim yapacaksın, o da seni reddettiği için pişman olacak."

Neşeyle başımı sallıyorum. "Pişman olmayacak. Sen çok aptalsın."

Genevieve bunu bir iltifat olarak kabul ediyor. "Sana söylüyorum, pişman olacak."

Bir ataş alıp, metalle oynayarak şeklini bozuyorum
—bu benim sinir bozukluğumun bir belirtisi. Gençken, metali ağızıma sokup dişlerime dayar ve diş teli takmış gibi yapardım. Artık büyüdüm, bu yüzden bükülmüş metali masama geri koydum. "Son zamanlarda bilmem gereken herhangi bir dedikodu var mı?"

Genevieve *her şeyi* bilir. Ve bence şirketteki en iyi işi ona ait.

Anlık mesajlaşma hesaplarını izleyerek, her türlü suistimal veya zamanın kötüye kullanılması durumlarını takip ediyor. Yeni çalışan hesapları ve e-postaları oluşturuyor. Eskileri siliyor. İş arkadaşlarının masaüstlerinden rastgele ekran görüntüleri alıyor.

Kısacası, Roam, Inc. şirketinin gözü ve kulağıdır.

İşinin en iyi yanı ne mi? Kimse onun tam olarak ne yaptığını bilmiyor; onun iş telefonlarını kurduğunu ve ara sıra bilgisayarlarını tamir ettiğini düşünüyorlar, bu da onun insanlar hakkında gerçek kirli çamaşırları ortaya çıkarabileceği anlamına geliyor.

"Hmmm," diye mırıldanır, parmağını çenesine dokunur. "Finans departmanındaki Calvin'in kız arkadaşı bu Pazartesi silikon taktıracak ve tüm masrafları Calvin karşılıyor."

"Yalan söylüyorsun."

Kafasını sallar.

Sessizce gülüyorum, biraz kıskançlık duyarak, omuzlarım titriyor. "Peki ya Rose ve Blaine?"

Şekerlikten bir nane şekeri alır ve ağızına atar, ambalajın kırıksıklığını parmaklarında yuvarlar ve sonra masamın yanındaki çöp kutusuna atar.

"Hâlâ bir çıkmaza girmiş durumdalar. O, ona aşık olduğunu itiraf etmiyor, o da son ofis partisinde sarhoşken onu öptüğünü itiraf etmiyor. Görünüşe göre eski usul inatçılık, onların gerçek aşka ulaşmasına engel olacak."

"Ne yazık." Ataçımı çöpe atıp, başka bir tane alıyorum. "Peki maaş bordrosundaki Sally? Hâlâ Jessica'ya benim hakkımda kötü konuşuyor mu?"

Genevieve parlak mavi gözlerini devirdi. "*Her zaman*. Bugün sürtük gibi giyindiğini ve patronun ofisine gidip

onunla yatmaya çalıştığını söylemiş." Yumuşak bir homurtu çıkarır. "Sanki kimse o buz gibi sikine yaklaşmak istermiş gibi."

Dudaklarımın köşesini ısırp gözlerimi yere indirdim. Birisi onunla yatmak isteyebilir.

Aslında, aklıma bir anda bir kişi geliyor.

Ben.

Ben, ben, ben.

Rome Blackburn'ü bir saniye bile düşünmeden becerirdim.

Arkadaşım farkında olmadan konuşmaya devam ediyor. Tanrım, patronumuz hakkında düşündüklerimi bilseydi ne yapardı? Öldürürdü beni.

"Hey!" Birden canlanır, dosya dolabının üzerine dik bir şekilde oturur. "Yarın akşam için planımız hala geçerli mi? Otuzuncu yaş günü kutlaması?" Heyecanla ellerini çırpır.

Bazıları otuz yaşına girmekten korkabilir, ama ben değil.

Yirmili yaşlarımı geride bıraktığım için heyecanlıyım ve daha ciddiye alınmaya hazırım. Kendi işimi kurmaya hazırım. Hayatımın bu yeni bölümüne, biraz olumsuz başlamasına rağmen hazırım.

"Anlaştık. Sert bir içkiye ihtiyacım var."

Arkadaşım kıkırdar. "Sert bir içki ve içinde sert bir penis." "İnan bana, bu olmayacak."

"Neden olmasın?"

Çünkü. Bilinmeyen bir nedenden dolayı, vajinam ve ben tek bir adam istiyoruz. *Beni* kesinlikle istemeyen adam: Rome Blackburn.

İKİNCİ BÖLÜM

ROME

"Ayaklarını masamdan çekebilir misin?" Arkadaşım Hunter gözlerini devirir, çamurlu botlarının halıma ve masama çakıl bırakmasını umursamadan.

Beni görmezden geliyor. "Neden bu kadar sinirlisin? Her zamankinden daha cadalozsun."

Ben de onu görmezden geliyorum. "Bu sabahki toplantı tam bir fiyaskoydu; orada sana ihtiyacım vardı."

"Ne yapabilirdim *ki*?"

"Bilmiyorum. Moral desteği mi? S i n i r l e n m e m i e n g e l l e m e k m i?"

Hunter O'Rourke, CIO'dur: Baş İnovasyon Sorumlusu ve onun temel görevi, geliştirme ekibimizin ürettiği yeni fikirleri test etmektir. Yenilik yapmak. Ya da bu durumda, geliştirmede başarısız olmak. Yeni bir çadır mı yaratıldı? O'Rourke onu doğaya götürür ve içinde uyur. Yeni bir kaya tırmanma aleti mi icat edildi? O'Rourke, duvarı tırmanacak kişidir.

Yeni bir halatla köprüden atlamak mı? O'Rourke.

O benim en iyi arkadaşım ve mantığımın sesi.

Berbat, ama gerçek, çünkü geçimini çılgın sularda rafting yaparak sağlıyor.

"Toplantıda kafayı mı yedin? Bu hiç sana göre değil." Gözlerini devirip öne eğilir ve küçük gümüş galvanizli kovada sakladığım Brach'ın şekerlerini karıştırır. Karameli yüksek sesle açar, kağıdı bilerek buruşturur, beni sinirlendirmek için.

Gözlerimi kısıyorum. "Tamam. Bu biraz abartılı olabilir, ama yemin ederim ki, bu insanları kim işe aldı bilmiyorum..."

O sırtarak şekerlemeyi ağzına atıp çiğniyor. "Uh. Sen mi?"

Buzzer sesi çıkarırım. "Yanlış. İnsan Kaynakları. Bunlar en iyilerin en iyileri olmalıydı, ama hiçbirinin tek bir fikri bile yoktu."

"Sonra Peyton L  v  que ile bir toplantı yaptım, ki bu da zaten boktan olan günümün bir başka felaketi oldu." Elbette, onun lanet soyadını doğru bir şekilde, akıcı bir şekilde telaffuz ettiğimi fark etmedim değil. Her hece, onun dilinden çıktığı gibi benim dilimden de akıcı bir şekilde çıktı. İpeksi. Egzotik.

"Az önce dört kez k  frettin."

Tanrım, bu adam tam bir baş belası. "Dinler misin?"

"Deneyeceğim, ama bu Peyton denen adamın kim olduğunu bilmiyorum." "Peyton bir kadın. Ve bu sabah istifa etti."

Pes etti. *İstifa etti.* Aynı şey.

"Kahretsin dostum, bu çok kötü. Eşyalarını topladın ve güvenlik görevlileriyle dışarı çıkardın mı?"

"Hayır. İki haftalık maaşını tam olarak alacak."

Arkadaşımanın koyu renkli kaşları kalkar. "Ateşin mi var? Ateşini   l  eyim mi?" Koltuğundan yarı kalkar, masanın üzerinden uzanır ve avucuyla alnıma dokunmaya çalışır.

Elini itiyorum. "Kes şunu."

O'Rourke gülüyor, şekerlerimden bir tane daha alıyor, çiğniyor ve başını eğerek beni inceliyor. "Bu kızı görmem lazım."

Hayır, görmemesi gerek. "Neden?"

Ses tonumdan dolayı kaşları kalkar. "Belli ki seni etkilemiş, yoksa diğerleri gibi onu da kapı dışarı ederdin."

Alaycı bir şekilde gülerek dikkatimi bilgisayar monitörüne çeviriyorum. "Sen neyden bahsediyorsun?" O beni etkilemedi. Onu tanımıyorum bile. "Bu bir iş, lanet olası bir flört servisi değil. Yediğin yere pisleme — kardeşlik kuralları bunun için var." Gözlerimi ona dikiyorum. "Okudun mu?"

Elini havada salladı. "Bu politika saçmalık ve sen de bunu biliyorsun."

Şimdi gözlerimi kısıyorum. "Neden? Çünkü onu bozuyorsun diye mi?"
Yine gülüyor. "İnan bana, burada yatmak istediğim biri olsaydı, aptalca bir '*Yatma Yasağı*' politikası beni durduramazdı."

Çok çekici.

Ama Hunter henüz bitirmemiş; ortalığı karıştırmayı ve aptalca yorumlar yapmayı. "Yani bu hatun seni ortada bıraktı... Toplantıdan önce onun kim olduğunu hiç bilmiyordun. Peki onu *neden* yanında tutuyorsun? İki hafta sonra işi bitecek, neden onu kapı dışarı etmiyorsun?"

Sandalyeye yaslanıp, yatırımcıları etkilemek için taktığım kravatı gevşeterek iç çektim. Kollarını dirseklerine kadar sıvamış mavi gömleğimin üzerinde çarpıcı mavi rengi göze çarpıyordu.

Klavyeyi kenara itip öne eğildim, önümdeki ahşap yüzeye ön kollarımı dayadım. Ellerimi birleştirdim.

Hunter'a sabırsız bir bakış attım.

"Onun yerine geçecek kimse yok. Dinlemedin mi? Bu sabahki toplantı tam bir felaketti. O giderse, ben bittim. Outdoor Ecosphere'e sunum yapıyoruz ve pazarlama için ona ihtiyacım var."

"Ama pazarlama ekibinin berbat olduğunu söylemiştin."

"O pazarlama ekibinde değil; tüm sosyal medya işlerini yapıyor ve bu konuda çok iyi." Bu son kısmı isteksizce kabul ediyorum, dudaklarım gerçekten bükülüyor.

Ben *nereden bileyim*? Aptal gibi yarım saat boyunca çevrimiçi varlığımızı takip ettim, web sitemizi, Instagram ve Twitter'ı tıklayıp durdum. Temiz, markalı ve zamanında yapılan paylaşımları zekice ve eğlenceli, ama aynı zamanda profesyonel.

Tıpkı kişisel sayfalarında olduğu gibi.

Ve bunu biliyorum, çünkü onları da oldukça dikkatli bir şekilde inceledim.

Kahr
etsin

.
Kahr
etsin

.
Kahr
etsin

.
"Yani onun kalmasına izin vereceksin." *Çiğne*. Yut.
Çiğnemek.

Yapışkan karamelin çiğnenirken çıkardığı ses, masanın üzerinden uzanıp onu boğazlamak istememe neden oluyor.

"Evet." Ellerimi meşgul etmek için bir kalemi çeviriyorum, ta ki kalem masadan yuvarlanıp yere düşene kadar.

"Ve sen onu becermek için *hiç* ilgi duymuyorsun."

Gözlerimi kaldırıp ona sertçe bakıyorum. "Neden böyle davranıyorsun?"

Hunter O'Rourke, ekose flanel gömleğinin altında omuz silkiyor. "Neden bu kadar cadaloz davranıyorsun?"

Hunter ve benim bir geçmişimiz var; sadece o bana huysuz diyebilir, çünkü çoğunlukla bir pislik gibi davrandığımı biliyorum. Aslında, huysuz davranıyorum.

Benim acımasız bir pislik olduğum sır değil; neşeli insanları sevmem. Ya da neşeli *olmayı*.

Ya da insanları.

Evet, *insanları kesinlikle sevmiyorum*.

Ama O'Rourke'u kardeşim gibi seviyorum, çoğu zaman kocaman bir pislik olmasına rağmen.

Ortaokulda tanıştık, ailesi yan komşumuza taşındığında, okul başlamadan birkaç hafta önce dört aydır boş duran evin önüne büyük bir nakliye kamyonu geldi.

Nakliyecilerle birlikte kabinden indi, kaldırıma çıktı, yüzünü elleriyle koruyarak eve bakıyordu. Kabine tırmandı ve bir beyzbol eldiveni ile geri geldi.

Derisini birkaç kez yumrukladıktan sonra gözlerime baktı, sonra omuz silkerek eldiveni kaldırdı.

Elimde top vardı ve onu almak için koştum.

Küçük piçe tüm gücümle topu fırlattım. Peki o topu yakaladığında ne oldu?

Gerisi tarih oldu.

Lisede ikimiz de beyzbol oynuyorduk. Ebeveynlerimizin pencerelerini kırmaktan, evden kaçmaya, sarhoş olup sokağa çıkma yasağı saatinden sonra dışarıda kalmaya kadar her türlü saçmalık yüzünden başımız belaya girdi.

Lisede Hunter benim kız arkadaşlarımdan ayrıldı; üniversitede ben onun kız arkadaşlarından ayrıldım. O duyarlı olan oldu, insanların duygularını gerçekten önemsiyordu. Peki ya ben?

Hiç umursamadım. *Hala da umursamıyorum*.

Okulda çok çalıştım, tüm dersleri aldım ve birbiri ardına berbat işlerde çalıştım. Para biriktirdim. Yatırım yaptım.

Ben mantıklı olan bendim.

Ben katı kurallara bağlı olan bendim.

Hunter parti yaparken ben eğlenceyi bozan kişiydim. *Nefes alan her şeyle yatıyordum.*

İş odaklıydım, yüksek lisansımı yaptım, o ise rastgele, boktan yan işlerle uğraştı. Dürüst olmak gerekirse, ikimizi de iş hayatına sokacak bir plan yapmamı beklediğini düşünüyorum.

Ve ben de yaptım.

Roam, Inc.

Adımın bir oyunuydu — O'Rourke'un fikriydi (bazen iyi fikirleri olur) — iki yıl boyunca yüksek lisansım için deli gibi çalıştım, hiç durmadım. Macera istiyordum ama *çalışmam* gerekiyordu. Doğa severdim. Sınırları ve limitleri zorlayıp adrenalin patlaması arıyordum.

Dünyayı dolaşmak istediğim şeydi. Roma.

Ben markamla özdeşleşmişim; ben buyum. Şirket benim, ben de şirketim. Bu yüzden, o küçük Bayan İyi Kız'ın umursamadan istifa etmesi beni çok kızdırdı. Hem de yüzüme karşı. Kim böyle bir şey yapar ki?

"Neden neyim?" Hunter başını yana eğmiş, parmaklarını ağzının önünde birleştirmiş, bekliyor.

"Ha?"

"Neden böyle olduğumu sordun." "Böyle" kelimesini parmaklarıyla tırnak işareti yaparak söylüyor. "Kafanı kışından çıkar." Piç kurusu gülüyor, başını geriye eğiyor. "Bu kız da kim?"

Kız

mı?

Hiç de

değil.

Peyton tam bir kadın; utangaç ama bir o kadar da cesur bir kadın.

"Neden senin için her şey kadınlar ve seksle ilgili?"

"Öyle değil. Sadece senin hiç seks yapmadığını biliyorum. Belki bu hafta sonu dışarı çıkmalıyız; kafanı boşaltmalısın. Dostum, şakaklarının yanındaki damarlardan sperm birikiminin şiştiğini görebiliyorum. Seks yapman lazım dostum."

Haklı. Öyle.

Ama O'Rourke'un aksine, ben seçici biriyim. Onun barda bulduğu ucuz kadınlardan daha zarif birini istiyorum. Karşılığında benim sikimde hızlı bir gezinti dışında hiçbir şey talep etmeyecek, klas birini. Sonrasında benim evimin kapısına kadar tek yönlü bir orgazm.

Hemen sonra yataktan kalkıp, benimle *konuşmadan* giden biri.

Herkesin benim adımı bildiği bir kasabada böyle birini bulmaya çalışın bakalım.

Lanet olası yüzüm, şirketin sloganıyla birlikte bir şehir otobüsünün yan tarafına yapıştırılmış. Geçen yıl, pazarlama dahilerinden biri benim yakışıklılığımdan yararlanmak istedi ve bir dünya, onu çevreleyen bir kalp ve benim yüzümle tamamladı. Onu onayladığımda kafam çok iyi olmalıymış, çünkü, Tanrım. Kadınlar.

Hiç durmuyorlar.

Devasa avucumu yüzümün üzerinde gezdirip, sandalyemde dönerek en iyi arkadaşıma bakıp burnumu çektim. "Bana bir iyilik yap ve iş yerinde seks hakkında konuşma. Bu profesyonelce değil."

"Profesyonelce değil," diye taklit ederek, burnunun köprüsünü sıkıştırdı, sanki helyum emiyormuş gibi ses çıkardı. "Bu davranış kurallarında nerede yazıyor ki?"

"Sekizinci sayfa," diye ciddi bir yüzle hatırlatıyorum.

"Doğru. O lanet şeyi sen yazdın." Hiçbir yetişkin erkeğin onun kadar gözlerini devirdiğini görmedim.

"Hayır. *Hukuk* departmanı yazdı."

Hunter tırnaklarını incelerken omuzlarını kaldırıp indirir. "Aynı şey."

"Aynı şey değil," diyorum sertçe. "Neden benimle tartışıyorsun?"

Beni tamamen görmezden gelir ve yeni bir konuya geçer. "Bu hafta sonu ne zaman dışarı çıkmak istersin? Skeeters'a gidelim. Bir grup çalışıyor diye duydum."

Son istediğim şey, kafamın içinde teslim tarihleri hakkında çığlıklar atan sesler varken lanet olası bir grubun çaldığını dinlemek. Tek istediğim

lanet olası bir huzur ve sessizlik, ama o benim hayatımı cehenneme çevirmeye kararlı.

"Bunu düşüneneğim."

"Daha iyi düşün." Bir süre durdu. "Daha da iyisi, sakinle düşün."

Burun kıvırdım.

Yıllardır o uzvun beni yönlendirmesine izin vermedim. Üniversiteden beri, ve sadece ders çalışmaya ara verip içki içtiğim, parti yaptığım ve cinsel iştahımı giderdiğim bir dönemde.

Hunter, benim odamdan çıkmam gerekmesin diye istekli kızları odama getirirdi; kızlar isteyerek diz çöküp bana oral seks yaparlardı. Verimli. Duygusuz.

"Ne kadar oldu?" Aylardır.

Kimin vaktine var ki?

Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Seninle bunu tartışmayacağım."

Hunter yine güldü ve bu ses sinirlerimi bozdu. "Aylar oldu, eminim."

O acımasız.

Bu da onu mükemmel bir iş ortağı yapıyor.

Bu da onu sinir bozucu bir arkadaş yapıyor.

Ellerimi başımın arkasına götürüp parmaklarımı birbirine geçiriyorum. "Oh, ve o kadar çok boş zamanın var ki düzenli olarak sevişiyorsun?"

Kibirli gülümsemesi sönüyor. "Senden daha fazla sevişiyorum."

Doğru.

Düşüncelerim Peyton L  v  que'ye ve Instagram hesabında paylaştığı son fotoğrafa kayıyor. Saçları dağınık bir şekilde başının üstünde toplanmış. Geniş bir gülümseme. Roam, Inc. imzalı bir bastonla, berbat görünümlü bir köpekle ormanda yürüyüş yapıyor.

Bu k       detaya memnuniyetle başımı salladım. Marka sadakati, hoşuma gitti.

"Burada i imiz bitti mi?" Dişlerimi gıcırdatmak üzereyim.

"Bu hafta sonu benimle bara gitmeyi kabul edene kadar bitmedi. Çok uzun zaman oldu."

Öyle.

"Düşüneceğim."

"Yarın saat dokuzda seni alırım."

"*Dokuz* mu?" Sesim dehşete kapılmış gibi mi geliyor? O saatte *yatakta* olurum.

"Tanrım, Rome, yetmiş yaşındaki biri gibi davranmayı bırak."

Bazen, sorumlulukların ağırlığı geniş omuzlarıma yüklendiğinde, ben de öyle hissediyorum.

"Kardeşim, kabul et. Bir içki iyi gelir."

Haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyorum, bu yüzden tartışıyorum. "Masamın altındaki buzdolabında bira var."

"*Gerçek* bir içki."

Ağzımın köşeleri kıvrılıyor. "Tamam."

Hunter kahkahalar atarak sonunda lanet botlarını ceviz masamdan kaldırır. "Dostum, sandığımdan daha kolay oldu."

Kibirli pislik.

"Ofisimden defol git."

Yüksek sesli kahkahası onu dışarıya kadar takip eder ve Lauren'ın bir dosya klasörünün arkasına saklanarak gülümsemesini gizlediğini fark ederim.

Kahretsin.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

PEYTON

"Doğum günü kızına!"

Çın.

"Bekar olmaya ve yeni insanlarla tanışmaya hazır olmaya!"

Çın.

İsveç Balığı olarak bilinen kırmızı bir karışımla dolu shot bardaklarımızı kaldırıyoruz. İçinde ne var bilmiyorum, ama ikinci shot'tan sonra kimin umurunda olur ki?

Birkaç tane daha içmekten çekinmem.

Barmen'e parmağımı kaldırarak bir tur daha sipariş ediyorum.

"Peyton'a."

Çın, çın, çın... ve hepsi boğazımızdan aşağı kayıyor. Pürüzsüz.

Sıcak.

Bunu yapmaya değecek kadar yakıcı.

Yanaklarım buruşuyor, dudaklarım birbirine çarpıyor. Mavi gözlerimi sıkıca kapatıyorum, sıvı boğazımdan aşağı akıyor, cildim karıncalanıyor — tüm engellemeler uçmaya hazırlanıyor.

Bu benim gecem ve geçirdiğim haftadan sonra, bunun tadını çıkaracağım

.

Kadehler masaya çarparak

, küçük arkadaş grubum bana gülümserken, bakışlarım masayı dolaşılıyor.

Ah, bu kızlar... Onları çok seviyorum.

Ve... tamam. Bu gece duygusal hissediyorum. Hatta duygusal mı?

Kesinlikle sarhoş.

Lanet olası bir kokarca kadar sarhoş.

Roam, Inc.'de birlikte büyüdüğümü hissettiğim üç kız, Gen, Vivian ve Kimberly'yi izleyerek kıkırdayarak gülüyorum.

Sadece profesyonel olarak değil, kişisel olarak da.

Şirkette çalıştığım birkaç kısa yıl içinde, yakın arkadaş olduk. Hızlı arkadaşlar. Hatta daha da yakın sırdaşlar.

Tanrım, bu adamları seviyorum. Kızları. Adamları.

Guh!

Ne demek istediğimi anlıyorsunuz...

Genevieve ve ben şirkete aynı anda başladık, ardından pazarlama departmanında çalışan Viv ve Kim de kısa süre sonra bize katıldı. Pazarlama departmanı, Roam, Inc. şirketinin en zorlu departmanlarından biridir. Rome, yenilikçi olmak, alışılmışın dışında düşünmek ve takipçi olmak yerine tanıtımın ön saflarında yer almak konusunda çok titizdir.

Sürekli onların peşinde.

Rome'un katı ve sert talepleri, kızlar gecemizi SOHO'daki Skeeters'ın arkasındaki aynı kırmızı deri koltukta geçirip, dünyaca ünlü füme deniz tuzu popcornunu atıştırıp, pahalı el yapımı kokteyllerimizi yudumlarken, yüksek topuklu ayakkabılarımızı masanın altına yığınla istiflememizin nedenlerinden biri.

Ama bugün farklı.

Bugün otuzuncu doğum günümü kutluyoruz. Büyük üç sıfır.

Tanrım, keşke hayatımda daha fazla orgazm olsaydı.

Daha fazla seks. Daha fazla sevişme. Daha fazla orgazm.

Tanrıya şükür, yüksek sesli iç çekişim barın gürültüsüyle bastırılıyor.

Doğum günümde öyle bir kız olmak istemiyorum.

"Kirli otuzlar kulübüne hoş geldin," diyor Gen, masanın ortasından birkaç parça patlamış mısır alıp yakut kırmızısı dudaklarının arasına atıyor. "Burayı seveceksin."

Kokteyl menüsünden sipariş ettiğim margarita parmaklarımın arasında sıkışmış durumda ve onu içerken, kirazlı ravent likörü tam da doğru noktaya vuruyor ve düz karnımı bir sıcaklık dalgasıyla dolduruyor.

İçki içtiğimde bir limitim var — üç shot, bir içki — ve bunu kesinlikle aştım.

Benim limitim mutlu bir yer; arkanıza yaslanıp, benden daha sarhoş olan insanları izleyip eğlenebilirim. Limitim, sarhoş olmamı engelliyor.

Ve kötü seçimler yapmamı engeller.

"Bence otuz yaş bana yakışıyor." Bugün iş yerinde birkaç kişinin dikkatini çeken dar siyah elbisenin üzerinden ellerimi gezdiriyorum. Ne yazık ki, dikkatini çekmek istediğim tek kişi benim katımda hiç görünmedi.

Her zamanki gibi.

Tanrım, ne kadar şanssızım.

Ama neden ortaya çıksın ki? Bizimle konuşmak istediğinde bizi ofisine çağırır. Ya da azarlamak için. Roam, Inc.'de çalıştığım beş yıl boyunca, bir kez bile ofisine çağırılmadım.

Belki de bugün çok güzel görüldüğüm için biraz kırgınım. Ofisinden çıkıp bana bir baksa ne olurdu ki?

"Otuz, yeni yirmi beş." Koyu renkli saçlarımı sallıyorum.

"Otuz sana çok yakışıyor, bebeğim," diye onayladı Kim, bardağını bana doğru kaldırarak. "Göğüslerin de öyle, sakıncası yoksa."

Göğüslerim dışarı çıkıyor.

Viv göğüslerime doğru el hareketi yaptığında patlamış mısır taneleri her yöne saçılır — o alkolü pek iyi kaldıramaz — küstah gülümsemesi göğsümün önünü delip geçer.

Bekleyerek kaşlarımı kaldırıyorum.

Vivian'ın sonraki sözleri beni hayal kırıklığına uğratmaz, yüksek sesle "Şimdi doğum günün için sana bir erkek bulmamız lazım" der.

"Sana hediye."

Bana verdikleri hediye... Hayır, olamaz.

Zaten kızarmış yüzüm daha da kızarıyor. "Bana eskort tutmadınız, değil mi?"

Ben tıslıyorum, eğilip eğiliyorum masaya masaya
bükülerek onlar duyabilmek duyabilmeleri beni, dehşete
kapılmış.

Çok yüksek sesle konuşuyorlar ve şimdi ben de öyle.

"Şşş, sakın ol." Vivian'ın sarhoş elleri beni uzaklaştırıyor. "Tanrım, hayır, bunun için param yok..."

"Ama paramız olsaydı, kesinlikle yapardık," diye ekliyor Gen.

Titrek bir baş sallama. "Kesinlikle yapardık."

"Sana burada sevişecek bir erkek bulacağız."

Viv ellerini çırparak, kabinin koltuğuna atlar ve tüm bankı sallandırır. "Evet, evet. Bu fikri çok sevdik." Kalabalık barı dolduran erkekleri değerlendirmek için kafasını kabinin üzerinden çıkarır. "Bir bakalım, burada umut vaat eden, kalın favorili bir adam var."

"Sakal kurtadamlar içindir," diyor Kim, etrafı daha iyi görebilmek için dizlerinin üzerine oturarak. "Peki ya şuradaki sarışın, güneş gözlüklü Bay Sunshine State? Sikişilebilir görünüyor."

Aman Tanrım. "Sesini alabilir misin?"

"Sakin ol." Viv elimi okşadı. "Kimse bizi duyamaz."

"Barda güneş gözlüğü mü?" Genevieve, pembe polo tişört ve güneş gözlüğü takan adamı izleyerek alaycı bir şekilde sorar. "Ya tam bir pislik ya da kafası çok iyi ve bunu kimsenin bilmesini istemiyor. Sıradaki."

Vivian'ın keskin gözleri bara takılır... bilardo masalarına doğru kayar... odanın arkasındaki masaları tarar. Sonra elini kaldırır ve sınıftan çağrılmayı bekler gibi "ooo, ooo" sesi çıkarır.

Gen, ciddi bir ifadeyle, "Evet, Viv, yardımcı olabilir miyiz?" der. "Şu adam ne olacak? Koyu renk takım elbiseli olan?"

O işaret eder; ben kolunu aşağı indiririm.

"Burada koyu renk takım elbise giyen yirmi adam var, daha net olmalısın." Kimberly içkisini yudumlarken gözlerini devirir.

"Sizler..." Onlara karşı savunmasız bir şekilde zayıf bir şekilde başlıyorum.

Mesele şu ki: Rastgele yabancılarla takılmayı sevmiyorum

—bu Vivian'ın işi, benim değil. Bir şey daha var. Dün işten ayrılana kadar varlığımdan haberi bile olmayan, aynı odada birçok kez bulunmuş olsak da, dostluk kurma politikası olsun ya da olmasın, *belirli birinden* tutkulu bir gece bekliyorum.

Kafamda Çalışan El Kitabı'ndaki kuralları somurtarak tekrar ediyorum:

"Roam, Inc. çalışanları, hiyerarşide kendilerinden bir seviye veya daha fazla üstün olan başka bir çalışanla çıkamazlar. Bu, başka bir departmanda kendi patronlarının muadili olan çalışanları da içerir."

Ve sadece otuz gün önce gönderilen bir ek notla durum daha da iyiye gitti:

"Roam, Inc. çalışanları, başka bir departmanda kendi patronlarının muadili olan bir çalışanla çıkamazlar."

Bu kuralları en az yüz kez okudum. Hayal kurmak.

Hayal kurmak.

"Bu politikayı ihlal eden Roam, Inc. çalışanları, derhal işten çıkarılma da dahil olmak üzere disiplin cezalarına tabi tutulacaktır."

İşten çıkarılma: bu biraz düşündürücüydü.

Önümdeki bardaktan, limitimi hiçe sayarak içiyorum ve Vivian beni kaburgama dirsek atıp sersemliğimden uyandırınca başımı sallıyorum.

"Ha?"

"Şu adam." Sesi kararlı. Kesin. "Özel dikim takım elbise giyen, dağınık saçlı adam. Ölümcül derecede yakışıklı çenesi..."

"Hay sıçrayan..."

"Kahretsin."

Arkadaşlarım hep birlikte nefeslerini tutuyorlar. Hep birlikte küfrediyorlar. Hep birlikte kendilerini saklıyorlar.

Üç arkadaşım da kışlarının üstüne oturup saklanmak için eğildiler.

"Ne oluyor... O burada ne arıyor?" Kimberly, yüzüne peçete tutarak nefesini tuttu. *Gizlemek için mi?*

"Ne cesaret!" Viv, görünmezlik pelerini gibi hırkasının altına saklanıyor. "Burası bizim içki içtiğimiz yer, onun değil."

Gen, popcorn kasesinin arkasına saklanarak bana bakarken gözlerini tehlikeli bir şekilde kısıyor. "Yüzünü ört, yoksa seni görecekt."

Gerçekten sarhoş olmalılar.

"Siz üçünüz kimin hakkında konuşuyorsunuz?" Ben, hiçbir şeyden habersiz, bir yudum daha alıyorum.

"Pey, şu lanet yüzünü ört." Kimberly bana somurtarak, içecek pipetini bana doğru fırlatıyor. "Bu huysuz patron pantolonu."

Huysuz patron pantolonları mı?

"Burası Roma, seni sarhoş aptal," diyor Gen, masanın altında bacağıma bir yumruk atarak.

Onun adı dudaklarından dökülürken, karnımın derinliklerinde neşeli bir kıvılcım çakıyor.

Roma...

Rome burada.

Dönüp onu görüyorum.

İşte orada.

İkisi de...

İkisi de o kadar yakışıklı ki, dayanamıyorum. Bekle. *İkisi mi?*

Bu doğru olamaz, Tanrım, çok sarhoşum.

Bar taburesine oturmuş olan Rome, bir ayağını tabureye dayamış, diğer ayağı ise yere sağlamca basmış durumda. Elinde bir bardak tutuyor; sıkı ama rahat bir tutuşla. Kravatı görünmüyor, bembeyaz gömleğinin üst düğmeleri açık.

Guh.

Tanrım, o kadar yakışıklı ki. *Neden dünyada sahip olamayacağım tek erkeği bu kadar yakışıklı bulmak zorundayım ki?*

Çenesi gergin, dudakları büzülmüş, kalabalığı dikkatle inceliyor, kaşları çatık, gözleri hiç durmadan sadece gözlemliyor.

Birini mi bekliyor yoksa sadece atmosferin tadını mı çıkarıyor?

"Neden saklanmıyorsun?" diye soruyor Kimberly, sesinde gerçek bir korku var. "Delirdin mi? Bizi göreceksin."

Ama sen bunu anlamıyorsun, demek istiyorum. Onun beni görmesini istiyorum. Neredeyse çaresizce istiyorum. Bu benim hiç de normal bir davranışım değil.

—Hiç de değil. Evet, arkadaşlarımdan daha önce çok güzel ifade ettiği gibi, son *sevişmemden* bu yana epey zaman geçti. Ama Rome Blackburn'da kalbimi çarptıran gizemli bir şey var. Tüylerimi diken diken eden bir şey. O *bir muamma ve ben onun*

birçok katmanını açığa çıkarmak istiyorum. İtiraf ediyorum, açığa çıkarmak istediğim ilk katman giysileri... ama yine de.

Bugün ofiste giymem gerekenden daha derin bir yakaya sahip olan küçük siyah elbisemi görmesini istiyorum. İş yerinde uygun kabul edilenden daha derin.

Saçımın uzunluğunu fark etmesini istiyorum; dalgalı uçlarının göğüslerimin kıvrımlarına kadar uzandığını.

Onun, sık sık sürdürdüğüm ve yeniden sürdürdüğüm parlak kırmızı ruju görmesini istiyorum, belki, *sadece belki* benim katıma gelip bir göz atar diye umut edip dua ediyorum; ağzımın onun vücuduna yapışıp bulaştığında nasıl görüneceğini merak ediyorum.

Güzel ve güçlü bir göğse bırakılmış kırmızı öpücükler. Karın kasları. Köprücük kemiği.

Sarhoş, gözlerim dalgın bir şekilde iç çekiyorum ve patronumun kalabalığı eleştirel bir şekilde taramasını izliyorum. Herkesi gözden geçiriyor, buzlu rom ya da brendi gibi görünen içkisini yavaşça yudumlarken, başını yavaşça bizim yönümüze çeviriyor.

Vücudum donuyor; dudaklarım açılıyor. Nefesimi tutarak göğsüm şişiyor, bana *bir* kez olsun bakmasını diliyorum. Sadece bir kez.

Bana bak.

Burada oturduğumu gör.

Bana bak. Ama bakmıyor.

Gözleri beni tamamen görmezden geliyor — elbette öyle — soğuk, değerlendirici bakışları beni sanki buradaki diğer herkesle birleşmişim gibi geçip gidiyor. Özel bir şey yok, kalabalığın arasında asla öne çıkmıyorum.

Tıpkı iş yerinde olduğu gibi.

İçkisini bitirip bardağı barın üstüne sertçe koyan Rome, bara birkaç banknot atıp ceketinin düğmelerini ilikliyor ve kapıya doğru yöneliyor, beni heyecanlı ve utanmış bir halde bırakarak.

Bir köpek yavrusu pencereden uzaklaşan sahibine bakar gibi onun arkasından bakıyorum.

Ne kadar dramatik.

Tanrım, sarhoşum.

Alkol yüzünden, diyorum kendime.

Hâlâ saklanarak ve kabine uyum sağlamaya çalışarak, derin bir nefes alıp içkimin bir yudumunu içiyorum. "O gitti, çocuklar. Artık saklanmanıza gerek yok."

Acınası bahaneleriyle saklanarak, arkadaşlarım etrafın güvenli olduğunu doğruladıktan sonra normal pozisyonlarına geri döndüler.

"Asla gitmeyecek sandım," diyor Gen nefes nefese.

Ben *kalmasını umuyordum...*

"Kıl payı kurtulduk. Neredeyse bizi görecekti." Vivian alnını siler.

Onun beni görmesini istedim...

"Evet, Peyton sayesinde değil," diye tersler Kimberly, ağzına patlamış mısır atarak. "Bizi izliyordu."

Kendimi tutamadım...

"Belki de beni görmesini istedim," diye patladım ve alkol dudaklarımı gevşetmiş gibi görünüyordu.

"Az önce ne dedin?" Bu Gen'den geliyor.

Yanaklarım kızarıyor.

En derin ve karanlık sırlarımdan birine işaret ettim: *Rome Blackburn'a son derece uygunsuz bir şekilde aşığım.*

"Kahretsin lanet olsun. Sen bir uygunsuz uygunsuz bir var "Bunu yüksek sesle mi söyledim?"

Kimberly gülüyor. "Evet, söyledin."

"Bunu yüksek sesle mi söyledim?" Kimberly gülüyor.

"Söyledin."

"Bekle..." Vivian elini kaldırarak grubun geri kalanını susturur. "Rome'dan hoşlanıyor musun, Peyton?"

Ve işte, gerçek ortaya çıktı. Damarlarımda bol miktarda alkol dolaşıyor olsa da, yine de kendimi çıplak ve savunmasız hissediyorum.

Çünkü kimse derken, ofisteki hiç kimse Rome'u sevmiyor demek istiyorum. O oraya arkadaş edinmeye gitmiyor; para kazanmaya, şirketini büyütmeye gidiyor.

Masadaki peçetemi oynayarak, onu itip kakarak, gözlerimi yere indirerek cevap veriyorum, "Şey, bilirsin... o gerçekten yakışıklı."

"Yakışıklı mı?" Viv inanmıyor. "Yani... seksi, ama... o *Şeytan.*"

Evet, bazen pislik olabiliyor.

Ama belki de onun bu yönünü seviyorum.

Sırayla konuşma nezaketini göstermeden, arkadaşlarım bir ağızdan bağırarak, Roma'nın ne kadar korkunç olduğu konusunda fikirlerini bana dayatıyorlar:

O kaba.

O kibirli bir pislik. O bir zorba.

Evet, çok iyi biliyorum. Ama onda kimsenin görmediği bir şey var — bilmek istediğim savunmasız bir yanı.

Onun etrafında bir kelebek gibi dönüp duruyorum ve kendim için nedenini anlayamıyorum.

Ama çekiliyorum.

Ona sadece aşık değilim, ona tutkunum. *Tanrım, umarım bu düşünce kafamın içinde kalır, lütfen ağızımdan sırları dökülmesin.*

"Bu konuyu kapatalım, tamam mı? Erkek aramayı da bırakalım. Buradaki kimseyle yatmak istemiyorum."

"Çünkü patronla yatmak istiyorsun," diye bağıırıyor Gen.

"Belki." Cevabımı utangaç bir şekilde veriyorum ve seyircilerden bir dizi homurtu geliyor — kendilerini tutamıyorlar. *Ugh.*

"Bak, bence o çok seksi ve tutkulu bir gece ikimizi de öldürmez. Tanrım, elleri... Onları tüm vücudumda hissetmek istiyorum..." Alkol ve hayalperestlikle beslenen ben, konuşmaya devam ediyorum. "O güçlü dev pençelerin beni kavramasının nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum. *Ugh.* Dudaklarının boynumun yanını emdiğini hissetmek istiyorum, tamam mı? O pisliğin bedenimi kontrol etmesi nasıl bir şey olurdu." Herkesin şaşkın ifadelerine bakıyorum. Omuz silkiyorum. "Bence bu çok fazla bir şey değil, değil mi?"

Kimse bir şey söylemiyor.

Gen'in ağzı açık kalır. "Patronla yatmak mı istiyorsun?"

Başımı sallarım.

Patronla yatmak istiyorum.

Hem de çok.

"Vay canına." Vivian bana hayran hayran bakar, Kimberly'nin dudakları hiç de hanımefendiye yakışmayacak şekilde kıvrılır ve Gen...

Gen ne yapıyor böyle?

Başı eğik, her zaman yanında olan iPad'inde bir şeyler yazıyor, yüzünde kocaman bir gülümseme var, kendine gülümsüyor, başkasına değil. Bir teknoloji meraklısı olarak, ekrana hızlıca dokunarak pad'i vuruyor, sıcak ışık kırmızı dudaklarına ve güzel yüzüne yansıyor.

Saniyeler

geçiyor. Ta ki...

Ekranı bize doğru çeviriyor ve yazılmaya hazır boş bir e-posta gösteriyor.

"Ne yaptığını anlamıyorum," diyor sarhoş halim. "Neden doğum günümde iş e-postaları gönderiyorsun?"

"Bu senin doğum günün için. Benden sana bir hediye. Öyleyse, mutlu yıllar," diyor ve bana iPad'i uzatıyor.

Sarhoş halim kucağıma bakar, iPad'in bana parıldadığını görür. Gözlerimi kamaştırıyor. Gözlerimi

kırpıştırıp odaklanıyorum. "Uh, bu ne?"

Onu dik dik bakarken, ekran onun aşırı memnun ifadesini aydınlatıyor. "Roam, Inc.'de sana anonim bir e-posta adresi oluşturdum." Onun işaret parmağıyla beni dürtüyor. "Hadi Pey, ona nasıl hissettiğini söyle."

"Ne?" Kaşlarım saç çizgime kadar yükseldi. "Delirdin mi sen?"

"Evet, bu çok kötü bir fikir." Kimberly içkisinin kalanını bir dikişte içti. "Gerçekten, gerçekten çok kötü."

"Neden?" Gen, kırılgan bir şekilde kollarını kavuşturur. "Çünkü kovulabilir, o yüzden."

Gen ağzına bir parça patlamış mısır atar. "İki hafta önceden haber verdi, kimin umurunda? Kimden geldiğini bilmeyecek, en iyi kısmı da bu." Daha fazla patlamış mısır boğazına tikiştirilir. "Ayrıca, o gittiğinde işini ona verecek değil ya, o pislik. Çok inatçıdır."

Kimberly yavaşça başını sallar, bu fikre ısınır. "Evet... evet. Bayıldım. Evet. Yap şunu, Peyton. Ona bir e-posta gönder. Onunla sevişmek istediğini söyle."

"Ben... onun beynini sikmek istemiyorum." Onun benim beynimi sikmesini istiyorum.

Parmaklarım, bir komut bekleyen, ekranda yanıp sönen imleci takip ediyor. Alt dudağımı ısırarak ona bakıyorum, sonra kapıya göz atıyorum.

O, arkasına bakmadan çıktığı kapıya. "Yap şunu, Pey."

"Yap."

Yap.

Yapmak istiyorum.

Ona nasıl hissettiğimi bilmek istiyorum.

Parmağım klavyenin üzerinde duruyor; derin bir nefes alıyorum, yine kırmızı alt dudağımı ısırıyorum.

Cildim sıcak.

Beynim karışık.

Ve yazıyorum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ROMA

Lanet olası

O'Rourke.

Onu bir dahaki görüşümde öldüreceğim.

O aptal karamellerden birini boğazına tıkıp onu boğulmaya zorlayacağım.

Benimle dışarı çık. Takılalım. Biraz hareketlenmen lazım. Sana birini bulmanda yardım edeyim.

Yardıma ihtiyacım yok ama O'Rourke'un saçmalıklarına kanıp, sonra da o pislik beni ekti.

Beni.

Beni barda bırakıp, onun seçtiği pek de iyi olmayan mekanı tararken, arkadaşımı ararken aptal gibi durmamı sağladı.

Ama hiçbir şey yok.

O pislikten hiçbir iz yoktu.

Onun yerine, başka bir barda bir kadınla tanıştığını ve onun evine gittiğini söyleyen bir mesaj aldım. Bir dahaki sefere görüşelim dedi. Tam olarak şöyle yazdı: *Dostum, buna inanmayacaksın ama bir ikizle tanıştım ve o DTF. Benden bir içki al. Bir sonraki maaşımdan kes.*

Bir sonraki maaşımdan mı? Asla olmaz.

Dışarı çıkmak yerine, masamda oturup biriken evrakları halledip, nasıl bir adım önde olabileceğimi düşünerek, şirketimin outdoor dünyası için bir sonraki en iyi şeyi yaratmasını sağlayabilirdim.

Eve vardığımda asistanım Lauren'a bir mesaj attım ve ona ofise erken gelmesini, kahve getirmesini ve çalışmaya hazır olmasını söyledim.

Lauren mutlu değildi; bunu, kahvemi masama aniden koyarken, kahverengi sıvının küçük delikten beyaz kapağa dökülmesinden ve sonra gözlerini kısarak bana sırtını dönmesinden anlayabiliyordum.

Sahte, dudaklarını sıkı tutan bir gülümseme ve başını sallayarak kapıdan çıktı ve beni dolup taşan e-postalarımın baş başa bıraktı.

Siktir, bugün onun tavırlarına tahammülüm yok.

İşaret parmaklarımla şakaklarımı ovuşturarak monitörümü taradım.

Gelen kutumu kaydırarak, tüm gereksiz e-postaları siliyorum. Spam. Cevap vermem gerektiğini bildiğim birkaç acil e-postayı işaretliyorum, sütunu gözden geçiriyorum, yeni ve tanıdık olmayan e-postalar ilk olarak dikkatimi çekiyor, konu satırları dikkat çekmek için çeşitlilik gösteriyor:

Bir sonraki büyük pazarlama stratejinizi mi arıyorsunuz? İşinizi bana verin.

Bu yeni yatırımı inceleyin.

Roma, seni çok istiyorum.

Denver: yeni macera merkezi. Hisse senetleri yüksek.

Her gün gelen kutuma sızan tüm spam'leri silmeye başlarken dudaklarım alaycı bir şekilde kıvrılıyor, gözlerim konu sütununu gözden geçiriyor, böylece yanlışlıkla öncelikli olan hiçbir şeyi silmem.

Durun. Geri

sarın.

Elim havada kalıyor; sil düğmesine basmayı bırakıyorum.

Yukarı kaydırıp konu satırlarını tekrar tarıyorum, kahve dilimin tat alma duyularını geçip boğazımı yakarken.

Seni çok becermek istiyorum.

Bu boku doğru mu okudum? Roam, Inc. e-posta adresinden bana özel olarak gönderilmiş.

Gözlerim yine konu satırına odaklanıyor, o tek kelimeyi kafamdan atamıyorum. Bang.

Bang.

Siktir.

Lanet

olsun.

Tanrım, çok zor durumdayım.

Sandalyeye yaslanıp, sanki biri beni izliyormuş gibi ofisime göz gezdiriyorum, sonra öne eğilip, e-postayı tıklamalı mıyım diye hala tartışıyorum.

Önizlemeden tek görebildiğim "İlgili Kişiyi" yazısı. Dudaklarımı bükerek, açmalı mıyım diye tartışıyorum.

Fazla meraklı olduğumdan, e-postayı açarken yanağımın içini ısıriyorum ve daha iyi görebilmek için yaklaşıyorum.

İlgili Kişiyi:

Bu mektubu yazarken ne kadar gergin olduğumu bilemezsiniz, ama bunu söylemem gerekiyor. Çünkü artık dayanamıyorum. Yanımdan geçtiğinizde neler hissettiğimi size söylemeden bir gün daha geçiremem.

Ama... tam açıklıkla söylemek gerekirse, bu gece kendimi sarhoş edecek kadar alkol aldığımı bilmenizi isterim. Üç margarita, iki shot ve bir bira - çünkü bedavaydı ve kutlama vardı. Sizin umurunuzda değil tabii.

Ama iş arkadaşlarına karşı açık ve dürüst olmak önemli bence, sence de öyle değil mi? Ve tam açıklık, Rome?

Senin için çalışıyorum.

Ve sonunda dürüst davranıyorum. Sarhoş ama dürüst. Yoksa sadece şehvetle sarhoş mu? Karar senin.

Senden çok hoşlanıyorum ve bu, karar verme yeteneğimi bulanıklaştırıyor, ayıkken asla yapmayacağım şeyler yapmama neden oluyor. Mesela bu saçma e-postayı yazmak gibi.

Sana umutsuz ve aptalca aşığım, oysa sen bu dünyada aşık olmam gereken son kişisin. Ofisteki insanlar sana sadist diyorlar, biliyor muydun? Egomanyak? Duyarsız, kibirli pislik? Havlaman ısırmandan daha kötü ve beni korkutmuyorsun. Aslında, ikimiz de sadece çarşaflar giyerken, o ısırığının çıplak tenimi ısırmasını çok isterim.

Bir kez olsun, beni çalışanlarından biri olarak görmeni istiyorum.

Ve dürüst olursak, giydiğin o lacivert takım elbise? Beyaz gömleğinle birlikte? Gerçekten kravatını gevşetip sana kimin patron olduğunu göstermek istiyorum.

Seni o kadar çok istiyorum ki, tadını alabiliyorum.

Sevgilerimle

Saygılarımla,

Senin

İki kez bakıyorum.

Dudaklarım sert bir çizgiye dönüşür. Bu da ne böyle, bir tür şaka mı? Öyleyse, hiç de komik değil. Bu tür uygunsuz davranışlar için kurallarım var.

E-postayı tekrar tekrar okudum, masamdan başımı kaldırıp, sandalyemi döndürdüm ve uzaktaki duvardaki büyük pencereden dışarıya bakmaya başladım.

Sandalyeyi geri çekip ayağa kalktım, ofisteki diğer herkesten beni ayıran tek şey olan cam duvardaki perdeyi indirdim.

Şu anda yüzümdeki şoklu ifadeyi kimsenin görmesini istemiyorum ve dışarıdaki kadınların beni izlemesini de istemiyorum...

Kahretsin.

Dışarıda biri beni izliyor.

Lauren olabilir mi? Gözlerimi kısarak, onun sinirli hareketlerini inceliyorum. Hala bu sabahki olayın etkisinde.

Kesinlikle Lauren değil.

Bana aşk mektubu yazmaktansa, tek bir vuruşla hayalarımı koparması daha olası.

Bekle, bu bir aşk mektubu

muydu? Seni çok sert

becermek istiyorum.

Kesinlikle aşk mektubu değil, tabii milenyum kuşağı artık böyle şiirsel konuşmuyorsa.

Bu yüzden dostluk kurmama politikam var. Bu boktan şey. İşte.

Öfkeyle, sandalyeme yaslanıp, yazı tipini büyüttüm, böylece ellerimi başımın arkasına koyup, gözlerimi birbiri ardına gelen saçma sapan satırların üzerinde gezdirerek okuyabilecektim.

Bu ne boktan şey böyle?

Ofisteki insanlar sana sadist diyorlar, biliyor muydun? Egomanyak? Duyarsız, kibirli pislik?

Evet, bunu çok iyi biliyorum, çok teşekkürler.

Sağır değilim, kör değilim ve şirketimi yönetme şeklim hakkında başkalarının ne düşündüğü umurumda değil. Ben buyum ve kimse beni değiştiremez.

Ve dürüst olursak, giydiğin o lacivert takım elbise? Beyaz gömlekli olan?

Elimi söz konusu lacivert takım elbisenin yakasına götürüyorum — bu öğleden sonra başka bir toplantı için gerekli — parmaklarımla gömleğimin kolalı yakasını düzeltiyorum. Parlak mavi kravat.

Seni çok becermek istiyorum.

Gözlerim o küçük cümleyi inceliyor; ütülü pantolonumun içindeki penisim kıpırdanıyor.

Seni çok becermek istiyorum. Becermek.

Tanrım, bu şu anda bana olamaz.

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum, yorgun bir nefes veriyorum. Birkaç saniye daha bakışlarımı üzerinde tutuyorum ve öne doğru uzanıp Lauren'in masasındaki interkom düğmesine basıyorum.

"Evet, Bay Blackburn."

Ona kaç kez bana öyle hitap etmemesini söyledim?

Onlarca kez.

"Not defterinle buraya gelir misin? Bir not almanı istiyorum."

Bu e-posta cinsel tacize varan, son derece uygunsuz bir e-posta, şirket genelinde ele alınması gerekiyor. Hayır, varan değil, taciz. Ve bu e-posta şirketin başka bir çalışanına gönderilmiş olsaydı, kafalar uçardı.

Kafalar uçacak.

Birisi kovulacak.

Ben, , , e-posta adresi , , , sert , bakış.

HandsRomingMyBody@RoamInc.com

Sadece tanıdık gelmiyor, aynı zamanda lanet olası bir içsel şey. Uydurma. Tamamen cinsel. Ellerim vücudumda dolaşıyor. Dolaşmak değil, dolaşmak.

Ve benim ilk adımla ilgili tanıdık bir oyun.

Şirketler bu şekilde dava edilir. İhtiyacım olan son şey, kötü bir şaka yüzünden şirketimin iflas etmesine neden olacak kötü bir reklamdır.

Lauren'in ofisime girip tavrını *düzeltilmesi* sadece birkaç dakika sürüyor, *şükürler olsun*. Arkasında kapıyı kapatıp, her zamanki gibi dikte almaya hazır bir şekilde sandalyeye oturuyor, elinde iPad'i hazır.

"Bir not almanı istiyorum." "Hazırım patron."

Gözlerim bir anlığına parlak beyaz bilgisayar monitörümü tarar, burun deliklerim genişler.

Seni çok istiyorum.

Dudaklarım aralanır. "Uh..."

Lauren bekliyor.

Boğazımı temizlerim. "Kısa süre önce çok rahatsız edici bir e-posta aldım..."

Lauren'ın ağzı açık kalır ve komplo kurarcasına öne eğilerek sözümü keser. Sesini neredeyse fısıltıya indirir. "Öyle mi? Bomba tehdidi miydi?"

"Hayır." Dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. "Dediğim gibi..." iPad'e bir göz atıyorum. "Kısa bir süre önce rahatsız edici bir e-posta aldım. Bu e-posta, şirketin birkaç politikasını tehlikeye atmakla kalmıyor, Roam, Inc. şirketinin bütünlüğünü de tehlikeye atıyor."

Lauren'in gözleri büyüdü, ama sessiz kaldı.

Seni çok becermek istiyorum.

Aylardır sevişmedim.

"Bütünlüğümüz tehlikeye giriyor," diye tekrarlıyorum. "Sen... az önce bunu söyledin."

"Öyle mi?"

"Peki, hayır o aynen kelimelerle kelimelerle ama, evet. Sen gereksiz yere tekrarlıyorsun."

"O zaman benim için düzelt. Taslağı bana gönder." Hızlı bir baş sallama. "Anlaşıldı."

"Dediğim gibi..." Ne diyordum ben? Gözlerim o lanet satırdan bir türlü kaymıyor, bu beni hem delirtiyor hem de sinirlendiriyor. "Dediğim gibi."

"Dediğin gibi." Lauren gülümsemesini zorlukla bastırıyor. Bu anlamsız. Konsantre olamıyorum.

"Biliyor musun? Bir şeyler yazıp sana geri döneceğim."

Şimdi gülümsemesi tam bir sırtışa dönüştü. "Tabii."

Lauren mı?

Hayır. Bu düşüncüyü kafamdan silip atıyorum. Kesinlikle Lauren değil. Onun bir erkek arkadaşı var, değil mi? Bu konuya daha fazla dikkat etmem gerek.

daha fazla dikkat etmeliyim. Hayır, etmemeliyim, lanet olsun — işten çıktıktan sonra başkalarının özel hayatlarını bilmek benim işim değil.

İşaret parmağım masayı tıklatıyor. "Ayrıca IT departmanından biriyle de konuşmam gerekecek. Süpervizörü yukarı gönderebilir misiniz, şey..."

Kimin adını vereceğimi bilmiyorum.

Hunter haklıydı — işe alımların çoğunu insan kaynakları departmanına bırakıyorum ve bu tür sorunların gözden kaçmaması için daha aktif olmalıyım. Teknik departmanımı kimin yönettiğini hiç bilmiyorum.

"Carla Johnson,
efendim." Efendim.

Gözlerimi devirme isteğimi bastırıyorum. "Öğleden sonra Bayan Johnson'ı bana bağlayın lütfen."

"Bayan."

"Ne?"

"Bayan Johnson evli değil, efendim. Bekar."

Tanrım, bunu bana neden söylüyor? "Bayan Johnson'ın medeni durumu umurumda değil, Lauren. Onun zekasına ihtiyacım var."

Ve bana bir isim vermesi için. Ve bu lanet sorunu çözmesi için: bu sahte hesabı kim oluşturdu?

"Evet, efendim. Müsait olduğunda size haber veririm."

Siktiğimin bir içkiye ihtiyacım var ve saat daha sabah dokuz.
Siktir.

BÖLÜM BEŞ

PEYTON

Harika.

Tanrım.

Bu lanet olası ses de ne? Durdurun şunu. Lütfen, biri durdursun şunu.

"Gerrrrrrr," diye inleyerek yanıma döndüm, dün gecedan kalma bukeler yüzüme yapışmıştı. "Bu sürekli çınlamayı durdurun."

Yüzümü yastığa gömerek, havaya yumruğumu sallayıp, gökyüzünden yardım istiyorum.

Zil.

Zil.

Zil.

"Birini öldüreceğim," diye yastığıma homurdanıyorum. Dün geceki alkol kokusu burnuma çarparak başımı havaya kaldırıyor, saçlarım gözlerimi kapatan bir perde gibi yanlara sarkıyor.

"Hey, diş fırçası, hemen," diye kimseye özel olarak söylemiyorum.

KontROLSÜZ bir şekilde çarpan kalbim, her zil sesinde başımı zonklatıyor. Çarpmaya devam ediyor. Çarpmaya devam ediyor. Çarpmaya devam ediyor ve midemi istenmeyen taklalar attırıyor. Ve tam da bu sesin hiç bitmeyeceğini düşündüğüm anda... bitiyor.

"Rab dirildi," diye övgüde bulunarak başımı yastığa gömüyorum, ardından kısa bir süre sonra boğuk bir hallelujah sesi geliyor.

Dün gece çok fazla içki içtim. Çok fazla.

O kadar çok ki, burnuma iki parça patlamış mısır sokup masanın öbür ucundaki Gen'in içkisine fırlatmaktan başka hiçbir şey hatırlamıyorum.

Tanrım...

Otuz yaşına hoş geldin.

Zil.

Zil.

"Tanrı aşkına." Sesin kaynağını bulmak için başımı kaldırdığımda, komodinin üzerinde telefonumu gördüm.

Kim arıyor beni?

Uzanıp şarj kablosundan telefonumu çekmeye çalışıyorum, ama sonunda tüm kabloyu prizden çıkarıyorum. En azından dün gece şarj etmeyi akıl etmişim.

Kabul düğmesine basıp telefonu kulağıma götürdüm ve "Ne?" diye mırıldandım.

"Peyton?" Gen'in endişeli sesi diğer taraftan geliyor. Onu suçlamıyorum, benim "ne" demem sanki bir gecede bir çift testisim çıkmış gibi geldi.

"Evet, ne istiyorsun?"

"Uh, bugün hasta olduğumu mu söyledin?" "Ne? Hayır... ne diyorsun sen..." *Oh. Siktir.*

"Oh, lanet olsun! Saat kaç?" Yataktan fırladım, straplez elbisem bir tarafı aşağıya kaymış, pencereden içeri bakan komşularımın gözlerine sağ göğsümü sergiliyordu. Telefon kablosu sallanarak karnıma çarpıyordu.

"Saat... dokuz

mu?" Oh hayır.

Olamaz. Olamaz. Olamaz.

İşe geç kalmak hoş görülmez. Ayrıntılı ve çok iyi düzenlenmiş çalışan el kitabında yazıyor ve şu anda en az yarım saat geç kalacağım.

Dairemde koşuşturarak, bu noktada kimsenin beni çıplak görmesini umursamadan soyunuyorum ve banyoya koşuyorum, musluğu açıp vücudumu suyla ıslatmaya başlıyorum, suyun fayans zemine akmasına izin veriyorum, hala telefonda olduğum için bu etkileyici bir başarı.

"Kimse fark etti mi?"

"Birkaç kişi nerede olduğunu sordu. Onlara mide rahatsızlığın olduğu için banyoda olduğunu söyledim."

"Tanrım. Tamam. On dakika sonra gelirim."

"Pey, biz..."

"Konuşamıyorum, nefesimi ısıtan ejderhayı dilimden çekip çıkarmam lazım. Görüşürüz. Masamda kahve var, lütfen iç."

Telefonu kapatıp bir bez ıslatıyorum, hızla ıslatıp yüzümün her yerine sürüyorum. Başka bir şey için zaman yok.

Saçlarımı dağınık bir topuz yapıyorum, gözlerime biraz maskara sürüyorum ve dolabımda gördüğüm ilk şeyi giyiyorum.

Başım ağrıyor olsa da, şimdi işe gitmem gerekiyor.

"Tanrım, aynaya baktın mı sen?" Gen, kahve fincanımı alıp benimle birlikte ofisime doğru yürürken sorar.

"Hayır. Neden? Gözlerimin altında torbalar mı var?" İşaret parmağımla gözlerimin altını hafifçe dokundurarak yüzüme canlılık kattım. Bir saniye aynaya baktım, ölümler gününe benzediğimi gördüm ve bu sabah aynaya bakmanın bana göre olmadığına karar verdim.

Gen'in tepkisine bakılırsa, belki de bir kez daha bakmalıyım.

Gen'in gözleri büyüdü, yüzünde saf bir dehşet vardı. "Bence tuvalete gitmelisin."

Gen'in bana bakışlarından ve çevremizdeki herkesin gözlerini benden ayırmamalarından korkarak duraksıyorum.

Yutkunarak, biraz panikle soruyorum. "Kötü mü?"

Gen, ağzının kenarından fısıldayarak, "Daha güzel gece kadınları gördüm," diyor.

Gece kadınları mı? Ne... O ne demek istiyor...

Fahişelerden

mi?

Kahretsin.

Yolumuzu değiştirip ikimiz de tuvalete yöneliyoruz, Gen hemen arkamda, ben ise herkesin bakışlarından kaçınmak için başımı eğiyorum.

O kadar da kötü olamaz, değil mi?

Tuvaletin köşesini döndüğümde, aynada ilk gördüğüm şey iki yıl önce aldığım *Working Girl* kostümüydü, kahverengi bir kemer, büyük beden takım elbiseyi belime sıkıca bağlıyordu.

Dehşete kapılarak bakışlarımı yüzüme çevirdim. Dün geceki rujun yanağıma bulaştığını, maskaraların elmacık kemiklerime sıçradığını ve sahte kirpiklerin alnıma yapıştığını görünce omurgamdan bir şok dalgası geçti.

Bunu nasıl gözden kaçırdım?

"Aman Tanrım, sanki çöp konteynırında uyuyakalmışım gibi görünüyorum."

Yan tarafa çekilerek, önündeki berbat manzaradan gözlerini korumaya çalışan Gen, "Daha iyi günlerin de olmuştur, orası kesin," diyor.

"Ne yapacağım?"

"Öncelikle o elbiseyi yak. Yani, onu nereden buldun ki?"

bul

du "Giyecek başka bir şeyim yok, Gen."

n?" Beni süzdükten sonra, işaret parmağıyla çenesine dokunur ve sonunda

Bana tam olarak bakarken, yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardı.

"Tamam, öncelikle dün geceki takma kirpikleri çıkaralım." Alnımdan bir tanesini koparıp çöpe attı. Gözlerimi kocaman açarak, parmaklarımı o bölgedeki cildimde gezdirdim. "Sonra da *True Lies* yoluna gidelim bence."

"*True Lies* yolunu mu? Neden bahsediyorsun?"

"Jamie Lee Curtis'in canlandırdığı karakterin elbisesini daha seksi hale getirmek için yırtıp, sonra da saçlarını geriye yatırmak için başına bir vazo su döktüğü sahneyi hatırlıyor musun? Onda işe yaradı, sende de işe yarayabilir."

On sayıp nefes verirken, "O bir filmdi ve o elbise mükemmel bir şekilde yırtılmalıydı. Bu şey trençkot kumaşından yapılmış, bu yüzden düzgün hale getirmek için makas kullanmamız gerekecek" diyorum.

Gen başını sallar. "Evet, ne demek istediğini anlıyorum. En azından kollarını sıva, kafanı suyla ıslat ve tepesinde sıkı bir topuz yap. Ve Tanrı aşkına, şu lanet yüzünü yıka."

Otuzlu yaşlara hızlı bir başlangıç.

İkimiz de benim odama geri dönmeden önce, beni biraz düzgün bir hale getirmek için on dakika daha geçiyor, ama yine de

sanki bir geçit trenindeymişim gibi, bana bakanlara nazikçe başımı sallayıp el sallıyorum.

Kıskanın bakalım. Ben burada fazla kalmayacağım.

Koltuğuma kp bilgisayarımı açıyorum ve zorlukla nefes alıyorum. "Ucuz atlattık." Yarım ağızla gülümsüyor, bir kez daha etrafa bakınıp kimsenin olmadığını kontrol ediyorum. "Neden hâlâ buradasın? Yapacak işin yok mu?"

Son derece suçlu görünen Gen, "Uh, dn geceden bir şey hatırlıyor musun?" diyor.

Zıplayan başımı sallayıp Gen'in verdiği kahveden bir yudum alıyorum... Hemen yeniden doldurmam lazım.

Bence dn geceyi ve bu sabahı hepimiz unutmak en iyisi...

Bilgisayar ekranım açıldığında şifremi girip e-postalarımı açıyorum, hemen otuz yeni e-posta beliriyor. Of, bir kız biraz nefes alamaz mı?

Konuşurken e-postaları dikkatlice incelemiyorum, hiçbirine gerçekten dikkat etmiyorum. "Kimberly'ye aptalca bir şey mi söyledim? Çoğu zaman kıında bir sopa olması benim suçum değil."

E-postaları gözden geçirmeye devam ediyorum, Roma'dan gelen bir e-posta dikkatimi çekiyor. Oh, ne güzel! Bir not.

O böyle notlar gönderdiğinde, genellikle ilginç ve bastırılmış gerilimle doludur.

Bugün bizi ne tür bir gerilim bekliyor acaba? Zihnimde parmaklarımı oynatıyorum.

"Hayır, Kimberly'yi gcendirmedin."

Gen'i görmezden gelerek ekrana işaret ediyorum. "Bunu okudun mu? Büyük patron Rome'dan bir not."

Kızarıyor. "Evet, o konuda."

Son notumuz iş için fotokopi makinesini kullanmakla ilgiliydi ... eğlence için değil.

Tanrım, bu harikaydı. Dğmelerdeki cinsel mikroplara ilişkin yüksek endişe nedeniyle tüm fotokopi makineleri profesyonel bir temizlik hizmeti tarafından yıkanmak zorunda kaldı.

"Okumalıyız." Umarım bu, çok uygunsuz bir şey yaparken yakalanan biriyle ilgilidir.

"Peyton, bekle."

"Ne?" Bana selam verdiğinden beri yüzünde sürekli bir tiksinti ifadesi olan Gen'e dönüyorum. Endişelenerek soruyorum, "Ne oluyor?"

Ellerini birbirine dolayarak, "Sarhoş olduğumuzu hatırlıyor musun?" dedi.

"Evet, başımdaki zonklama bunu unutmama izin vermedi." Kafama dokunuyorum.

"Ona karşı sonsuz arzunu itiraf ettiğini hatırlıyor musun? . ." Sesi giderek azalır ve suçlu bir bakışla öne eğilir, sessizce fısıldar, "Roma'ya mı?"

Ne dedin sen?

Roma'ya sonsuz arzu
mu? Asla olmaz.

Sarhoş olabilirdim, ama o kadar da değildim...

Gözlerim büyüdü, ağzım kurudu, midemde batıcı bir korku hissi uyandı.

İsveç balığı shotları.

Hem de çok.

Üç margarita. Bira.

Erkek avcılığı.

Rome, barda takım elbise giymiş.

Karanlık bakışları üzerimden geçiyor.

Sinir ve çaresizlik beni tüketiyor.

Aşık olduğumu itiraf etmek... Gen'in iPad'inde o e-postayı yazmak...

HAY SİKTİR. E-POSTA.

"Aman Tanrım." Başımı tutarak bilgisayarıma dönüp hemen notu açtım ve lanet şey ekranımda on kez belirene kadar faremi hızla tıklattım. Her tıklamada çoğalıyordu. Sonuncusu belirdiğinde bilgisayara "Kes şunu!" diye bağırdım.

Kalbim göğsümden çıkacak gibi atarken notun içeriğini gözden geçiriyorum.

Gönderen: Rome Blackburn, Başkan ve CEO

Alıcı: Roam Inc. çalışanları

Memorandum Konu: Davranış

Günaydın. Ekte, işyerinde uygunsuz davranışları vurgulayan güncellenmiş Bölüm 7'nin yer aldığı çalışan el kitabını bulabilirsiniz. Lütfen gelen kutunuzu kontrol edin. BT departmanından Bayan Taggert, bugün Bölüm 7'nin içeriği ile ilgili kısa bir anket gönderecek; tüm çalışanların cinsel taciz, sınırlar ve dostane ilişkiler ile ilgili anlaşmayı yeniden imzalamaları/onaylamaları gerekmektedir. Hatırlatmak isteriz ki, uygunsuz konuşmalar, anlık mesajlaşmalar ve e-postalar hoş görülmeyecektir, yani işten çıkarılma sebebi olacaktır.

Not devam ediyor. Ve devam ediyor.

"Sence... bunun dün gece ona gönderdiğim e-postayla bir ilgisi var mı?" Her zaman sahip olduğum kötü bir alışkanlık olan tırnaklarımı sinirli bir şekilde çiğniyorum.

Gen gözlerini devirip bana telefonunu uzattı. "Tabii ki senin e-postanla ilgiliydi, aptal. Dün gece ona gönderdiğin e-postayı tekrar okumanı istiyorum. Ve kendine sinirlenme."

Telefonunu alıp, bulanık gözlerimi gönderilenler klasöründeki e-postaya odaklayarak okudum ve zihnimde tamamen aşağılayıcı olarak öne çıkan her cümlede kendimi içine çekmek istedim — ki bunların çoğu öyleydi.

Senin için çalışıyorum.

Sen, dünyada aşık olmamam gereken son kişi olmana rağmen, sana umutsuz ve aptalca aşığım.

Bir kez olsun, beni çalışanlarından biri olarak görmeni istiyorum.

Seni çok fena becermek istiyorum.

Koltuğuma gömülüyorum, elbisenin omuz pedleri kulaklarıma kadar geliyor.

"Bu kötü, değil mi?"

Hala ellerini kucağında ovuşturan Gen, "Eğer sana kadar izini süremezlerse sorun yok, ki senin adını kullanmadığımız için bu neredeyse imkansız" diyor. *Neredeyse. Neredeyse imkansız demek bana güven vermiyor.*

"Peki ya sen? E-posta adresini sen oluşturdu."

Omuzlarını silkiyor. "Benim için endişelenme. Bunların hepsini halletmenin bir yolunu bulurum."

Derin bir nefes alarak şöyle diyor: "Burada önemli olan, Kimberly ve Viv'i susturmak, çünkü sen yazarken onlar oradaydı, ve olabildiğince sakın davranmak."

"Onları susturmak mı? Nesin sen, mafya mı?"

Omuzlarını silkiyor. "Asla fazla dikkatli olamazsın."

"Genevieve." Gülerek, bu hareket şakaklarımı ağrıttıyor.

Titriyorum.

"Viv ve Kimberly'yi unutmuştum, ama onları susturmayacağız."

"Her şeyi dedikodu yapıyorlar. Bu yüzden dün gecedan hiçbir şey hatırlamamalarını sağlamalıyız."

"Şu anda gerçekten korkutucusun. Kes şunu, seni tuhaf şey." Yine de, oturup takım elbiseyi düzeltir, *üzerindeki* kırıksıklıkları gideririm. "Biraz daha kahve alıp Viv'in masasına uğrayacağım. Kimberly'yi benim için kontrol eder misin?"

"Tamam." Gen ayağa kalkıp gitmek üzereyken, "Ya eğer" diyor ve duraksayıp alt dudağını ısırtıyor, "ya eğer sana *cevap* yazarsa?"

Bu düşüncenin saçmalığına gülüyorum. Rome Blackburn bana cevap yazacak mı? Sanki. "İnan bana Gen, cevap yazmayacak." Burun kıvrıyorum. "Bu bizim endişelenmemiz gereken bir şey değil. Asla olmayacak."

ALTINCI BÖLÜM

ROMA

"O not neydi öyle?" Hunter kapıyı çalmadan ofisime daldı — bu pek de alışılmadık bir şey değil, ama yine de oldukça sinir bozucu.

Hiç terbiyesi yok.

Telaşla e-posta kutumu kapatıp kravatımı düzeltiyorum, hissettiğimden farklı olarak normal görünmek için elimden geleni yapıyorum.

Tiksinmiş.

Merak içinde.

Rahat ve iş odaklıyım, e-postayı kimin gönderdiğini bulmaya çalışan biri değilim. Hayatta olmaz. O boktan e-postaya daha fazla ilgi göstererek onu onurlandırmayacağım. Kesinlikle kelime kelime, satır satır incelemedim.

Bunun benim tahrik olmamla hiçbir ilgisi yok, tamamen şirketin iyiliği ile ilgili. Hiçbir ilgisi yok.

Öksürüyorum.

Konuyu değiştiririm. "Ne zaman kapıyı çalmasını öğreneceksin?"

Hunter, gücenecek yerine, masamın karşısındaki sandalyeye oturur ve her zamanki pozisyonunu alır: botlarını masamın kenarına dayar, ellerini başının arkasına koyar, kaşlarını kaldırır ve ağzını kendini beğenmiş bir sırıtişla kıvrır.

"O notun ne olduğunu söyle bana."

Zaten düzgün duran evrak yığını düzeltirim. Kalemimi yerine koyarım. Farenin düğmesine basarım.

Dudaklarımı büzüyorum. İşaret parmağımla masayı tıklatıyorum. "Yeni çadırların beta testine ilişkin veriler elinde mi? Neden buradasın?"

"*Pffh*, hayır." Gülüyor. "Dün gece bunları tablo haline getirecek vaktim olmadı. Başka işlerle meşguldüm." Hunter koyu renk kaşlarını oynatıyor.

Kot pantolonundaki delikler ve ekose gömleğindeki koyu kahve lekesi —çalışma botlarıyla birlikte— kıyafet kurallarını ihlal ediyor ve onu eve gidip üstünü değiştirmesini istemem gerekirdi, ama şu anda umurumda bile değil.

"O beta testlerine ihtiyacım var, Hunter."

"Evet, evet, biliyorum." Elini sallayarak beni uzaklaştırır. "Sana ulaştıracağım."

Sakin ol dostum. Biri porno izlerken yakalandı mı?"

"Hayır." Tanrıya şükür.

"Biri birine *seks mesajı* mı attı?" Kaşlarını oynatıyor.

"Tam olarak değil." Sandalyeye yaslanarak, mutsuz bir şekilde homurdanıyorum. "Ama yeterince yakın."

Hunter hayranlıkla ellerini önünde çırdtı. Neşeyle ellerini ovuşturdu. "Daha fazla anlat."

Hunter benim en iyi arkadaşım ve sırdaşımdır; ona e-postayı gösterirsem, en azından diğer insanlara karşı ağzını kapalı tutacağını biliyorum, ama fırsatını bulursa bana bu konuda bolca sataşacağından hiç şüphem yok. Hakkımda kötü bir şey pek sık ortaya çıkmaz ve bu da sağlam bir alay konusu.

Harika.

Gömleğimin yakasını düzeltiyorum. "Biri bana şirket e-postasından çok uygunsuz bir mesaj gönderdi. Çok haddini aşan bir şey."

Lanet olası bir namuslu gibi

konuşuyorum. Sanki...

büyükannem gibi.

"Uygunsuz mu?" En iyi arkadaşım ayağa kalkıp iki saniye içinde masanın etrafından dolaşarak, ekranımı görmek için omzumun üzerinden açgözlülükle eğildi. "Göster bana. Hemen göster bana."

"Boynumdan nefesini çek."

Heyecanla beni görmezden geliyor. "Kimdi? Göster bana." "E-posta anonim."

"Daha da eğlenceli. Göster bana, göster bana."

Beni dirseğiyle itti, beş yaşındaki bir çocuk gibi yalvardı, muhtemelen ikimizin arasında sır olmadığı için.

"Bu aramızda kalacak," diye sertçe uyarıyorum. O da başını sallıyor. "Evet, evet, evet."

Laptopumu açmadan önce ona bir kez daha sert bir bakış attım ve parlayan ekrana ve görüntülenen gelen kutusuna bakması için ona yer açtım.

Hunter'ın obur gözleri, benimkiler gibi neşeyle bir oraya bir buraya zıplıyor ve okurken yüzünde bir sırıtış beliriyor. Ben de onunla birlikte okuyorum ve sürekli takıldığım bir cümle var: *Seni çok sert becermek istiyorum.*

Tanrım, kim böyle bir şey söyler ki? Sikişmek.

Sevişmek. Seks yapmak.

Ama becermek?

Hunter yanımda adeta titriyor. "Siktir, bu..." "Korkunç mu? Biliyorum. Benim..."

"Siktiğimin harika." Hunter geri çekilip bir çığlık attı. "Dostum. Ne kadar şanslısın?"

Şu anda onunla konuşamam...

"Tanrım, git otur."

Bir kez olsun, pislik dinliyor. Tanrıya şükür.

Elini çenesindeki sakalları kaşıyarak sandalyesine geri döner. Devasa vücudunu deri koltuğa bırakır, bacak bacak üstüne atar ve beni inceler.

"Cevap vereceksin." Bunu rahat bir şekilde söylüyor, ama bu sözler ofisimde bir patlama yaratıyor.

"Cevap vermek mi? Delirdin mi? Hayır. Buna cevap vermeye tenezzül etmiyorum."

"Neden cevap vermeyeceksin?" Sesi bir oktav yükselir; sesinin derinliği göz önüne alındığında imkansız bir şey. "Delirdin mi sen?"

Gözlerimi devirdim. "Evet, O'Rourke, burada deli olan benim."

"Evet, öyle sayılırsın."

"Bir saniye bile olsa bir çalışana mesajla cevap vereceğimi düşünüyorsan delisin." Tıslıyorum ve umursamıyorum.

O kafayı yemiş. Az önce tüm şirkete, saldırgan davranışlar konusunda uyarıcı bir not gönderdim; ben de bu davranışı srdrmeyeceğim.

Elleri geri çekilir. "Sakin ol. Sakin ol. İki saniye beni dinle, tamam mı?"

"İki saniyen var."

"Peki. Ya her arşamba pembe hırka giyen lojistik departmanındaki kızs? 'Kedilerim var ama erkek arkadaşım yok' tarzında sevimli bir kızs."

"Kimden bahsettiğini hiç bilmiyorum."

"Bu senin sorunun dostum. Alt katlarda hiç vakit geirmiyorsun. alışanlarının kim olduğunu bilmiyorsun."

"Sen biliyorsun sanırım?"

Hunter burun kıvırdı. "Tabii ki biliyorum."

"nemli olanların kim olduğunu biliyorum." Kendi kulaklarıma bile tam bir pislik gibi geliyorum.

O gülüyor. "Sen tam bir kendini beğenmiş gevezeymişsin." Haksız değil. Hiç de bile.

"Tüm alışanlarımı tanımak ya da uygunsuz e-postalara cevap vermek için vaktim yok."

"Tamam, anladım." Bilmiş bir şekilde başını sallar. Küçümseyici mi? Anlayamıyorum. "Neyi *anladın*?" Gözlerimin arkasında sönük bir ağrı zonklamaya başlar.

"Bir erkek olmasından korkuyorsun." Kahretsin.

Bunu hiç düşünmemiştim, ama şimdi o bahsedince, beynimde bir şüphe tohumları filizlenmeye başladı.

Kaşlarımı atarak Hunter'a gözlerimi kısıyorum. "Sen deli misin? O not bir erkek tarafından yazılmadı."

"Erkek olabilir. Catfish dizisini hiç izlemedin mi? Biri sana catfish yapıyor olabilir. Tek söylediğim bu. Mesela bir erkek. Oh." Parmaklarını şıklatır ve biraz daha dik oturur. "Rakiplerinden biri seni oyundan düşürmeye çalışıyor olabilir. Onlara cevap yaz, penis fotoğrafını iste."

şakaklarımı ovuşturarak bu kabusun bitmesini diliyorum. "Artık ofisimden çıkabilirsin."

"Tamam, tamam, şimdilik penis fotoğrafı istemeyelim. Kadın olup olmadığını anlamanın kolay bir yolu var. Bana içeceklerin ne olduğunu tekrar okur musun?"

"Ciddi misin?"

"Evet, söyle bakalım." Elini hareket ettirerek bilgiyi istiyor.

İç çekerek e-postayı taradım ve "Üç margarita, İsveç balığı shotları ve bir bira... çünkü bedavaydı." dedim.

"Bingo." Hunter parmağını kaldırır. "Kesinlikle kadın. Kendine saygısı olan hiçbir gey, İsveç balığı shotları ile şeker yüklemesi yapmaz ve bedava içki alanlar sadece kadınlardır. Sen temkinli davran, muhtemelen bir dolandırıcıyla karşı karşıya değilsin." Kendinden emin bir ifadeyle bakıyor. "Ancak, şimdi tamamen yeni bir oyuna girdik. Seni becermek isteyen seks bağımlısı kim? Benim param hala pembe hırkalı kadına. İş yeri dışında sapıkça davranacak birine benziyor."

"Neye dayanarak?"

"Ne zaman yanından geçsem göz teması kuruyor." "Ne sıklıkla yanından geçiyorsun?"

"Yeterince sık."

"Ve gözlerine baktığı için sapık mı oluyor?" dedim ciddi bir ifadeyle.

"O sadece gözlerime bakmıyor, gözlerimin içine *bakıyor*, anlarsın ya."

"Bir dakika olsun konuşmayı keser misin?" Başımı ağrıttıyor. Kafam zonkluyor.

Dirseklerimi masama dayayıp, şakaklarımı ileri geri ovuyorum.

Seni çok sert bir şekilde becermek istiyorum.

Her çarşamba pembe hırka giyen birinin bana böyle bir not göndereceğini hayal edemiyorum.

"Kesinlikle bir notla cevap vereceksin. Onun kim olduğunu öğrenmenin tek yolu bu."

Oh, biri kovulacak, tamam.

"Bunu yapmayıp, lanet olası işime geri dönsem nasıl olur?" "Hayır, benim fikrim daha iyi."

Tabii ki öyle, çünkü o azgın bir *aptal*.

Bir kez daha ayağa kalkıp masama doğru yürüdü, beni kenara itip bilgisayarın başına geçmek için zorla yolunu açtı. Dizlerinin üzerine çöktüğünde

dizlerinin üzerine çökerek, yazacak yer açana kadar göğüs kafesimi itip kakıyor. Parmakları klavyenin üzerinde duruyor, havada asılı kalıyor.

Yazmaya başlarken, yüksek sesle konuşur. "Sevgili Foxy Lady..."

"Ne? Hayır. *Asla* böyle bir şey söylemem." Onu kenara çekmeye çalışıyorum ama o yerinde kalıyor ve yazmaya devam ediyor.

"Sevgili *Yours*. Mektubun için teşekkür ederim."

Burun deliklerim genişledi. "Ciddi misin lan?"

Beni görmezden gelir. "Fark ettiğin gibi, iç çamaşırım sıkıca bükülmüş ve kıcıma *o kadar* sokulmuş ki, etrafımda bulunmak çoğu zaman oldukça rahatsız edici."

Gözlerimi devirip arkama yaslanıyorum ve bu pisliğin keyfini çıkarmasına izin veriyorum, ama hayatta e-posta göndermeyeceğim.

"Ama seni temin ederim," diye duraksıyor, "senin e-postan sayesinde benim makul pamuklu külotum (muhtemelen sıkıcı beyaz renkte) artık buruşuk değil ve kendimi hiç bu kadar özgür hissetmemiştim. Freeballing, diyebiliriz." Tamam, bu kısım beni güldürdü. *Aptal*. "Senin e-postan, içimdeki piçi dışarı atmam için ihtiyacım olan şey olabilir; bu iyiliğin karşılığını vermek isterim. Personel Toplantısı sırasında kucağıma oturmaya ne dersin? Bu toplantılar, e-posta ile aynı amaca hizmet ederken herkesin zamanını boşa harcıyor." Bana yan gözle sırtıyor ve ben ona orta parmağımı gösteriyorum. "Lütfen kıcının fotokopisini gönder de kucağıma kimin kıcını oturtacağımı bileyim. Saygılarımla, Romey Bear. Not: Hadi sevişelim."

Geniş, memnun bir gülümsemeyle Hunter e-postasını okur ve SEND düğmesine doğru imleci hareket ettirmek üzereyken, sandalyemden fırlayıp elini iteklerim.

"Ne yapmaya kalkışıyordun sen?"

"Gönder'e basacaktım. Tabii ki." Elini sallayarak göğsüne bastırır ve ayağa kalkar. "Neden bu kadar hassassın?"

"Neden bu kadar sapıksın?"

"Ben sapık değilim. Ben normalim. Rahatlaması gereken sensin. Rahatla dostum. Sakin ol. Biraz eğlen. Tanrım."

"Böyle bir e-posta gönderemem."

"Ama..."

Koltuğumda rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorum. "Ama... hiçbir şey."

Ayağa kalkar, kirli kot pantolonunun dizlerine bulaşmış olabilecek halı tozunu silkeler. "Bunu göndermezsen, başka bir tane göndermeyi düşün. En kötü ne olabilir ki? Gerçekten biraz eğlenmek mi? Flört etmek mi? Hesap tablosu dışında başka bir şey için tahrik olmak mı?"

Kahretsin.

Haklı; bir keresinde şirketin yıl sonu mali tablosunu gördüğümde gerçekten tahrik olmuşum. Muhteşem ve seksi bir tablo idi.

Beni dava et; para beni tahrik ediyor,
tamam mı? Bu suç değil.

Hunter'ın ayı pençesi omzuma yapışır. Sıkar. "Sadece bir düşün."

"Tamam." Başka söyleyecek bir şeyim olmadığı için gözlerimi deviriyorum. O kadına cevap yazmayacağım.

Kim olursa olsun.

Bu fikir çok saçma.

Hunter sonunda ayrılırken, arkasında kapıyı tıklatarak kapatma nezaketini gösterir ve beni düşüncelerimle baş başa bırakır.

Şu anda iş yapmam imkansız; eşyalarımı toplayıp günün geri kalanında gitmek daha iyi olur, ama daha sabahın ortasındayız.

Siktir.

Onun saçma sapan e-postası siyah beyaz olarak gözlerimin önünde parıldıyor, bir aşk mektubunun parodisi gibi. Flört etmenin ucuz bir taklidi. Ben asla böyle şeyler söylemem.

Söyleyeceğim şey...

Ne derdim?

Bu sabah tıraş olacak vaktim olmadığından çenemdeki sakalları kaşıyorum. Sakallarım koyu ve sert, güçlü çenemi ve çenemin altını kaplıyor. Kılılı.

Ne derdim?

Arkadaşımın az önce yazdığı saçmalıkları siliyorum, gözlerim yanıp sönen, beni çağıran imlece sabitlenmiş durumda.

Bir şey söyle... diyor bana. *Hadi, korkak herif.*

Ben mi? Korkmak mı?

Bu tam bir saçmalık. Ben sadece sincaplardan korkarım ve bunu benden başka kimse bilmez.

Küçük, boncuk gözlü piçler.

İlgili Kişiy:

Muhtemelen fark etmişsindir, küçük açıklamanla büyük bir karışıklığa neden oldun. Bu profesyonelce değildi ve saldırı olarak yanlış yorumlanabilir, ki eminim senin niyetin bu değildi. Cevap vermekten kaçındım, çünkü söyleyecek bir şey yok; bu önemsiz konu insan kaynakları ve IT departmanı tarafından ele alınacak ve seni bulduklarında... kovulacaksın.

Patronunuz,

Rome Blackburn.

Not: Bu e-postayı yazarken açıkça sarhoştunuz ve bu, alkolün etkisinden kaynaklanıyordu.

İşte.

Profesyonel. Konuya odaklı. Otoriter?

Patron benim; kontrol bende, muhtemelen lanet posta odasında çalışan gizemli bir kadın değil.

Burada ne halt ediyorum ben?

Kendime, şirketimi daha sıkı kontrol altında tutmam gerektiği için olduğunu söylüyorum. Başka bir nedeni yok.

Başka bir neden yok.

Genelde alt katlarda bulunmam; çoğunlukla ofisimde saklanıp, başımı eğip, ellerimle klavyede tıklamalar yaparım. Ya da telefonda önemli görüşmeler yaparım.

Ofisim, banyo, toplantı odası veya kahve içmek için dinlenme odası dışında başka bir yere gitmem için hiçbir neden yok ve Lauren'ın işi bana kahve getirmek.

Ama işte buradayım.

Ve kendimi bir kaplan gibi hissediyorum, pazarlama departmanının koridorlarında dolaşıyor, yavaşça bölmelerin ortasına doğru ilerliyor, dudaklarım sıkı bir gülümsemeyle ve bana bakan herkese başımı sallıyorum.

Herkes yolumdan çekilmek için sıçan gibi dağılıyor.

"Merhaba, Bay Blackburn."

"Oh. Oh, uh, Bay Blackburn. Uh, Rome. Uh. Bay....."

"Sizin için o dosyayı hazırlıyorum, efendim. Ben... Unutmadım, ben..."

"

Birkaç kağıt uçuyor.

Yüksek sesli öksürük.

Birden fazla klasör kılık değiştirmiş olarak karşımıza çıkıyor.

Burada neyle uğraşıyorum ben? Korkaklarla dolu bir departman mı?

Tanrım.

Koridoru tarıyorum, otuz kadar kabin var — bazıları boş, çoğu dolu — tek tek, bana bakan her yüzü inceliyorum. Bir şey arıyorum... herhangi bir şey.

Bir

işaret.

Bir

ipucu.

Suçlu bir ifadenin parıltısı. *Onun*

için.

O burada, bu bölümde, bunu hissedebiliyorum.

Dudaklarımı ıslatıp, şirketin en eski reklam yöneticisi George Flanders'a gülümsüyorum. George, başarısız bir eski toprak olabilir, ama karısı harika turta yapıyor.

Hunter'ın bir keresinde bana anlattığı "pastayı dilimlemek"le ilgili sapkın bir şaka aklıma gelir ve gülerek köşeyi dönüp dinlenme odasına girerim. Her katta bir tane vardır; buzdolabı, birkaç kabin, lavabo, tezgah, mikrodalga fırın, kahve makinesi ve Keurig bulunan, oldukça geniş bir fayanslı oda. Her cuma, bir otomat dağıtıcısı tarafından getirilen bol miktarda atıştırmalık ve simit vardır.

Ağır kapıyı itip kafamı içeri sokuyorum, sonra gözlerimi köşedeki genç kadına dikiyorum, yüzüne dergiyi kaldırmış, bir elinde sandviç tutuyor. Büyük beden elbisesi, sadece eski filmlerde gördüğüm modası geçmiş, iğrenç bir zeytin kahverengisi. Önündeki masada bir kutu maden suyu var ve odaya girip tezgaha yaslandığımı duymuyor.

Onu süzdüm, bakışlarım bacaklarını, dirseklerini saran dev elbisesinin kabarık kollarına kaydılar. Kim bu kadın?

Ve neden böyle giyinmiş?

Şirketimde yeterince dolaştım, kimsenin böyle giyinmediğini biliyorum.

Aslında pek önemli değil ama... omuz vatkası.

Boğazımı temizlediğimde beni fark etmiyor.

Oradan ayrılıp, hızlıca bir fincan kahve hazırlıyormuş gibi yapıyorum. Kahveye ihtiyacım yok; zaten üç fincan içtim, ama bu meşguliyetimi göstermek için. Onun dikkatini çekmek için.

Yine de.

Hiçbir şey.

Bu kadının dikkatini çekmek için ne yapmam gerekiyor?

Bomba patlatmak mı? Ve neden uğraşıyorum ki? "Hava çok güzel." Berbat.

"Mmm..." diye mırıldanır.

"Bu odada çadır kurabilirim," diye inlerim. Sayfayı çevirirken dergisi hışırdar. "Evet..." "Adamım, Bay Blackburn gerçekten pisliğin teki."

Hıh. Gülüş. "*Evet.*"

Ah. Şimdi bir yerlere varıyoruz.

"Dün taktığı kravatı gördün mü?"

Su içiyor. "Dün kravat takmıyordu." Dergi hışırdayarak açılıyor.

Peki. *Bu ilginç.* "Takmamış mıydı?"

Hunter'ın yaptığı gibi beni görmezden geliyor.

"Sence onu bu kadar heyecanlandıran e-postada ne yazıyordu?"

Dergisinin sayfaları yavaşça durur ve aşağı iner, koyu renkli gözleri benimkilerle buluştuğunda bana delici bir bakış atar. Yanaklarının kızardığını, gözlerinin dehşetle büyüdüğünü ve dişlerinin alt dudağını ısırdığını izlerim.

Peyton?

Peyton'ı daha önce hiç görmediğim bir halde görüyorum: dağınık ve buruşuk, biraz yıpranmış görünüyor, makyajı hafifçe bulaşmış - ya da makyajı varsa tabii - kıyafetleri kırıışık. O elbisenin ne olduğunu ya da onu nereden bulduğunu bilmiyorum, ama çok çirkin ve yakılmalı.

Aramızdaki bu garip anın uzamasına izin verdim, ona bir cümle kurup durumu kurtarma fırsatı verdim.

Ama yapmadı.

Orada oturuyor, şaşkın.

Hayretle bakıyor.

Ağzı, bir sazan balığı gibi inanamama hissiyle açık kalır. Sırıtişımı bastırırım. "Günaydın."

"Günaydın." Sesi kısık çıkıyor. "Zor bir gece mi geçirdin?"

Cevabı, yüzünün sadece bir tarafını gösteren solgun bir gülümseme.

Sersemlemiş mi?

Kesinlikle akşamdan kalma.

Uyanmak için su içmemeli, kahve içmeli.

"Gelecekte, ofise bu halde gelmek yerine, arayıp yarım gün izin alsan sevinirim..." Anlamını bırakıyorum ve onun sandalyesinde kıvranmasını memnuniyetle izliyorum. "Ama yine de, ayrılmana... geri sayım ne kadar kaldı? Yedi gün mü? Altı mı?"

Peyton boğazını temizledi. "On bir."

Kahvem demlenirken, kollarımı kavuşturup tezgaha yaslandım. "On bir." Bu sayıyı dilimden döküldüm. "Bu sabahki akşamdan kalma görünüşüne bakılırsa, böylesine güçlü bir şirketten ayrılma kararından pişmanlık duyuyor gibisin."

Bu sözlerim omuzlarını dikleştirir... dolgun omuzlarını.

"Hiç pişman değilim." Dergisini katlar, sandviçini bırakır ve ellerini birleştirir. Ellerini önünde düzgünce katlar. "Eğer bilmek istiyorsan, yeni girişimim için oldukça heyecanlıyım."

Kafamı sallayıp kahvemi alıyorum. "Aslında bilmek istemiyorum. Bilmek istediğim şey, saat daha" — altın saatime bakıyorum — "on bile olmamışken neden dinlenme odasında uzanıp dergi okuyup sandviç yediğin."

Gözleri bir oraya bir buraya kayıyor. Yakalandı. Suçüstü. Yanağını ısıyor ve tam da özür dileyecemmiş gibi görüldüğü anda omuzlarını düzeltiyor, sandviçini ağzına götürüyor ve ortasından kocaman bir ısırık alıyor.

Hardal üst dudağını süslüyor ve konuşurken bir parça hindi ekmeğin kenarından sarkıyor. "Gerçekten bilmek istiyorsan,

sabah ortasında hindi sandviçi atıştırmak istedim." Ayağa kalkar ve dergisini kolunun altına katlar. Suyunu alır ve sandviçini sallayarak bana seslenir. "Şimdi, sakıncası yoksa, bu lezzetli hindi sandviçinin geri kalanını yiyip ofisime gitmem gerekiyor. Biri burada pazarlama işlerini halletmek zorunda."

Kendine güven dolu, gururlu bir şekilde yanımdan geçerken, sanki duştan yeni çıkmış gibi saçlarından su damlıyor.

Onun uzaklaşmasını izliyorum, dürüst olmak gerekirse, biraz dağınık bir haldedir.

Bu sabah ne halt ediyordu, karanlıkta giyinerek?

Ve neden podyumda yürüyormuş gibi davranıyor? Kalçaları sallanıyor.

Omuzları sallanıyor.

Sonra adımlarında bir aksaklık oluyor ve kendi ayaklarına takılıp düşüyor.

Ama kendini toparlıyor. Omuzları yine dikleşiyor ve duvarın arkasında kayboluyor.

Dudaklarımı yana doğru kıvrıyorum, onun sözlerini hatırlayarak.

Buralarda pazarlama işini birinin yapması lazım.

Lanet olası *kendini beğenmiş* kadın.

Pazartesi günü ne giyeceğini merak etmeseydim

—belki yine ayak bileğine kadar uzanan bir trençkot—onu kovardım.

Pazarlama departmanında tek kişi o değil.

Kahvemi yudumlarken, dinlenme odasından çıkıp ters yöne doğru yöneldim, aklımda tek bir düşünce vardı: Peyton ayrıldığında, aşağılayıcı bir felaket mi kaybedeceğim, yoksa o aslında şirketimin vazgeçilmez bir parçası mı?

YEDİNCİ BÖLÜM

PEYTON

O pisliğin bana hakaret ettiğine inanamıyorum.

Tamam, peki, evet, yapabilirim, ama bunu yüzüme karşı yaptığına inanamıyorum. Bu da başka bir yalan. Adam bir pislik, tabii ki yüzüme karşı hakaret edecek.

On bir gün daha benim olan masaya koşar adımlarla giderim, sandalyeyi dışarı çıkarırım, üzerine otururum ve yerleşirim, sandalyemi içeri kaydırmadan önce ellerim klavyenin üzerinde hazır bekler.

Bilgisayarımın çalışmasını dinlerken boğazımdan kızgın bir "hmpf" sesi çıkar. İşlemleri yapıyorum: şirketin sosyal medyasını kontrol ediyorum; Facebook gönderisine hashtag ekliyorum; Instagram'a üç tane daha ve hikayeye yeni bir fotoğraf ekliyorum; swipe-up özelliğine uyku tulumu satın alma linkleri ekliyorum.

Yeni kadın giyim koleksiyonu için bir fotoğraf çekimi ayarlamayı not alıyorum; koleksiyondaki parçalar o kadar sevimli ki, markanın yan markası piyasaya çıktığında indirim almayacağım için hayal kırıklığına uğruyorum.

Alt dudağım birkaç saniye boyunca somurtuyor.

Burayı özleyeceğim — sadece arkadaşlarımı ve iş arkadaşlarımı değil, işimi de. Üst yönetim hariç, çalışmak için harika bir yerdi.

Yoksa onun yüzünden mi?

Rome Blackburn pisliğin teki olabilir, ama burada harika bir şey yarattı, bu da onun kayıtsız tavırlarına ve keskin sözlerine rağmen aslında umursadığını gösteriyor. Roam, Inc. yenilikçi, modern ve hızlı bir şirket. Tesis çok güzel; abartılı olmadan rustik. Steril olmadan şık. Her katta dinlenme odaları var.

Temiz. Her hafta yemek getiriliyor ve buzdolabında saklanıyor. En sevdiğim şey, köşedeki dinlenme odasındaki masada oturup atıştırmak.

Bu sabah hariç; Roma ne yapıyordu öyle? Dergimi bıraktığımda görmeyi beklediğim son kişi oydu, ama sesini tanımadığım için kendimden utanıyorum. Ona deli gibi aşık olmam gerekirdi. Onun olduğunu nasıl anlamadım?

Utanç verici.

O da benim orada oturmamı görünce benim kadar şaşırmıştı; bunu gözlerinden okuyabiliyordum. Oh, tecrübeli bir ifadeyle bunu iyi gizlemişti, ama gözlerimiz buluştuğunda şokun izleri gizlenemezdi.

Rome Blackburn... ilgilenmiş görünüyordu.

Ya da belki de alkolün etkisiyle kafam hala bulanık olduğundandır?

Guh.

Ya da belki bugün giydiğim küçük elbiseyle ilgilenmiştir. Bacaklarımın üzerindeki kalın kumaşı düzeltirken, vücudumun yanlış yerlerine yapışan polyester kumaştan tiksiniyorum.

Evet, eminim ki benden çok giydiğim kıyafete ilgi duyuyordu.

Dizüstü bilgisayarımın klavyesine vurarak, birkaç gönderide pikselleri ayarlıyor ve hedef kitleyi değiştiriyorum. Esniyorum. Saate bakıyorum, sonra e-postalarımı kontrol ediyorum.

Her sabah yaptığım gibi, parmağımı monitörün sol tarafında gezdirerek mesajları tek tek incelerim, önemli bir şeyi kaçırmamak için her yeni mesaja dokunurum. Mesajları tek tek inceler, gereksiz olanları siler veya bir dosya klasörüne atarım.

Gönderen: Rome

Blackburn. Duruyorum.

Kalbim hemen hızla çarpmaya başlar.

Ne oluyor...

Kahretsin, Gen sahte e-posta adresini Outlook profilime eklemiş.

Bekle.

Kahretsin, cevap verdi.

Cevap verdi lan.

Sakin ol, Peyton, *o sadece azarlıyor.* Açma, açma, açma... Bundan iyi bir şey çıkmaz.

Hiçbir şey.

Eğer orijinal e-postanın benden geldiğini öğrenirse, her şeyim ve kığım kaldırımda kalır.

Kendi başına dışarı çıkmak için para gerekir ve önümüzdeki on bir güne ihtiyacım var. Bu ekstra maaşa ihtiyacım var.

Açmamalıyım. Belki de e-postaya, kimin açtığını gösteren bir izleme cihazı yerleştirmiştir. *Böyle bir şey olabilir mi?* Hayır, olamaz. Gen bunu düşünmüş olurdu, değil mi?

Düşünürken dişlerimle alt dudağımı ısırıyorum. Açmalı mıyım?

Hayır, kesinlikle açmamalısın. Ama...

Siktir et.

E-postayı açtım ve okurken yüzüm ateş gibi kızardı. Boynum da. Cildim yanıyor.

Ama...

Gözlerim yeterince hızlı okuyamıyor. Yazılı bir azarlama, beni korkutması gereken türden bir e-posta.

Yine de, son cümlesine, yani postscript'e takılıyorum ve sırtarak tekrar okuyorum: *Bu e-postayı yazarken açıkça sarhoştun ve bu alkolün etkisiydi.*

Ne kadar da yanılıyor.

Sarhoştum, ama o e-postayı yazarken ne yaptığımı çok iyi biliyordum — en azından öyle sanıyorum. Alkol bana uzun zamandır yapmak istediğim şeyi yapma cesaretini verdi.

Buna ne dersin?

Sarhoştun, yani ciddi değildin... O da buna mı işaret ediyor?

Dün gece sarhoştum — bugünkü halimden pazarlama departmanındaki herkesin bunu fark ettiğini düşünüyorum — ama söylediklerimde ciddiydim.

Onu çok becermek istiyorum.

Doğru. Çok doğru. Dinlenme odasında bile, hakaretler dilinden kolayca dökülürken, boynundaki kravatu koparıp köprücük kemiğini yalamak, o lanet şeyi doğrudan kemirmek istedim.

Alt dudağımı ısıyorum, Gen'in beni şık göstermek için ağzıma sürdüğü parlaticının yarısını silip alıyorum. İmleçim CEVAPLA düğmesinin üzerinde duruyor.

Gerçekten

yapmamalıyım.

Tıkla.

Oops. Parmağım kaydı.

Tereddüt ediyorum.

Bekle.

Telefonumu alıp Genevieve'i arıyorum, çünkü ne halt ediyorum ben, ona cevap yazarak flört mü ediyorum? Bu profesyonelce değil ve o bu konudaki duygularını zaten açıkça ortaya koydu.

Gen ilk çalınıştta cevap verdi. "Bekle." Sandalyesinin gıcırdandığını duydum, sonra sessizlik oldu, arka planda kapısının kapanma sesi duyuldu. "Tamam. Devam et. Konuş benimle."

"Cevap verdi." Komşu odadaki kimse duymasın diye fısıldıyorum.

"Bana oku. Yavaşça."

"İlgili Kişiye..."

O, onursuz bir şekilde sözümü keser. "İlgili Kişiye mi? Kim böyle der ki?"

"Evet, ilk mektubumda öyle yazmıştım."

"O zaman da aynı fikirde değildim. Kulağa aptalca geliyor."

Sinirlenerek iç çektim. "Sürekli sözümü kesecek misin? Mektubun tamamını beğenmeyeceğini varsayalım, tamam mı?"

Tanrım.

"Tamam. Devam et."

"İlgili kişiye." Boğazımı temizledim. "Muhtemelen fark etmişsindir, küçük açıklamanla oldukça büyük bir karışıklığa neden oldun. Bu profesyonelce değildi ve saldırı olarak yanlış yorumlanabilirdi, ki eminim senin niyetin bu değildi. Cevap vermeyi erteledim, çünkü söyleyecek bir şey yok; bu önemsiz konu

İnsan kaynakları ve IT departmanı tarafından ele alınacak ve sizi bulduklarında... *kovulacaksınız*. Patronunuz, Rome Blackburn.

"Not: Bu e-postayı yazarken açıkça sarhoştun ve bu alkolün etkisiydi."

Bir an sessiz kaldıktan sonra, "Gerçekten postscript kelimesini mi yazdı? Yoksa sen öyle mi okudun?" dedi.

Ağzımın köşesinde küçük bir gülümseme belirir. Lanet Rome ve onun formaliteleri. Nedense, son not kelimesini gerçekten yazmış olması sevimli geliyor.

"O yazdı."

"Ne kadar aptalca." Uzun bir nefes verdi.

"O aptal değil." Sesim sert bir fısıltıdır. "O zarif biri."

Geriye dönüp baktığımda, e-postasında *gerçek* bir içerik yok, sadece temel bir İK yanıtı var, çok politik, çok... patronluk taslayan Roma.

Buradan onun gözlerini devirdiğini hissedebiliyorum. "Peki nasıl cevap vereceksin?"

"Cevap vermeyecektim. Sence cevap vermeli miyim?"

"Peyton, sana e-posta gönderdi, bu fırsatı kaçırma. Yani, aptal olma."

"Vay canına, teşekkürler." Gülüyorum.

"Son cümlesiyle sana açık bir fırsat verdi, tam bir aptal gibi, o yüzden bunu değerlendir."

"Sence bu kasıtlı mıydı?"

Bunu düşünürken, mırıldandığını duyuyorum. "Onu tanıyor muyum? Muhtemelen hayır. Başka biri olsaydı, evet derdim." Gen duraksıyor. "Neden klavyenin tıklama sesini duymuyorum?"

"Neden bu kadar otoriter davranıyorsun?"

"Çünkü sana yardım etmeye çalışıyorum. Şimdi işe koyul." "Ne demeliyim?" Başparmağımı ısıırıyorum.

"Ona Bay Blackburn de, bundan nefret eder." Gülüyorum. "Tamam..."

"Onu sikmek istediğini belirten bir cümle eklemeyi unutma. Erkekler bu tür şeyleri sever, Rome gibi robot insanlar bile."

"Genevieve."

Omuz silktiğini hayal ediyorum. "Lütfen, bunun doğru olduğunu biliyorsun. O çok katı bir adam."

"Onu aşağılamak mı istiyorsun yoksa bana yardım etmek mi?" "Elimde değil."

"Kapatıyorum."

"Bekle. Bekle. Bana gizli kopya gönderir misin?"

"Ciddi sorunların var, biliyor musun?"

"Evet, bunu bana sen söylüyorsun... Kahretsin. Biri geliyor.

Kapatmam lazım. Beni de kopyala."

Hat kesildi ve ben yalnız kaldım.

Gözlerim monitöre sabitlenmiş, ağzım konsantrasyonla bir çizgiye dönüşür.

Tık.

Tık, tık, tık. Ellerim klavyede kendi kendilerine uçuyor, tüm ihtiyatım, insan kaynaklarına verdiğim istifa mektubumla birlikte pencereden dışarı uçtu.

Zaten lanet olası etik kurallarını çiğnedim, kim bilir başka kaçını daha çiğnedim... Neden her şeyi riske atmayayım ki?

Siktir et.

Bakalım bununla bir şey yapabilir miyim? En azından güçlü Rome Blackburn'u rahatsız edebilir miyim bir bakalım.

Bay Blackburn,

Eminim ki o e-postayı gönderdiğim için kendimden utanmam gerektiğini düşünüyorsunuzdur — ve belki de biraz suçluluk duymam gerekir? Ama utanmıyorum ve ne yazık ki hiç suçluluk duymuyorum. Sürpriz, sürpriz, harika hissettim ve özür dilemeyeceğim tek bir şey var: size nasıl hissettiğimi söylemek. Belki bunu kaba veya zevksiz bir şekilde yaptım, kesinlikle klas değildi, ama en azından sonunda yaptım. Bu, davranışım için özür dilemem değil, çünkü bu, konuşacak cesareti gösterdiğim için kendimi tebrik etmemdir.

Bu mesajı bitirmeden önce birkaç şey daha söylemek istiyorum... Beni bulamayacaksın, ama denemekten çekinme.

Mektupların sonuna not eklemeyi çok sevdiğin için, sana bir not daha ekleyeyim: O e-postayı yazmamın sebebi alkol değildi. Alkol sadece bir şey söylemem için gereken cesareti verdi.

Hâlâ seninle yatmak istiyorum. Bununla ilgili ne söyleyeceksin?

Sevgilerimle,

Sober.

Kime: HandsRomingMyBody@RoamInc.com

Kimden: RomeBlackburn@RoamInc.com

Sevgili Sober,

Bu gidip gelme artık sona ermeli. Bu son derece etik dışı, uygunsuz ve politikalara aykırı. Sana tepki almak için e-posta göndermedim; sadece sana bir uyarıda bulunmak ve bu tür yazışmaların sonuçlarını özetlemek için aynı şekilde cevap verdim. Bu tek taraflı flörtleşme şu anda sona erecek.

RMB

Gönderen: HandsRomingMyBody@RoamInc.com

Alıcı: RomeBlackburn@RoamInc.com

Madem "bu kadar uygunsuz"sa, bana e-posta göndermeyi bırakmalısın. Ve hazır başlamışken, kendine yalan söylemeyi de bırak. Bundan en ufak bir zevk bile almıyor olsaydın, ilk başta CEVAPLA düğmesine basmazdın. Kabul et.

LSY (Sevgilerimle, Saygılarımla)

Not: İsim baş harflerin ne anlama geliyor?

Gönderen: RomeBlackburn@RoamInc.com

Alıcı: HandsRomingMyBody@RoamInc.com

Basit bir talimatı yerine getirme becerin, senin güvenilir bir çalışan olup olmadığını sorgulamama neden oluyor.

Gönderen: HandsRomingMyBody@RoamInc.com

Alıcı: RomeBlackburn@RoamInc.com

"İsim baş harfleriniz ne anlama geliyor?" gibi basit bir soruyu cevaplayamamanız, bu ofiste size yakıştırılan unvanın doğru olduğunu doğruluyor: kendini beğenmiş ahmak.

Not: Kendini beğenmiş olsan da olmasan da, hala seninle yatmak istiyorum. Ya da belki de kendini beğenmiş olduğun için... Jüri henüz kararını vermedi.

BÖLÜM SEKİZ

ROMA

Tık.

Tıklama.

Tık.

Tıklamayı kaldır.

Parmaklarımın arasında sıkıştırdığım kalemi oynatarak bilgisayarımı izliyorum.

Onun e-postasını tekrar tekrar okuyorum.

Kibirli pislik. Daha kötüsü de söylendi bana, ben de daha kötüsünü yaptım.

Onun sözleri beni etkilemiyor. En azından *bu* sözler beni etkilemiyor.

Parmağım cevap düğmesinin üzerindeyken, onun yazdığı son cümle benim akıl sağlığımı sorgulamama neden oluyor. Bu şimdi bitmeli. Bu e-posta dizisini silip, George'un bu sabah ofisime getirdiği yeni kadın koleksiyonumuzun taslaklarını incelemeye başlamalıyım.

İç çekerek, üst köşedeki kırmızı X işaretine tıklayıp e-postayı küçültüyorum. Gözümün önünden kaldırıyorum.

Odaklan.

Bu aptalca davranış çok fazla zamanımı alıyor.

Mock-up'lar. Mock-up'lara bakmam lazım. Tahtaları gözüme yaklaştırıp renkleri ve yazı tipini inceleyeceğim. Güçlü ve...

Hâlâ seni becermek istiyorum.

Siktir.

Yazı tipi. Güçlü ve kadınsı. Resim daha iyi olabilirdi, şeye ihtiyaç duyuyor... Neye ihtiyaç duyuyor? Resmi inceliyorum, yoga pantolonundaki dik popo dikkatimi çekiyor.

Hâlâ seni becermek istiyorum.

Bu sözler yağmur bulutu gibi üzerimde asılı kalıyor, sürekli tepemden vuruyor, sahip olabileceğim her türlü iş ahlakını öldürüyor.

Tanrım.

Mock-up'ları bırakıp masamdan uzaklaşıyorum, derin bir nefes veriyorum. Ayağa kalkıp volta atıyorum, siyah düğmeli gömleğimin kollarını sıvıyorum. Bugün lacivert takım elbise giymedim. *Giydim*. Övgüleri sevdiğim ya da daha fazlasını istediğim izlenimini vermek istemedim.

Ama çok cazipti, çok cazipti.

İleri geri yürüyerek, saçımı elime geçirip, bu e-posta konusunda ne yapacağımı bulmaya çalışıyorum. *Sorumlu* bir CEO onu çöpe atıp yoluna devam ederdi. Yıllardır hayatında tek bir heyecan bile yaşamamış, paraya sıkışmış CEO ise, gizemli kadından başka ne tür yanıtlar alabileceğini merak ediyor.

Ben de bu kadının kim olduğunu bulmak için kafamı yoruyorum.

Ne kadar acınası bir durumda olduğumu bilmek ister misiniz? Tüm hafta sonunu çalışanlarımızın listesini inceleyerek geçirdim, onları bir tabloda erkek ve kadın olarak, sonra da medeni durumlarına göre ayırdım ve veritabanındaki bekar kadınları işaretledim.

Sonra sosyal medyada onları araştırmaya başladım ve erkek arkadaşı olanları belirlemeye çalıştım.

Hayatımın en kötü dönemiydi, ama lanet olsun, bu beni delirtiyordu. Yirmi iki kadından oluşan bir grup oluşturmayı başardım.

İncelemek için yirmi iki bekar kadın.

Liste masamda duruyor, basılı ve birkaç saniyede bir dikkatimi çekiyor — bu sadece dikkatimi dağıtan bir şey ve gerçek anlamda hiçbir iş yapamamamın tek nedeni.

Listedeki isimlere ve maketlere bakarak çenemi kaşıyorum, plan yaparken parmaklarımın üzerinde pürüzlü sakallarım sürtünüyor.

Bu gizemli kızın kim olduğunu bulmaya çalışırken işimi yapamıyorsam, neden bir taşla iki kuş vurmaya çalışmayayım?

Bir görev için, masamdaki listeyi alıp ofisimin kapısından içeri dalıyorum. Kağıdı Lauren'in masasına bırakıp, "On dakika sonra yönetim kurulu odasında toplantı var. Bu listedeki tüm kadınların katılmaları gerekiyor. Maketlerin şövaleye yerleştirildiğinden emin olun" diyorum.

Şaşkın bir şekilde Lauren kağıdı elleriyle tutar ve hızlıca gözden geçirir. "Ya başka bir toplantıda olurlarsa?"

Ofisime dönerken, "O zaman çıkmalarını sağla" derim.

Kapı arkamdan çarpar. Su, bu toplantıdan önce lanet olası bir suya ihtiyacım var.

Onları izlerim, tek tek içeri girip siyah konferans odası sandalyelerine otururken, önce arka sıraları doldururken yakından incelerim. Kimse öne oturmak istemiyor. Onları suçlamıyorum.

Kollarımı kavuşturmuş, alnımda somurtkan bir ifadeyle kenarda duruyorum. Takım elbise ceketimi ofisimde bırakmıştım, toplantı için giyemeyecek kadar öfkeliydim.

Oda sessiz. Konferans odasının kapısının kapanırken çıkardığı yumuşak klik sesi küçük odada yankılanıyor. Duvardan iterek, hepsini birden gözlerimle taradım. Önümde sarışınlar, esmerler ve siyah saçlılar – bir tane de kızıl saçlı – oturuyordu, gözlerinde meraklı bakışlar, bazıları sinirli, bazıları ise daha önce hiç böyle bir toplantıya katılmadıkları için ödü kopmuş halde. Normalde muhasebe departmanından maketler hakkında fikir alma m, ama dediğim gibi, başka amaçlarım var.

Sessizce, ellerim cebimde, odanın içinde dolaşıyorum ve bu kadınlarla ilgili tüm küçük ayrıntıları gözlemliyorum.

Saçları şekillendirilmiş, kıvrılmış ve yerinde kalması için spreysikilmiş.

Zaten uzun bir iş gününün ardından gözlerinin altında siyah maskara lekeleri.

Hala görünen bir öpücük izini örten balıkçı yaka. İyi deneme. Bulaşmış kırmızı ruj.

Temizlenmesi gereken gözlükler.

Peyton.

Pipetle çok gürültülü içiyor.

Tırnakları boyanmış, iPad'de klavyeye basıyor.

Bekle... Peyton. Gözlerimi bir kez daha ona çeviriyorum, koltuğunda dik oturmuş, elinde kalemi çevirerek not almaya hazır olduğunu görüyorum

Not almaya hazır. Kendine güven dolu değil, ama diğer kadınlar gibi koltuğunda korkakça oturuyor da değil.

Hmm...

Masanın köşesini döndüğümde, masanın karşısındaki başka bir çalışanın bakışlarını yakalıyorum, gözleri aşağıya doğru bakıyor ama her iki saniyede bir kasıklarına bakıyor. Onu inceliyorum: kızıl saçlı, porselen tenini süsleyen çiller ve koyu renkli göz kalemi ile vurgulanmış klasik yeşil gözler. Güzel.

Adını hatırlamıyorum ve sosyal medyada onu aradığımı da hatırlamıyorum. Toplantıyı duymuş ve kendini davet etmiş olabilir mi?

Odadaki kişilerin sayısını hızlıca sayıyorum. Yirmi tanıdık olmayan yüz.

Onlar benim için çalışıyorlarsa, nasıl olur da hiçbirinin adını bilmiyorum? Şey, Payton Lévêque hariç, ama o da şirketten ayrılmak üzere.

Ofisime döndüğümde kızıl saçlı birini aramayı aklımın bir köşesine yazıyorum.

Kadınısı bir boğaz temizleme sesi dikkatimi Peyton'ın oturduğu arka tarafa çeker. Eli, sanki ilkokulda ve ben de öğretmeniymişim gibi havada.

Ne istiyor bu kadın?

Onun şakalarına hiç havamda olmadığım için, "Ne?" diyorum.

Onun, "Bu toplantının bir anlamı var mı? On dakika sonra çok önemli bir telefon görüşmem var ve bu işin bir an önce bitmesini istiyorum" diye sormadan önce zorlukla yutkunduğunu fark etmediğimi bir saniye bile düşünmeyin.

Çenem sıkışır, onun itaatsizliği göğsüme doğrudan çarpar ve sinirimi tehlikeli seviyelere çıkarır.

Masanın başına geçip, iki avucumu soğuk cama dayadım ve onu bakışlarımla sabitledim. "Bu toplantıya katılmakla bir sorunuz varsa Bayan Lévêque, neden hepimize bir iyilik yapıp eşyalarınızı erken topluyorsunuz? Siz olmadan da gayet iyi idare ederiz."

Mecazi olarak kartlarını katlayarak geri adım attı ve koltuğuna çöktü. "Onlara gecikeceğimi belirten bir e-posta göndereceğim."

Ona küçümseyici bir gülümsemeyle odayı işaret ediyorum.
"Lütfen, biz sizi beklerken onlara e-posta gönderin."

Oda içindeki şoklu nefes alıp verme seslerini kaçırmıyorum.

Tüm gözler ona çevrilirken, Peyton telefonuyla uğraşır, parmakları dakikada bir kilometre hızla yazıp bir e-posta gönderir. İşini bitirdiğinde, telefonunu kucağına koyar ve tüm dikkatini bana verir.

"Hazır mısınız Bayan Lévêque? Devam edebilir miyiz?"

Dudaklarını yana doğru kıvrıp gözlerini kısarak, küstah ağzıyla "Devam edebilirsiniz" diyor.

Tanrım. Başka biri olsaydı şimdiye kadar kovmuş olurdum, ama tüm bölüm başkanlarımla haftalık toplantılarımdan birinde George ile yaptığım konuşmadan sonra, Peyton'ın ayrılışıyla zorlandığını ve ayrılmadan önce ondan mümkün olduğunca çok şey öğrenmeye çalıştığını biliyorum.

Görünüşe göre, o şirket için gerçekten değerli bir çalışan ve George onun kalmasını çok istiyor.

Anlaşıldı.

Dik durarak, kollarımın kıvrımlarını düzelterip, "Sizi buraya, yakında piyasaya süreceğimiz yeni kadın koleksiyonunun prototiplerine tepkilerinizi görmek için çağırdım" diyorum. Yarı doğru.

Görünüşe bakılırsa, her iki saniyede bir dudaklarını yalamadan duramayan kızıl saçlı arkadaşımız olabilir.

"Masadaki herkesten reklamlara ilk tepkilerini duymak istiyorum. İlk olarak..." Kızıl saçlıyı işaret ediyorum.

O da kendini işaret ediyor, göğsünü öne doğru itiyor, gömleğinin düğmeleri geriliyor. Tanrım, bu kız hangi departmandan? Onu ciddiye bile alamıyorum.

"Evet, sen. Adını ve departmanını da söyle."

Kötü bir gülümsemeyle, "Ben pazarlama departmanından Sasha. Peyton'ın işini almak için staj yapıyorum." der. *Ah, bu yüzden onu tanımıyorum, o bir acemi.* Peyton'a döndüğümde, onun gözlerini devirdiğini fark ederim.

Görünüşe göre Peyton, yerine geçecek kişiyi kabul etmiyor. Bu beni içten içe güldürüyor.

Sasha yeni başlıyorsa, e-postalar muhtemelen onu

. Onu zihinsel listemden siliyorum.

"Reklamlara ilk tepkim." İşaret parmağını

"Çok güzel."

Oh, lanet olsun.

Peyton'ın yerine bulduğumuz kişi *bu* mu? Pazarlama zekası göstermesi gerekirken, tek söylediği şey "güzel" mi?

George ile konuşacağım.

Dilimi dişlerime bastırarak, yeni kıza sert çıkmamaya çalışarak, bir sonraki kıza başımı sallayarak kendini tanıttığını işaret ediyorum.

Sesi titreyerek, "Merhaba, ben muhasebeden Diane ve reklamlar çok güzel görünüyor" diyor.

Bir başka kazanan.

Listemden bir çalışan daha siliniyor.

Hızlı adımlarla odada dolaşıyoruz.

Arşivden Margie, reklamların yerleştirilme şeklini beğeniyor.

Pazarlamadan Samantha, yazı tipini beğeniyor.

Resepsiyondan Theresa, poposunun da o kadar güzel görünmesini istiyor.

Masadan kıkırdamalar geliyor

Hemen vur beni.

Saçımı çekerek, kalemini ağzına dayamış, maketleri lazer gibi odaklanarak inceleyen Peyton'a ulaşıyoruz.

Hafta sonu onu tazelemiş olmalı, çünkü sıırıslıkla saçları ve trençkot elbisesinin yerine, saçları omuzlarına kadar uzamış ve kıvrılmış, siyah beyaz çizgili düğmeli gömleğin üzerine siyah bir tunik giymiş. İstifa ettiği günkü gibi profesyonel görünüyor.

Öne eğilmiş, kalemi ekrana doğru uzatmış, tek kelime etmiyor.

Henüz...

"Peyton, bir şey söylemek istiyormuş gibi görünüyorsun."

"Öyle mi?" diye patladı, belli ki rahat görünmeye çalışıyordu ama başaramıyordu. "Birkaç fikrim olabilir."

"Lütfen."

Boğazını temizledi ve kalemi havada işaret çubuğu gibi salladı. "Ne yapardım? Ne yapardım? Sanırım..." Şimdi kalemin ucunu çiğniyor, siyah kapağını ısıtıyor, düz, beyaz dişleri göz kamaştırıcı. "Bence izleyicilerimize yaranmaya çalışıyorlar. Abartılı. Öncelikle, çok fazla yazı tipi var. Sadece üç tane olmalı, bu tasarımın temel kuralıdır." Oda içinde özür diler gibi bir bakış attı.

"Devam et."

"Üç yazı tipi, ama burada beş tane sayıyorum." Şimdi kalemi masanın üzerine vurarak birkaç kez tıklatıyor. "Ayrıca çok laf kalabalığı var."

"Kelime çokluğu mu?"

"Bu kadar uzun metinle insanları kaybedeceksin. Basit tut. Başlık sekiz kelime veya daha az olsun."

Burun deliklerim genişledi. "Başka bir şey var mı?"

Pazarlama ekibime bu iş için iyi para ödüyorum. Peyton'ın bizim ihtiyaçlarımızı anladığı bu kadar açıkken, neden yeni kampanyanın ekibine dahil edilmedi? Daha da iyisi, neden kampanyayı o yönetmiyor?

"Evet. Bitirdim."

"Öyle mi?" Alaycı tavrım açıkça belli.

"Yani..." Sesi kesildi. "Bunun hızlı bir toplantı olmasını istediğini söyledin ve ben sosyal medya satın alımından sorumluyum."

Peyton omuz silkiyor.

Vücudum gerginleşiyor. Yumruklarımı yanımda sıkarken, dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum ve çenemdeki baskının ne kadar sıkı olduğunu hissediyorum.

Bu toplantı bir hataydı. Bundan hiçbir şey kazanmıyorum, özellikle de Peyton bu şekilde konuşup, herkesin önünde *yardımcı* olmaya çalışırken.

Bir sonraki pazarlama ekibi üyesi fikrini söylemeden önce, kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım. "Gidebilirsiniz. Bayan Lévêque, bir dakika lütfen."

Sessizce ve hızlı adımlarla, kadınlar gerginlik dolu odadan çıkmaktan mutlu bir şekilde dışarı çıkıyorlar. Gözlerim Peyton'da, birkaç kadının ayrılmadan önce onun omzuna hafifçe vurduğunu görüyorum. Biri onu kaburgalarına dirsek atıyor.

Arkadaşları olmalı.

Ben işimi bitirdiğimde onun cesaretlendirilmeye ihtiyacı olacak.

On

u. Sonuncusu da odadan çıktıktan sonra, kapıyı kapatıyorum. camın buzlu yüzeyi bizi ofisin meraklı bakışlarından koruyor.

Sandalyelerden birine oturup bacağımı dizimin üzerine atıyorum, rahat bir poz veriyorum ve Peyton'a "*benimle uğraşma*" bakışımı atıyorum.

Sessizce oturuyoruz, o saçlarıyla oynuyor, ben ise lanet bir heykel gibi hareketsizim. Bütün gün burada oturup, sabit bakışlarımla onu sindirebilirim. Kararlı ve lanet olası ciddiğim, ben buyum.

Yönetim kurulu odamda kimse benimle öyle konuşamaz, diğer çalışanların önünde ise hiç konuşamaz.

Reklam kampanyası konusunda haklı olsa bile, ince bir buz üzerinde yürüyor.

"O da neydi?"

"Reklamla ilgili fikrimi sordun. Ben de söyledim."

"Bu, senin her şeyi mahvedeceğini bilmeden önceydi."

"Yalan söylememi mi istiyordun? Ben de yapabilirim." Boğazını temizler, dudaklarını ince bir çizgiye getirir ve gülümser. "Reklam olduğu gibi harika. Hiçbir şeyi değiştirme."

Hiç komik bulmadım.

"Gördün mü? Yalan söyleyebiliyorum."

"Birden ona kadar bir ölçekte, reklam metni ne kadar kötü?" "Yedi buçuk."

Kahretsin.

Kimsenin beğenmediği o taslak için kırk bin dolar harcadım.

"Başka bir şey var mıydı, efendim?"

"Efendim" kelimesini duyunca başımı kaldırdım; bunu bilerek kullanmıştı.

"Başka bir ihtiyacım yok." En azından şimdilik. "Gidebilirsiniz."

Evet, şu anda inatçı bir ahmak olduğumu biliyorum; Peyton'ın iyi bir gözü var ve harika bir fikri var gibi görünüyor. Ama

onun tavsiyesini almaya kendimi ikna edemiyorum, çünkü şu anda tek
istediğim dilimi onun boğazına sokmak.
Siktir.

BÖLÜM DOKUZ

PEYTON

"Aşık çocuk ne istiyordu?"

Genevieve'in sesi utanç verici bir şekilde yüksek çıktığı için başımı çevirip her yöne bakıyorum. "Sesini alçaltır mısın?"

"Üzgünüm. Çok sıkıldık. Sonunda seninle yatmak mı istiyor?"

Keşke öyle olsaydı. "Hayır, Gen. Yeni reklam kampanyası hakkında konuşmak istedi. Bilirsin, iş yerindeyiz ya?"

"Oh." Yemin ederim, omuzları çöküyor. "Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu." Gözlerimi deviriyorum. "Bu kadar sinirlenmiş gibi davranmana gerek yok."

"Evet, öyle. Bu konuda çok şeyim var."

"Ha?"

"Hiçbir şey. Kim ve Viv ile küçük bir kişisel bahis yaptık."

Onu susturmak için avucumu kaldırıyorum. "Lütfen. Söyleme. Bilmek istemiyorum."

Genevieve güldü. "Peki başka ne dedi?"

"Fazla bir şey söylemedi." Omuz silkiyorum, mümkün olduğunca soğukkanlı davranmaya çalışıyorum, sanki hoşlandığım adam tarafından az önce yerden yere vurulmuşum gibi değil. "Önemli bir şey değildi."

Ama önemliydi. Çok önemliydi, çünkü o bana klasik Rome Blackburn tarzı azarlarken, ben ona bakmaktan kendimi alamıyordum.

Kollarını sıvamış, kaslı ön kollarını sergiliyordu, siyah gömleği gözlerinin soluk gümüş rengini vurguluyordu. Çenesindeki sakal, ürkütücü ve seksi. Kaşlarının çatılması ve keskin kaş çizgisi, korkutucu ve çok seksi.

Ve derin sesi üzerimde yankılanarak, karnımda kelebekler uçuşuyordu.

Ona e-postanın benden geldiğini, onunla birlikte ofisine gitmekten başka bir şey istemediğimi söylemek için can atıyordum. Ama bunun yerine, yüzüm kıpkırmızı oldu, koltuğumda titremeye başladım ve o izin verdiğinde, kuyruğumu bacaklarımın arasına kısıtıp kaçtım.

Gen, bölmemizin duvarına yaslanıp içini çekti. "Eh, daha kötüsü de olabilirdi, seni kovabilirdi."

"Beni kovamaz, çünkü ben zaten istifa ettim." Yanağımı ısıırıyorum. "Aslında eşyalarımı toplamadığına şaşırdım. Gerçekten öyle olacağını düşünmüştüm."

"Neden yapmadığını söyledi mi?"

Dudaklarımdan sinsi bir gülümseme geçer. "George."

Gen ellerini çırparak güler. "Ah, beceriksiz George. Sensiz çok kaybolacak."

George için gerçekten üzülüyorum. Çok iyi bir adam, ama çok zorlanacak.

"Biraz beceriksiz olabilir, ama en azından Rome'un aksine, iyi bir şeye sahip olduğunda bunun farkında." Saçımı omzumun üzerinden atınca Gen güldü, tam o sırada e-postama bir mesaj geldi.

Gözlerim e-postalarım ve Roma'dan gelen bir mesaja takılıyor.

O mesaj.

Sandalyeyi döndürüp bilgisayarımı tam olarak görebilecek şekilde oturdum.

Fısıldayarak, "Gen, bu o" diyorum.

Sevinçli bir ses çıkararak öne doğru kayıyor ve sessizce ellerini çırpıyor. "Ne yazıyor?"

Derin bir nefes alıp, yüzümde saçma bir gülümsemeye e-postayı açtım.

Gen ve ben aynı anda okuruz.

Gönderen: RomeBlackburn@RoamInc.com

Alıcı: HandsRomingMyBody@RoamInc.com

Son e-postanda bu şirketin CEO'suna kendini beğenmiş bir pislik dediğinin farkında mısın? Hakaretlerine devam et. Seni yakaladığımda yüzünün düşmesini izlemek için sabırsızlanıyorum

Yüzünün düşüşünü görmek için sabırsızlanıyorum, çünkü benim kendini beğenmiş kırım senin zavallı kışını kaldırırma tekmeleyecek.

Şimdilik küçük e-postalarının tadını çıkar. Seni sadece daha fazla belaya sokacaklar.

RMB

Parmak ucumu ısıyorum, biraz gerginim. "Uh, Gen?" "Evet?"

"Beni kovmaktan başka bir şey yapabileceğini düşünmüyor musun? Mesela dava açmak gibi, değil mi?" Tırnağımı ısıyorum.

Gen gülümser ve başını sallar. "Olmaz. Bunu yapmaz, basında kötü haber olur. Onun tehditlerinin ötesine bakıp bu e-postanın anlamını daha derinlemesine incelemelisin. Seni sınıyor. Seni korkutmaya çalışıyor. Ne kadar ciddi olduğunu görmek istiyor. Bunu gerçekten bitirmek için ciddi bir şey yapmaya niyetli olsaydı, e-postanın nereden geldiğini bulmak için IT departmanından bir görev gücü oluştururdu. Hiçbir şey olmadı. İnan bana, o ilgileniyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Gen başını sallar ve bakışlarımı tekrar bilgisayara çevirir. "Biliyorum. O piçe cevap yaz."

Bir saniye düşünürüm. Gerçekten devam etmeli miyim? Rome Blackburn'ün bana kızgın olduğu bir durumda yeni bir şirket kurmak istemiyorum. Zaten çok kızgın ve e-postaları benim gönderdiğimi öğrenirse, özellikle bugün olanlardan sonra, kendini kaybedebilir.

Bu sektörde benim itibarımı zedeleyebilecek güce sahip. Bu riski göze alabilir miyim?

Gözlerindeki yoğunluğu, öfkeyle titrediği halini hatırlıyorum. Ama daha çok hatırladığım, toplantı odasından çıkarken yüzünde gördüğüm küçük sırıtış.

Cevap yazarken o görüntüyü aklımda tutuyorum.

Pazartesi günü için fazla neşeli hissederek ayağa kalkıp Gen'e telefonumu uzattım. "Kırımın fotoğrafını çek."

"Ne?" Kaşlarını çatıyor.

"Sadece yap. Bir planım var."

"Uh... tamam." Telefonu kırıma tutuyor, ben de yana dönüp kıvrımını göstererek biraz dışarı çıkarıyorum.

"Arka planı fazla çekme, sadece kışımı çek."

Benim deli olduğumu düşünerek fotoğrafı çekiyor. Fotoğrafı kendime e-posta ile gönderiyorum. Planlarım var, büyük planlar.

ROMA

On yedi saat geçti.

ON YEDİ SAAT, o lanet olası e-posta gelen kutumda bir delik açıyor. Kendime onu açmayacağımı söyledim.

Zamanımı harcamaya değmezdi. Ve sağ uçta, bir ek olduğunu gösteren küçük klips, evet, onu da umursamıyorum. Muhtemelen parlak bir gülün tuhaf bir resmi falan. Gizli hayranımdan bir gül. Öyle aptalca, kızlara özgü bir şey.

Siktir olası bir güle ihtiyacım yok. Kafamı kışımdan çıkarmalı ve çalışmalıyım.

Kahvemi yudumluyorum, parmaklarımı masaya vuruyorum, elimdeki kalemi çeviriyorum.

E-postaya bakıyorum.

Kahvemi yudumlarım.

Parmağım e-postanın üzerinde duruyor.

Ya bu aptalca parıldayan bir GIF değilse? Ya bu onun resmiyse?

Bunu yapar mıydı? Daha da iyisi, belki de daha fazlasıdır.

Dişlerimi sıkarak seçeneklerimi değerlendiriyorum.

Kahretsin.

Gözlerimi sıkıca kapatıp e-postayı tıklıyorum ve bir gül için yalvarıyorum.

Lütfen, bir gül olsun; lütfen, bir gül olsun. Tanrı aşkına, lanet olası bir gül olsun.

Sol gözümü aralayıp GIF'in gözlerimi kamaştırmasına hazırlandığımda, e-postanın altında bir resmin önizlemesini görüyorum.

Mükemmel kıvrımlı ve örtülü bir poponun resmi.

Kahretsin.

Elimi yüzüme götürüp keskin bir nefes veriyorum ve e-postasını okuyorum.

Sevgili Kibirli Kıç,

Kıçlardan bahsettiğimize göre, sana benimkinin resmini göndereyim dedim. Çok fazla bakmaya gerek yok. Sorunu şimdi cevaplayabilirim; hayır, iç çamaşırı giymiyorum.

Çok küstahım, değil mi? < - - Kelime oyunu kasıtlı. Tamam, sıra sende, bana kıçının resmini gönder.

Son not: Gömleğinin kollarını sıvadiğında çok hoşuma gidiyor. Seni daha da çok becermek istiyorum.

Siktir.

Sandalyeye yaslanıp ellerimi yüzüme götürdüm ve tekrar öne eğildim, alttaki resmi açtım.

Tam ekrana gelen resim, şimdiye kadar gördüğüm en güzel götün resmi. Sıkı siyah pantolonun içinde, sırtıdan kıvrılan götü, elimi üzerinde gezdirmek, avuçlamak, tokatlamak istediğim bir eğim.

Koltuğumda kendimi düzelterip, kıçının kıvrımlarını ve arkasındaki arka planı inceliyorum. Görünüşe göre bir kabindeymiş, yani bu HERHANGİ BİRİ olabilir demek. Harika.

Ve siyah pantolon mu? Bu hiçbir şey ifade etmiyor.

Biraz daha öne eğilip, tanıdık birini görmeye çalışıyorum...

Ofisimin kapısı açılır ve Hunter, ağzında lolipop, yüzünde sırıtişla içeri girer.

Çılgınca çıkış düğmesine basmaya çalışıyorum ama çok geç. Hunter panik halimi fark ediyor, sırıtiş tam bir gülümsemeye dönüşüyor, masamın etrafından dolaşıp ekranımdaki kıçı görüyor.

"Vay vay vay, burada ne varmış bakalım?" Bir elini masama koyup, diğer eliyle sandalyemin arkasını kavrayarak, öne eğilip resmi inceliyor. "Vay canına, bu kimin kıçı?" Ona cevap vermiyorum ve iki saniye içinde kim olduğunu anlıyor. "Bu gizemli kız mı? Vay be, kıçı çok güzelmiş dostum."

Sırtımı sıvazladı.

Onu iterek, "O" diyorum. "Kim olduğunu açıkladı mı?"

"Hayır." Kalemimi tekrar alıp onunla oynamaya başlıyorum. "O acımasız. Tehditlerim ona etki etmiyor."

"Neden etsin ki? Aptal notun onu durdurmadıysa, e-postaların neden durdursun ki? Ayrıca, neden durmasını istiyorsun?"

"Şirketin politikalarını hatırlatmam mı gerekiyor?"

Elini bana doğru salladı ve lolipopunu emdi. Em. Pop. "Rahatla biraz ve ona penis fotoğrafını gönder."

"Sen psikopatsın. Ona penis fotoğrafı göndermeyeceğim."

"Neden olmasın? Onu şok etmenin en iyi yolu bu. Kamerayı pantolonuna sok, hızlıca bir fotoğraf çek ve gönder." *Bu adam benim en iyi arkadaşım. Beni tanıyor mu acaba?*

Bir milyon yıl geçse bile asla penis fotoğrafı göndermezdim.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup aptal arkadaşımı incelerim. "Burada olmanın bir nedeni var mı?"

Arka cebinden, köşesi zımbalanmış buruşuk bir kağıt yığını çıkarır ve bana atar. "Aradığın raporları getirdim."

Masamdaki katlanmış kağıtlara bakıp arkadaşıma dönüyorum. "E-posta göndermeyi biliyorsun, o zaman neden bana basılı kopya veriyorsun?"

Omuzlarını silkiyor. "Sadece kızgın yüzünü görmek hoşuma gidiyor. Beni mutlu ediyor."

Neden arkadaşız ki biz?

"Ben sinirlenmeden gitmen gerek."

"Hey, hey, hey. Dostum, sakinleşmen lazım. Ne kadar gergin olduğuna bak. Tanrım, biraz nefes al." Yine lolipopunu emerek dudaklarını şapırdatıyor. "Uzun zamandır arkadaşız ve inan bana, iş ahlakını takdir ediyorum. Keşke bende de biraz o özellik olsaydı." *Ben de.* "Geçen yıl bir keşişe dönüştün ve ben endişelenmeye başladım. Sen benim en iyi arkadaşımsın ve eğlenmeyi reddettiğin için otuz beş yaşında ölmeni istemiyorum." Yala ve em. "Bir kez olsun rahatla. Kim bilir, bu e-postalara gerçekten boyun eğersen, kendini daha az gergin, ofiste daha az çılgın bir cadaloz ve eve geldiğinde daha memnun bulabilirsin." Omuzlarını silkiyor ve ayağa kalkıyor.

sandalyeden kalkarak. "Onun kim olduğunu bilmiyorsun, öyleyse kaybedecek neyin var? Hiçbir şey. Ama kazanacak çok şeyin var."

Uzaklaşırken omuzlarını silkiyor ve "Rahatla dostum. Senin için iyi olacak" diyor.

Ofisimin kapısı arkasından çarpar. *Neden hep böyle yapıyor? Neden kapıyı sessizce kapatamıyor?* Kafamı bilgisayar ekranına çevirdiğimde kapı tekrar aralanır ve Hunter kafasını içeri sokar. "Bu arada, o resmi benim için basar mısın? Ben de etrafta dolaşıp karşılaştırma yapıp rapor verebilirim. Bu tür işleri yapmaktan çekinmem."

"Defol git buradan."

Kapı tekrar çarparken kahkahası yankılanır.

Lanet olası aptal.

Elimi saçlarımın arasından geçirip resme bir kez daha bakıyorum, onun sözleri kafamda yankılanıyor.

Kollarını sıvadiğında hoşuma gidiyor.

Bu beni seni daha da çok becermek istememe neden oluyor.

Kahretsin...

Hunter haklı mı? Daha fazla gevşemem mi gerekiyor?

Ofiste saçma sapan bir şekilde çok fazla zaman geçiriyorum, ama bunu haklı çıkarıyorum çünkü bir kız arkadaşım ya da ailem yok, o zaman bu lanet zamanımı başka ne yapacağım? Evde oturup parmaklarımı oynatarak mı? Hayır. O zamanı şirketime harcıyorum.

Eskiden eğlenceliydim. Bir nevi.

Eskiden daha çok dışarı çıkardım, ama bu şirket patlamadan ve bakmam gereken çalışanlarım olmadan önceydi. Yaratmam gereken işler ve kurmam gereken bir marka vardı. Çok sevdiğim bir marka.

Seviyorum.

Şimdiye kadar pek düşünmediğim bir şey.

Ta ki o lanet e-postalar beni geceleri uykusuz bırakana kadar. Şimdi ise gevşemek ve eğlenmek gibi aptalca şeyler düşünüyorum. Bu hiç bana göre değil.

Lazer gibi odaklanma yeteneğim boşa gitti. Son zamanlarda, evimin yanındaki küçük bir kafede daha fazla zaman geçirip insanları izliyorum. Hatta bir köpek almayı bile düşündüm.

Tanrım, cehennem gerçekten donmaya başladı.

Pes ederek, koltuğumda öne eğildim ve Hunter'ın tavsiyesine uyup bir cevap göndermeye karar verdim — korkutucu bir karar, biliyorum — ama bu noktada, o haklı, gerçekten kaybedecek neyim var ki?

Gönderen: RomeBlackburn@RoamInc.com

Alıcı: HandsRomingMyBody@RoamInc.com

Bayan AdınızNeOlursaOlsun,

Maalesef size popo fotoğrafı gönderemeyeceğimi bildirmek zorundayım. Bu şirketin CEO'su olarak, popomun fotoğrafları da dahil olmak üzere tüm vücut parçalarımı gizli tutmayı tercih ediyorum. Sanırım benden böyle bir cevap bekliyordunuz, ama şunu söyleyeyim: Popon resmi olarak masaüstü duvar kağıdım oldu. Teşekkürler.

Not: Uygunsuz popo yanaklarına bakarken hala kim olduğunu bulmaya çalışıyorum.

Gönderen: HandsRomingMyBody@RoamInc.com

Alıcı: RomeBlackburn@RoamInc.com

Duydun mu? Bu, cevabın karşısında ağzımın açık kaldığı sesiydi. Burada kısa bir özet yapmama izin ver:

- 1. Kıçımın seksi olduğunu mu düşünüyorsun (Teşekkürler, langes yapıyorum.)*
- 2. Kıçım senin duvar kağıdınsa, kanıtını görmek isterim.*
- 3. Bana ısınmaya başladın.*

Kabul et, bu e-postaları sabırsızlıkla bekliyorsun. Öyle olmasaydı, kıçım laptop ekranında olmazdı.

Not: Orta adının baş harfi ne anlama geliyor? Beni eğlendir. Ben detaylara önem veren bir kızım...

Gönderen: RomeBlackburn@RoamInc.com

Alıcı: HandsRomingMyBody@RoamInc.com

Hanımefendi

Seninle bu durumu halletmenin yanı sıra, bu sinir bozucu Fortune 500 şirketini de ayakta tutmam gerektiğini biliyor musun? Senin flörtlerin ve meraklı sorularından kaçmak, en son endişeleneceğim şey olmalı.

Bilginiz olsun: masaüstümün resmini ekte bulabilirsiniz. Kabul ediyorum, poponuz o kadar da kötü değil.

Son not: RMB – Roma Michael Blackburn

Gönderen: HandsRomingMyBody@RoamInc.com

Alıcı: RomeBlackburn@RoamInc.com

Biliyorsun Rome, benimle ne kadar çok ayrıntı paylaşırsan, o kadar çok... bilirsin. Seni becermek istiyorum. Böyle söylediğim için özür dilerim, ama sarhoştum ve dürtüsel davrandım ve bu kelime aklımda kaldı. Ne kadar çok ayrıntı paylaşırsan, o kadar çok sana sarılmak istiyorum. Yeni temizlenmiş fotokopi makinelerinin üzerinde sarılmaya ne dersin? Ya da yeni temizlenmiş beyaz pamuklu çarşafların üzerinde?

*Not: İkinci adın seni insan yapıyor. Bağırarak istediğim insanların ikinci adlarını bilmek hoşuma gidiyor. **omuz silkme***

Gönderen: RomeBlackburn@RoamInc.com

HandsRomingMyBody@RoamInc.com'a

Öncelikle, "bang" kelimesi beni rahatsız etmiyor — ben bir erkeğim, bang, screw ve fuck gibi kelimeleri kaldırabilirim. Sevişmek mi? Hayır. Sarılmak mı? Kesinlikle hayır. Ben bunu... boş ver. Sarılmayı sevmiyorum. Sarılmak hanım evlatları içindir. Gerçek erkekler SARILMAZ.

İtiraf zamanı: Malzeme odasındaki fotokopi makinesinde seks yapanlardan biri miydin? Temizlik faturasını sana göndereceğim.

Gönderen: HandsRomingMyBody@RoamInc.com

Alıcı: RomeBlackburn@RoamInc.com

Hayır. Fotokopi makinesinin üzerinde "iş i beceren" (Marvin Gaye'den alıntı) ben değilim, ama kim olduğunu biliyorum. Temizlik faturasını bana gönderin, ben de suçlu taraflara iletirim. Evet, çoğ ul olarak. Bu, muhtemelen sizin istediğ inizden daha sık oluyor. Belki de çok sevdiğ iniz bu dostluk kurmama politikasını biraz daha sıkılaştırmalısınız?

Ve ş unu da belirtmeliyim: Eğer ofiste sevişecek olsaydım, kesinlikle fotokopi odasında olmazdı. Bu çok ucuz olurdu. İğ renç. Senin ofisinde, büyük pencerelerinden birine yaslanarak olurdu. Daha da iyisi... senin o kocaman masana eğ ilerek olurdu.

Not: Muhtemelen bunu sana söylememeliyim, ama ne olacak ki? Her yönetim kurulu toplantısında seninle ofiste seks yapmayı hayal ettim.

ONUNCU BÖLÜM

PEYTON

Apartmanımın yakınındaki kahve dükkanında **bir** adam masamın yanında duruyor, evraklarımın üzerine gölge düşürüyor ve ışığımı engelliyor.

Gözlerimi yukarı
kaldırıyorum. Ve
yukarı.

Ve işte orada.

Rome Blackburn, bizzat kendisi, benim küçük mahallede, beni gördüğüne benim onu gördüğüm kadar şaşırmış görünüyor.

Ağız açılıyor.
Benimki de.

Masamın kenarında duruyor, elleri cebinde, bana bakıyor, neredeyse karanlık, öfkeli bir fırtına bulutu gibi. Yüzünde somurtkan bir ifade var.

"Bayan Lévéque." Selamlaması sıkıcı ve resmi, tam ona göre.

"Bay Blackburn," diye karşılık verdim, tatlı bir gülümsemeyle, adının iki hecesini de uzatarak.

Black.

Yan.

Adını mırıldanma şeklim istenen etkiyi yaratıyor ve tam da tahmin ettiğim gibi somurtuyor. Çok tahmin edilebilir. Çok karamsar ve inatçı.

Çok yakışıklı.

Tanrım, ben çok kolay kandırılıyorum...

İki saatin büyük bir kısmını oturduğum tahta bankta yer değiştiriyorum, sol elim karton kahve fincanını buluyor. Fincanı kavrayarak, elimle oynayıp durmaktan başka bir şey yapmasını sağlıyorum.

"Burada... biriyle mi buluşacaktın?" Bu kafe onun evinin yakınlarında olamaz; bu bölge o kadar şık değil. Patronumu, ailelerle ve zorluk çeken sanatçılarla dolu bir mahallede değil, şık bir gökdelende hayal ediyorum.

"Hayır. Kahve içmek için buradayım." Sanki bu, onun neden kendi mahallesinde değil de benim mahallede olduğunu açıklıyormuş gibi.

Göğsümün ortasından mırıldanıyorum. "Dur tahmin edeyim. Sade. Kremasız. Şekersiz."

Dudakları seğirdi. "Yanlış."

"Espresso."

"Çok yanlış." Kollarını kavuşturur. "Buzlu latte. Soya. Üç şeker." "Ne! Şeker mi?" Dudaklarım daha da geniş bir gülümsemeyle alay ederim. "Şeker, ama seni daha tatlı yapmak için değil."

seni daha tatlı yapmak için değil."

Sakin ol, Peyton. Patronunla flört etmeyi bırak. O ısırılmaz. "Her zaman buraya gelir misin?"

"Ben mi? Senin için çalışmadığım zamanlarda, evet." Dürüst olmak gerekirse, bu çok sık olmuyor, ama serbest çalıştığım zamanlarda, çalışmayı en sevdiğim yer burası. Biraz kaotik, doğru miktarda gürültüyle, tam da yeterli kadar hareketli.

Masanın ortasında bir defter var ve Rome'un şahin gibi bakışları ona takılıyor.

"Bugün laptopun yok mu?" "Ben bir puristim."

"Bütün gün internette olmak için para alan biri için tuhaf."

Bu beni güldürüyor, kısmen doğru olduğu için, kısmen de yüzündeki ifade dehşet, tiksinti ve hayranlığın karışımı olduğu için. Hangisi olduğuna karar veremiyorum.

"Defterde ne var?" "Seni ilgilendirmez."

Kaşları şaşkınlıkla yukarı kalkıyor. Bu adamın burun delikleri her genişlediğinde bir kuruş alsaydım, kendi işimi kurmam gerekmezdi. Bağımsız bir servete sahip olurdum.

"Bu defter, Roam, Inc'in yeni kadın koleksiyonunu değiştirecek fikirlerle mi dolu?"

Gülüyorum. "İş hakkında konuşmayacağım. Saat şu anda" — bileğimdeki görünmez saati kontrol ediyorum — "altı olduğundan, şirketin mesaisi bitmiştir. Üzgünüm."

"Size hatırlatayım, Bay Blackburn, mesai saati bitti, bugün Cuma ve ben Roam, Inc. ile işimi bitirdim." Ağzı

ağız açık kalır. "Toplantıları seviyorsunuz. Pazartesi günü sekreterimle bir toplantı ayarlayın. Çarşamba günü bir saatlik boş vaktim olmalı."

"Sekreterin mi var?" Tanrım. Yüzündeki ifade. Yıllardır onun muhteşem yüzünü inceliyorum. *Yıllardır*. Onu kızgın, ilgisiz, sinirli ve çok nadiren de olsa... hafifçe mutlu gördüm. Ama bu yüzünü hiç görmedim. *Şok olmuş*. Tanrım, boğazımdaki kahkahayı tutmak çok zor. *O kadar sevimli ki*.

"Hayır. Sadece seninle dalga geçiyorum." Yemin ederim, yüzündeki ifade...

Gümüş rengi gözleri bana doğru kısılıyor. "Bundan zevk alıyorsun, değil mi
değil mi?"

"Mmm. Çok, çok fazla." Ölçülemeyecek kadar.

"Haftaya son gününden dört gün önce olacaksın." "Evet." Saçıma geriye attım. "Fazla zaman kalmadı, değil mi?"

Sinirinden kıcını sıkıştırdığını neredeyse duyabiliyorum. Bu konuşmanın nereye varacağını bildiğim için kalbim hızla atıyor.

"Beni buna zorlayacaksın, değil mi?" "Ne demek istiyorsun?"

"Sen ayrıldıktan sonra seni alt yüklenici olarak almayacağım. Beni buna zorlayamazsın."

Tsk-tsk.

Adamım, o kadar inatçı ki.

"Zorlamak mı? Ben mi? Ben küçük bir kediciyim." Neredeyse mırıldanıyorum ve "kedicik" kelimesini duyunca Rome Blackburn'ün yüzü, aynada kendimde gördüğüm pembe bir renge bürünüyor.

Rome Blackburn, kızarıyor.

İlginç.

Defterimi açıp yan cebimde sakladığım parlak, kare şeklinde bir kartviziti çıkarıyorum. Masaya koyup işaret parmağımın ucuyla öne doğru itiyorum.

"Bana ihtiyacın olduğunda beni nerede bulacağını biliyorsun." Ve bana ihtiyacı var.

Rome burun kıvrıyor, kartonun kenarı masanın üzerinde kalıyor.

"Al şunu. Utanma," diye ısrar ediyorum. "Isırmaz."

Elleri, tüm bu süre boyunca olduğu gibi ceplerinde kalır.

"Bu kadar inatçı olma. İkimiz de biliyoruz ki, ben şirketten ayrıldığımda yedi gün içinde bana yalvararak geleceksin." Tercihen ellerinin ve dizlerinin üzerinde.

"Ben asla sürünmem."

"Of, bu kadar kelimeyi kelimeye almayın."

"Senin için çalışman için sana yalvarmayacağım." "Zaten senin için çalışıyorum."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Adam soğuk, platin rengi gözlerini neredeyse deviriyor. "Bu olmayacak."

"Tamam. Sen öyle diyorsan."

Yudum. Yudum.

Slurp.

Gülümsüyorum.

"Sen..." diye başlıyor, ağzını sıkıca kapatıyor.

"Ben..." diye karşılık veriyorum.

Koyu renkli kot pantolonunun cebinden bir el çıkar ve beni suçlayarak işaret eder. Ağzı açık, bana bir cevap vermek için hazırdır.

Gözüm kasaya kayıyor.

"Kuyruk çok uzadı. Parmağını indirip sıraya girmelisin."

"Şimdi benimle uğraşıyor musun?" *Keşke öyle olsaydı.*

"Seninle uğraşmak mı? Hayır." Belki birazcık. Sınırlarımı mı test ediyorum? *Kesinlikle.* "Sadece bekleme süresi çok uzamadan sıraya girmeni öneriyorum."

"Öyle yapacağım."

Yine o küçümseyen gülümseme. "O zaman git."

Ayakları beton zemine yapışmış gibi duruyor, sıvı gibi bakışları daralıyor. "Bunu yapmayı bırak."

"Neyi yapıyorum?" Kirpiklerim titriyor. "Ne yapıyorsan onu."

"Kahve içip işimi planlamak mı?" Gülümsemem şeker gibi; zihnimde kendimi tebrik ederken olabildiğince masum

ve Tanrı'ya şükrediyorum ki oturuyorum — şu anda bana attığı bakışa dizlerim dayanabilir mi bilmiyorum.

Kafası karışık.

Sanki beni anlamaya çalışıyormuş gibi.

Şaşkın Rome Blackburn görülmeye değer bir manzara.

Sinirli olduğu belli, çünkü bu adam her zaman bir şeye kızgın, koca bebek.

"İstersen içkini ben alayım mı? Beni buradan tanıyorlar, belki

—

"İçkimi *almana* gerek yok."

Kıkırdamam düşük sesli, elimdeki beyaz yalıtımlı bardak tarafından gizleniyor

Ona omuz silkiyorum, ince omuzlarım yavaşça yukarı aşağı hareket ediyor. "Sen bilirsin."

"Öyle yapacağım, teşekkürler."

Tanrım, gülmemek için tüm irademi kullanmam gerekiyor — kendini çok fazla ciddiye alıyor.

"Şey..." Cümlem yarım kalıyor. Gözlerim masadaki kartvizitime kayıyor. "Onu alacak mısın?"

"Hayır." Çok kaba. "Zaten bir tane var."

Ona verdiğim paketin içindeydi. O da ona bakıp okudu.

Bu da beni zıplayıp havaya kalça sallamak, zafer dansı yapmak istememe neden oluyor.

"Yüzündeki o ifade ne?" "Ne ifadesi?"

"Bir tabak dolusu krema yemiş kedi gibi

görünüyorsun." Zaferin tadı o kadar güçlü ki, onu

yalamak istiyorum. "Öyle mi? Mmm, tadı harika."

Rome Blackburn, henüz farkında olmasa da bana bir şans verecek.

Tam bir velet gibi dudaklarımı

yalıyorum. "Bunu yapma."

"Dudaklarımı yalamam

mı?" "Profesyonelce

değil."

"Ama bugün cuma..." Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Flört etmemi. Davranışlarımı.

Ama tam o anda aklıma başka bir şey geliyor: Rome beni işe alırsa, *benim müşterim olacak.*

Benim. Müşterim.

Onun için çalışmayacağım. O benim şirketimle sözleşme yapacak ve ben de onun talep ettiği profesyonellikle kendimi idare etmek zorunda kalacağım .

Midemdeki boşlukta bir çukur oluşuyor. Bu da demek oluyor ki...

Ona gönderdiğim e-postalar durmalı. Flörtler.

Ona mesaj attığımda yaptığım uygunsuz şakalar. "Üzgünüm.

Ben... Ağzımın köşesinde biraz köpük vardı."

Çelik gibi gözleri yavaşça dudaklarıma kayıyor. Orada kalıyor, birkaç saniye tereddüt ediyor ve sonra o dev elleri tekrar ceplerine giriyor. "Gitmeliyim."

"Tamam. Peki. İyi hafta sonları."

Rome Blackburn, beklediğim gibi kasaya gitmek yerine, kapıdan dışarı çıkıyor.

Tamamen eli boş.

Ve bu neredeyse benim hissettiklerimi yansıtıyor. Rome ile flört edip kendimi ona adadıktan sonra, bunun tamamen zaman kaybı olabileceğini anlamaya başladım. O pes etmeyecek. Bana tek gecelik bir tutku yaşatmayacak. Hatta, gelecekteki işler için beni dikkate bile almayacaktır. Son zamanlardaki tüm etkileşimlerimiz... zorluydu. Beni pazarlama alanında geçerli bir kaynak olarak bir kez bile ciddiye almadı. Ve eğer gerçekten onun işini istiyorsam, ki istediğimi biliyorum, bunun değişmesi gerekiyor. O her zaman profesyonellik bekliyor. *Ve gerçekten? Aslında bunu hak ediyor.*

Sanırım bu kadar. Artık zamanı geldi... Ne zamanı?

Devam etmek mi?

Bunu nasıl yapacağım ki?

ONBİRİNCİ BÖLÜM

PEYTON

Alıcı: HandsRomingMyBody@RoamInc.com

Gelen kutumdaki bildirime bakıyorum, gördüğüm şeye şaşkınım — Roma'dan bir e-posta. Ondan gelen ilk e-posta, benim ona gönderdiğim bir şeye cevap değil. Bana mesaj attığına şaşkınlıkla bakıyorum.

Bu küçük oyunu sürdüremeyeceğime karar vermemiş olsaydım, bu çok heyecan verici olurdu; ama bu, mesleki açıdan bana zarar verebilir.

Bunu durdurmam lazım.

Başladığım bu şeyi, her neyse, bitirmeliyim.

Keşke bu kadar zor olmasaydı... ve eğlenceli.

Onunla şakalaşmak eğlenceli ve beni tahrik ediyor. Hayatımda hiç kimseyi onun kadar istememiştim, o bir pislik gibi davransa bile.

Merakla e-postalarımı açıyorum ve tek umursadığım e-postaya gidiyorum. Rome'dan gelen e-posta.

Kime: HandsRomingMyBody@RoamInc.com

Kimden: RomeBlackburn@RoamInc.com

Sana mesaj gönderiyorsam, ya çok sıkılmış olmalıyım ya da bir çalışanım beni delirtiyor ve biraz enerji atmam gerekiyor. Kim olduğunu bilmediğim ve ofiste kargaşaya neden olan sen, bana bunun bu hafta duyduğun en berbat şey olmadığını söyle. Neden sana mesaj atmaya devam ediyorum? Seni tanımıyorum. Sana güvenebilir miyim bilmiyorum, muhtemelen bu konuyu dedikodu yapıp tüm iş arkadaşlarına gösteriyorsundur.

Bunu mu yapıyorsun? Dürüst ol; burada kaybedecek bir şeyi olan tek kişi benim.

RMB

Siktir.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.

Alt dudağımı ısırp sandalyeme yaslandım. Karışmamalıyım.

Karışma, Peyton.

Bu adama karşı profesyonel davranmalısın. Onu iyi tarafında tutmalısın, çünkü ona ne zaman ihtiyacın olacağını asla bilemezsin.

Yine de, onun bahsettiği asi çalışan olduğumdan neredeyse yüzde doksan beşi eminim. Cuma günü kahve dükkanından ayrılıp lüks dairesine dönüp bizim etkileşimimizi kafasına takarak düşündüğünden hiç şüphem yok.

Rome, neyin işe yarayıp neyin yaramadığını bulma konusunda inanılmaz bir yeteneği olan keskin ve zeki bir iş adamıdır, ama son zamanlarda sorunlar yaşıyor gibi görünüyor ve benim yeni kampanyasına burnumu sokmam da pek yardımcı olmadı.

Adil olmak gerekirse, benim fikrimi sordu.

Gözlerinde belirsizlik görüyorum ve o asla belirsiz değildir. Bununla övünmek istemem ama, sonunda benim ayrılmamın kampanyaya etkisi olduğunu anladığını biliyorum ve neredeyse kendimi kötü hissediyorum. Cuma gecesi çoğunlukla şaka yapıyordum, ama şimdi tüm bu küçük ipuçlarını bir araya getirdim: tavırlarındaki tedirginlik; profilimi çoktan incelemiş olması; kampanya hakkında garip ve rastgele yapılan toplantı; ve bir e-postanın gönderilmesi.

Gerçeği kabul edelim. Güçlü Rome Blackburn bir basamak aşağı indi.

Ve kendimi kötü hissediyorum.

Neden kötü hissediyorum ki?

Belki de gözlerinde ve sözlerinde kırılmanlığı görebildiğim içindir.

Muhtemelen bu konuyu dedikodu yapıp tüm iş arkadaşlarına gösteriyorsundur. Öyle mi yapıyorsun?

Hunter dışında konuşacak pek kimsesi olmadığına eminim. O bana ulaşmaya çalışıyor. Ve lanet olsun, oturup cevap vermemek elimde değil. Belki de bu benim iyi kalpliliğimden ya da bu çılgın ve eğlenceli yolculuğu bırakamama durumumdan kaynaklanıyor, ama yapmamam gerektiğini bilsem de ona cevap yazıyorum.

Alıcı: RomeBlackburn@RoamInc.com

Gönderen: HandsRomingMyBody@RoamInc.com

Hayır. Sana söz veriyorum, arkadaşlarımla senin hakkında dedikodu yapmıyorum. Onlar benim sana aşık olduğumu bile bilmiyorlardı, eğer buna aşık denirse. Aşık. Şehvet. O gece içki içerken ağzımdan kaçırdım ve dürüst olmak gerekirse, onlar beni vazgeçirmeye çalıştılar. Patron olsan da ofisteki en popüler adam değilsin.

Geçen hafta sonu ne yaptın? İlginç bir şey oldu mu? LSY

Ve... gönder. İşte.

Yaptım.

Artık internette yayıldı ve geri alamam.

Asıl garip olan, bu adama ofisinde ona yapmak istediğim her şeyi itiraf etmiş olmam, masasına eğilip ofisinin penceresine karşı sikilmeyi bile, ama yine de midemi kelebekler gibi çırpıtan tek şey son sorum.

Geçen hafta sonu ne yaptın?

Basit bir soru için bu kadar endişelenmek aptalca görünebilir, ama bu daha kişisel bir soru. Bu e-postaları flörtleşmeden daha samimi bir düzeye taşıyor.

Bu benim için korkutucu çünkü ya cevap vermezse? Ya düşünürse...

Ding.

Hızla arkama bakıp kimse beni izlemediğinden emin olduktan sonra e-postayı açıyorum.

Roma'dan gelmiş ve kalbim hızla çarpmaya başlar.

Alıcı: HandsRomingMyBody@RoamInc.com

Gönderen: RomeBlackburn@RoamInc.com

İlginç bir şey var mı? Hayır. Sakinim. Bu hafta sonu bir kez olsun çalışmadım. Takıldığım kafede işten birine rastladım, bu biraz tuhaftı. Sen nasılsın?

Hayatım boyunca hiç kafam güzel olmadı. Hiç sigara içmemiş, hatta eğlence amaçlı maddeler denememiş iyi bir kızım, ama damarlarımda dolaşan bu his, Roma'nın bana tehditler ve nutuklar atmak yerine GERÇEK bir sohbet yapması hissi? Kafanın güzel olması böyle bir şey olmalı.

TO: RomeBlackburn@RoamInc.com

Gönderen: HandsRomingMyBody@RoamInc.com

İşten birine rastlaman neden tuhaftı?

Ve o tamamen benden bahsediyor. Hafta sonu ona kalıcı bir izlenim bıraktığının farkındaydım. Sadece bunun iyi bir izlenim olduğundan emin olmam gerekiyordu.

Alıcı: HandsRomingMyBody@RoamInc.com

Gönderen: RomeBlackburn@RoamInc.com

Garip mi dedim? Aslında lanet olası garip demek istedim. Bu kadınla sürekli çatıştığım biri, bu yüzden onu benim mahallede, "benim" masamda, "benim" yerimde görmek şok ediciydi.

Eh, tamam.

İyi izlenim de buraya kadarmış.

Garip mi? Ben garip bulmadım, daha çok... eğlenceli buldum. En azından benim için eğlenceliydi, ama onun için o kadar eğlenceli olmamış olabilir, çünkü

yardım ararken ona baskı yapan bendim...

Hayır! Bunun için kendimi kötü hissetmeyeceğim. Eğer benim uzmanlığımı istiyorsa, istediği iş için beni işe alabilir. İşte.

Ve öncelikle benim kahve dükkanımda ne arıyordu? Ben o lanet dükkanla resmen evli sayılırım. Davetiyelerimiz şu anda stokta yok, yani daha önce oraya gitmiş olması imkansız.

Kime: RomeBlackburn@RoamInc.com

HandsRomingMyBody@RoamInc.com

Ve onu daha önce orada hiç görmedin mi? Bu nasıl mümkün olabilir?

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup sandalyemde sallanıyorum.

Evet, bu nasıl mümkün olabilir?

Alıcı: HandsRomingMyBody@RoamInc.com

Gönderen: RomeBlackburn@RoamInc.com

Evet, ben de bunu düşünüyordum. Dürüst olmak gerekirse, son zamanlarda oraya pek gitmedim. İşlerim çok yoğun. Gidip oturup akşamın tadını çıkarayım diye düşündüm ama olmadı. Orada oturmuş çalışıyordu ve bu durum beni çok şaşırttı. Kahvemi almadan çıktım, kendimi aptal gibi hissettim. Ama neyse. Yeni bir kahve dükkanı bulsam mı?

Aptal gibi mi hissettin?

Onun için üzülme, Peyton. Onun için üzölmeye cüret etme

.

Tamam.

Onun için biraz üzülebilirim.

Onu reddettim, onu garip hissettirdim ve sonra yoluna gönderdim, oysa o sadece güzel bir fincan kahvenin tadını çıkarmak istiyordu.

Kendi kendime gülerek, aramızdaki etkileşimi hatırladım. Nadir görölen bir formdaydım.

Kendime güvenim tavan yapmıştı ve bundan utanmamalıyım.

Onunla konuşurken kahvemın ılık kalmasına izin vermekten utanmam gereken tek şey bu.

Alıcı: RomeBlackburn@RoamInc.com

Gönderen: HandsRomingMyBody@RoamInc.com

Sen onun takıldığı bölgede mi yaşıyorsun? Hangi mahallemiş o?

Biraz daha kişisel olmanın zamanı geldi. Onu takip edeceğim falan değil tabii...

Alıcı: HandsRomingMyBody@RoamInc.com

Gönderen: RomeBlackburn@Roam.com

Söylemek istemiyorum. Üniversiteden mezun olduğumda yaşadığım binada yaşıyorum. Tabii, artık binanın sahibi benim, ama yine de. Nerede yaşadığımı düşünüyordun? Hayır, söyleme. Manhattan veya Tribeca'da lüks bir apartman mı? Belki Gramercy'de bir brownstone mu? Beni stereotipleştiriyor musun? Kendi şirketim olduğu ve genç olduğum için mi? Tsk, tsk, utanmalısın.

RMB

Not: E-posta adresini her yazdığımda kahkahalara boğuluyorum. Ellerim vücudumu okşuyor. Çok saçma.

Midemdeki kelebekler yine çılgınca uçmaya başlayınca derin bir nefes alıyorum.

Benimle şaka yapıyor.

Benimle etkileşime giriyor.

Bana açılıyor.

Bu bir günde sindirmek için fazla olabilir. Yarım saat içinde, Rome ekranın arkasında tamamen farklı bir adama dönüştü. Artık öfkeli bir tiran değil.

Hayır, o hassas kalpli yakışıklı adam haline geldi. Tamamen mahvoldum. Onunla sevişmeyi hayal etmek bir şeydi,

onunla saçma sapan şakalarla e-posta alışverişı yapmayı düşünmek tamamen başka bir şeydi. Ve kimya. Onunla çalışmaya devam etmek zorunda kalma fikrini hiç açmayayım bile. Ama şimdi, daha fazlası olma fikri? Onun arkadaşı olma ihtimali? Bu beni çok korkutuyor. Rome benim gibi birini gerçekten kabul eder mi? Beni arkadaşı olarak görebilir mi, yoksa bu bittiğinde kendimi daha da büyük bir düşüşe hazırlıyor muyum?

ON İKİNCİ BÖLÜM

ROME

Yüzümde lanet olası bir gülümseme var.

Kulaklarımdan kulaklarıma kadar yayılmış ve ne yaparsam yapayım silemiyorum. Yanaklarımı gevşetmeye çalışıyorum, gözlerimi kısmaya çalışıyorum, hatta bir çocuk gibi dudaklarımı büzmeye çalışıyorum, ama bu gülümsemeden kurtulamıyorum.

Açıkça aklımı kaçırdım.

Lanet olsun, aklımı
kaçırdım.

Çok fazla çalıştığınızda, şirketinizi dünyanın en iyisi yapmak için saatlerce bilgisayarınızın mavi ekranının başında oturduğunuzda olan budur. Bir kırılma noktası vardır.

Her zaman bir kırılma noktası vardır ve sanırım bu benim kırılma noktam.

Katılmamam gereken lanet olası bir e-posta zinciri yüzünden gülümsüyorum.

Bu saçmalığı başladığı anda silmeliydim. Ama silmedim.

Cevap vererek ve bu kızın kışını bilgisayar ekranımın merkezine yerleştirerek sorunu daha da büyüttüm.

Siktir, ne güzel bir kış.

Sandalyeye yaslanıp, ayak bileğimi dizimin üzerine atıyorum ve bir şekilde tüm günümü ve bu kasvetli ve soğuk ofisi aydınlatan e-postaları tıklıyorum.

Kime: RomeBlackburn@Roam.com

Gönderen: HandsRomingMyBody@Roam.com

*Seni stereotipleştirmiyorum. Yani, tam olarak değil, belki birazcık.
parmaklarını bir santim ayırarak en ufak bir yargıyı gösterir Yani,
beni suçlayabilir misin? Ofise girip cam duvarın arkasındaki devasa
masanın arkasına oturuyorsun. Bu... korkutucu. Evet, senin şık bir
yerde yaşadığını düşünürdüm. Şık, LOL, ne kadar İngilizce bir ifade.
Eğlenceli Bilgi: Üniversitedeyken bir sömestrimi Londra'da geçirdim ve
New York hariç, tüm dünyada en sevdiğim şehir orası.*

*Sana bir soru sorabilir miyim? Eğer bir açık hava macera şirketin
varsa... neden New York'ta değil de Colorado gibi bir yerde değilsin?
Bunu hep merak etmişimdir.*

LSY

Kime: HandsRomingMyBody@RoamInc.com

Kimden: RomeBlackburn@RoamInc.com

*Neden New York'tayım? Burada okudum ve ailem Buffalo'da
yaşıyor, bu yüzden mantıklıydı. Onları sık sık görmüyorum ama
yakınız. Ayrıca, büyükannem şehirden yarım saat uzaklıkta bir bakım
evinde kalıyor ve NEDEN SİZE BUNU ANLATIYORUM? Sizi
ilgilendirmez. LOL. Ama madem bu konuyu açtık, evet, onlar olmasaydı
burada kalmazdım. Belki bir gün fişi çekip şirketi daha mantıklı bir
şehre taşıyım. Ama şimdilik aileme yakın olmak istiyorum.*

*Mahalleme gelince, orayı çok seviyorum. Herkesin kendi işine
bakmasını ve kimsenin rol yapmamasını seviyorum. Bu tür
saçmalıklara tahammülüm yok ve bu yüzden en iyi arkadaşımınla çok
yakınız.*

*Beyaz gömleğimin kollarını düzeltiyorum ve dudaklarımı yana doğru
büküyorum. Belki de kahve içip, ofisleri gezme zamanı gelmiştir...*

*Bu harika bir fikir, ertelemeenin en iyi hali. Hunter'ın rakamlarını
incelemem gerek, ama dikkatim o kadar dağınık ki*

en kötü şekilde yazılmış ve bir araya getirilmiş sayıların ormanını incelemek için kafam çok dağınık.

Masamdan kalkıyorum, ceketimi çıkarıyorum, kravatımı gevşetiyorum ve beyaz gömleğimin birkaç düğmesini açıyorum. Dikkatlice kollarımı sıvıyorum ve saçlarımı parmaklarımla tarıyorum, ama bunu saçlarımın dağınık görünmesini seven bir kadın olduğu için değil.

Hayır. Sadece sıcak bir gün, hepsi bu. Cekete bile ihtiyacım yok. Kahve içme zamanı.

Lauren kucağındaki e-okuyucudan başını kaldırdığı anda ofisimin cam kapıları arkamdan kapanıyor. Kendini çok zeki sanıyor ama ben ne yaptığını biliyorum.

"Bay Blackburn, size bir şey getireyim mi?"

"Gerek yok. Gün sonuna kadar o muhasebe raporlarını masama koymayı unutma." Asansörün aşağı düğmesine basıyorum ve kapılar hemen açılınca memnun oluyorum.

Asansör kapıları kapanırken "Tabii ki, elbette" diye cevaplar.

Ellerim cebimde, asansör kapıları açılır açılmaz pazarlama ve reklam katında dolaşmaya başlıyorum. Herkes yoğun bir şekilde çalışıyor gibi görünüyor... çoğunlukla. Birbirlerinin kabinlerinde oturup konuşan ve gülen birkaç kişi var, ama beni gördükleri anda başlarını eğip uzaklaşıyorlar.

Kendi kendime gülümsüyorum.

Görünüşe göre LSY haklı. Ben bir tiran olarak biliniyorum. Kimseye bir şey söylemedim bile, ama kat hızla sessizleşiyor, klavyelerin tıklama sesleri havada yankılanıyor.

Muffin yiyen, gömleğinin V yakasına peçete sıkıştırmış ve parmaklarını yalayan George'un yanından geçiyorum. Pastasından başını kaldırdığında, beni gördüğüne çok sevindiği için çılgınca el sallıyor. Ben de başımı sallayarak selam verip, Peyton'ın kendine kahve doldurduğu dinlenme odasına doğru yürümeye devam ediyorum.

Gizlice yaklaşıp, "Bir fincan daha yapmayı düşünüyor musun?" diyorum.

O irkilir, kahveyi yere döker, kahve yanıklarından kaçınmak için ellerinden uzaklaşır.

"Tanrım." Kahve fincanını masaya koyar ve elini sallayarak kahveyi silkeler. "İnsanların yanına öylece yaklaşamazsın"

böyle yaklaşamazsın."

Lavabonun üstünden, onun için bir parça kağıt havlu koparıp ona uzattım. "Al."

Bana bir bakış atarak kağıt havluyu benden alır ve temizlemeye başlar. "Buraya neden geldin?"

Tezgaha yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum, gözlerim Peyton'a odaklanmış durumda. Peyton, belini saran ve yanından bağlanan dar kırmızı bir elbise giyiyor. Göğüsleri böyle belirgin bir şekilde sergilenince harika görünüyor.

Siktir, göğüslerine bakmamalıyım.

Ama lanet olsun, elbisesi daha fazla dekolte olamaz mıydı?

Boğazımı temizleyip ayaklarıma bakıyorum. "Biraz daha dolaşıp, kimsenin benden bir şeye ihtiyacı olup olmadığını kontrol edeyim diye düşündüm."

Ellerini kurularken bana yan bakıyor, başını eğmiş, gözlerini şaşkınlıkla kısmış.

"Kimsenin senden bir şeye ihtiyacı olup olmadığını görmek için etrafta dolaşmaya mı karar verdin?"

"Evet." Omuzlarımı kayıtsızca silkiyorum, arkamdaki kaseden bir elma alıp ısıriyorum.

Isır. Çiğne. Çiğne.

Gözleri ağzıma odaklanır, elmayı çiğnerken dikkatle izler.

Çiğniyorum. Çiğniyorum. Isırıyorum.

Gözleri dudaklarıma sabitlenmiş, olması gerekenden daha uzun süre, iş yerinde uygun olandan daha uzun süre. Geçen saniyeleri sayıyorum.

Bir.

İki.

Üç.

Hızla gözlerini kırpıştırarak, gözlerini benden ayırıyor ve elindeki ıslak kağıt havluyu buruşturup önündeki çöp kutusuna atıyor.

Boğazını temizleyerek, ellerini tezgahın üzerine koyar ve etrafına telaşla bakarak, "Uh, kahve ister misin?" der.

Çiğne. Isır. Çiğne. "Bu elma gerçekten işe yarıyor." Başımı eğip, "İyi misin, Peyton? Biraz kızarmış görünüyorsun

kızarmış görünüyorsun."

Yanaklarını okşadı, gözleri büyüdü. "Öyle mi? Oh, buradaki sıcaklıktan olmalı. Buna klima denir, Rome. Açmayı dene."

"Ofiste sıcaklık her zaman sabit, 20 derece. Belki de... sorun sensin."

Isır. Çiğne.

Gergin bir şekilde gülerek saçlarını omzunun üzerinden geriye attı. "Hayır, bu sabah deodorantımı sürdürdüm, sorun yok." Gözleri büyüdü, dehşete kapılmış bir ifadeyle alt dudağını ısırdı ve son birkaç saniyeyi hafızasından silmeye çalışır gibi başını salladı. "Yani, menopozda değilim. Hala genç bir tırtıl sayılırım."

"Tırtıl mı?" Kaşlarını ona doğru kaldırırım.

"Tırtıl mı dedim? Bu çok garip, neden öyle dedim bilmiyorum." Bir başka gergin kıkırdama. Kahve fincanını eline alır ve içindekileri inceler. "Biliyor musun, sanırım kahveden dolayı. Aç karnına biraz fazla kafein almışım."

"Oh... benim elmamdan ister misin?" Yarısı yenmiş elmamı ona uzattım, ama o sadece elmaya baktı ve sonra bakışları yine ağzıma kaydı.

"Hayır." Başını sallar. "Ben iyiyim. Otomat makinesinden Pop-Tart alacağım. Bugün diyetimi boş veriyorum, bilirsin." Başını sallar ve ellerini beline koyarak etrafına bakar. Kahretsin, telaşlanmış... ve ben buna bayılıyorum. Cuma gecesi beni rahatsız etmişti, sanki onun küçük dünyasını bozmuşum gibi. Ve şimdi, geri adım atmış durumda. Artık o kadar küstah ve kendinden emin değil. *İlginç.* "Sanırım gidip biraz daha sosyal medya paylaşımı yapacağım. Yorumları yeterince beğenemiyorum."

"Sadece yorumları beğeniyorsan, neden kadın kampanyası için bazı pazarlama fikirleri üretmiyorsun?"

Bir an durduktan sonra bana doğru hızla döndü, önceki gün gözlerinde gördüğüm ateş, sersemliğinden kurtulduğunda geri dönmüştü. Ben de gülümsedim. Elimde değildi. Peyton'ın hem küstah hem de pişman halini sevdiğimi fark ettim. "Bunun için bana daha fazla ödeme yapar mısınız?"

"Sana başka bir çek yazacakmışım gibi mi görünüyorum?"

"Bunu yapman senin yararına olur."

"Uygun olur deme; yetmiş yaşında değilsin."

"Ve sen sadece iki gün daha benim patronumsun, bu yüzden bana ekstra ödeme yapmayı planlamıyorsan, rahat döner sandalyemde oturup e-postaları cevaplayacağım ve istediğim tüm yorumları beğeneceğim." O öne eğildi. "Senin parandan."

Göz kırparak uzaklaşır, elbisesinin örtüsünün altında güzel kıvrımları sallanır.

kıçını sallayarak uzaklaşır.

Alıcı: RomeBlackburn@RoamInc.com

HandsRomingMyBody@RoamInc.com

*Eminim şimdiye kadar ofiste hangi katta olduğumu öğrenmek istiyorsundur, değil mi? **saçlarını savurur** Ha ha. Beni göremezsın ve nasıl göründüğümü bilemezsin. Bu seni deli ediyor mu? Güven bana, beni sevimli bulursun. Belki. Muhtemelen? Bilmiyorum, senin tipin ne? Sen bana seninkini söyle, ben de sana benimkini söyleyeyim. Anlaştık mı?*

LSY

Kime: HandsRomingMyBody@RoamInc.com

Kimden: RomeBlackburn@RoamInc.com

Tipim. Fiziksel olarak mı? Sanırım bunu kastediyorsun, ama kendi bilgim için biraz daha derine ineyim. Uzun boylu kadınlar. Akıllı, tabii ki, eğitilmiş biri. Hızlı bir ilişki veya tek gecelik bir ilişki dışında başka bir şeye vaktim olmadığını anlayan profesyonel biri. İlişki istemiyor. Koyu renk özelliklere ilgi duyuyorum, koyu saç ve gözler. Sessiz.

Ağzı bozuk kadınlara tahammül edemem. Böyle birini tanıyor musun?

RMB

Alıcı: RomeBlackburn@RoamInc.com

Gönderen: HandsRomingMyBody@RoamInc.com

*Ağzı laf yapan kadınlar mı? **öksürür** Bir iki tane tanıyorum, ha ha. Kendimde olup olmadığını itiraf etmeyeceğim.*

***çenesine dokunur** Benim tipim... benim tipim. Benim tipim ne... Birkaç tane var. Uzun boylu ve atletik. Formda. Şey... Oh! Dövmeleri severim, ama dövmesi olan biriyle hiç çıkmadım. Ve piercingleri, ki bu tamamen rastgele. Sakallar beni tahrik eder. Instagram'da sakallı ve dövmeli yakışıklı erkeklerin olduğu harika bir hesabı takip ediyorum, ha ha. Ama neyse, konudan saptım. Benim tipim yakışıklı, zeki ve komik. Beni güldürebilen biri. Ama ucuz esprilerle değil, çünkü tahmin edilebilir esprilere dayanamıyorum.*

Kime: HandsRomingMyBody@RoamInc.com

Kimden: RomeBlackburn@RoamInc.com

Ben komik değilim.

Kime: RomeBlackburn@RoamInc.com

Gönderen: HandsRomingMyBody@RoamInc.com

Hayır, değilsin. Hiç de bile. Ama...

Sende bir şey var...

Alıcı: HandsRomingMyBody@RoamInc.com

Gönderen: RomeBlackburn@RoamInc.com

Hakkımda bir şeyler...

Ne gibi?

Kime: RomeBlackburn@RoamInc.com

Gönderen: HandsRomingMyBody@RoamInc.com

Bir bakalım, bunu nasıl ifade edebilirim; sana bir resim çizeyim, istersen. Seni gördüğümde, beni durup sana bakmaya iten bir şey var sende. Sende öyle bir şey var ki... Soğuk bakışlarına bile aldırmiyorum.

Soğuk bakışların umurumda bile değil. Onlar bir anlam ifade ediyor. Kimseye yağ çekmiyorsun, hiçbir şeyi güzelleştirmiyorsun. Birçok insanın bundan hoşlanmadığını veya kişisel algıladığını biliyorum, ama sen neden böyle davrandığını biliyorum. Çok çalıştığını, işini ciddiye aldığını ve önemsedğini biliyorum. Hepimiz bunu görebiliyoruz ve bu yüzden sana saygı duyuyorum. Yakışıklısın. Zekisin. Sen... evet. Korkutucusun, ama senin konumundaki hangi erkek korkutucu değildir ki? Ve Hunter O'Rourke ile olan arkadaşlığın çok sevimli — evet, söyledim. SEVİMLİ. Onun şakalarına sinirlendiğini gördüm ve her seferinde öldüm.

LSY

Kime: HandsRomingMyBody@RoamInc.com

Kimden: RomeBlackburn@RoamInc.com

Hunter O'Rourke'da sevimli hiçbir şey yok. O tam bir baş belası. Benim baş belası. İş ortağım olarak profesyonelce davranması gerektiğini düşünürsünüz, ama ben size bunu neden anlatıyorum ki?

Şirket sunucusunu kullandığımız için, aramızdaki tüm yazışmaların özel ve gizli olduğunu ve bu e-postaların içeriğini paylaştığın için seni dava edebileceğimi unutma.

RMB

Alıcı: RomeBlackburn@RoamInc.com

Gönderen: HandsRomingMyBody@RoamInc.com

Vay canına, sen ve senin gizlilik anlaşmaların ve hukuki zırvaların, her zaman insanları dava etmek istiyorsun. Cidden biraz rahatlatan lazım patron. Sen bahsedene kadar bu e-postaları paylaşmak aklıma gelmemişti. Biraz sakın ol Rome. Kimseye sırlarını söylemeyeceğim. O yüzden birkaçını paylaşmaya başlayabilirsin... ha ha. Çok iyi bir dinleyiciyimdir.

LSY

Kime: HandsRomingMyBody@RoamInc.com

Kimden: RomeBlackburn@RoamInc.com

*Bariz olanı belirtmezsem nasıl bir patron olurum?
Bu şeyin ne olduğu konusunda kendimizi kaptırmadan önce...*

Alıcı: RomeBlackburn@RoamInc.com

Gönderen: HandsRomingMyBody@RoamInc.com

*"Bu her neyse." Kendi tuhaf tarzınla, bu karşılıklı atışmayı aslında zevk aldığını mı itiraf ettin? Anlat bana... iyi kulağıma söyle. **yaklaşır**
İtiraf eder gibi kulağıma fısılda.*

Alıcı: HandsRomingMyBody@RoamInc.com

Gönderen: RomeBlackburn@RoamInc.com

İtiraf ediyorum, eğleniyorum ve merak ediyorum. Ofiste daha fazla dolaştığımı fark ettin mi? Bu, görevine sadık bir patron olmaya çalıştığım için değil, senin kim olduğunu bulmaya çalıştığım için. Bir gün bana cevap yazarken yakalayacağımı umuyorum. Ekranını koru. Seni izliyorum.

Alıcı: RomeBlackburn@RoamInc.com

Gönderen: HandsRomingMyBody@RoamInc.com

Çalışanlarını gözetlemeye mi başladın? Hadi ama Rome, sen bundan daha iyisin. İnsanların arkasında dolaşıp gelen kutularını okumaya çalışmak yerine, neden biraz araştırma yapıyorsun?

*Bana bazı sorular sor, bariz olanların dışında herhangi bir soru.
Bakalım bu gizemi çözebilecek kadar zeki misin?*

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

PEYTON

"Ne? Neden gelmiyorsun?" Kimberly sinirimi bozan sızlanma tonuyla soruyor.

"İçki içecek havamda değilim, ayrıca cuma günü için bir parti planladınız, o zaman içki içme kapasitemi o zamana saklayayım bari."

"Ama tavuk parmakları yiyeceğiz," diye araya giriyor Viv.

Omzuna hafifçe vuruyorum. "Bu çok hoş bir fikir ama ben köşedeki fırından güzel bir kiş alıp, uzun tişörtümle evimde uzanıp dinlenmeyi tercih ederim."

"Sütyen giymeyecek misin?" diye sorar Gen.

Kafamı sallarım. "Sütyen yok."

O iç geçirir ve Viv ile Kimberly'ye sarılır. "Vazgeçin bayanlar, sütyensiz rekabet edemeyiz. Onun akşam yemeği kiş olunca bir şansımız vardı, ama balenli sütyenleri çıkardıklarında, işimiz bitti."

Gen'in haklı olduğunu bilen ikili başlarını eğip bara doğru yönelir. "Bizi mahvettin," der Viv omzunun üzerinden. "Umarım göğüslerin eğlenir."

Metroyla eve giderken, yoğun iş trafiğinde seyahat etmeye çalışsan diğer New Yorklular tarafından itilip kakılıyorum. Kitap okumak ya da podcast dinlemek için havamda olmadığımndan, kapının yanındaki metal çubuğa tutunup pencereden dışarıya bakıyorum, tüneller hızla yanımdan geçip gidiyor.

Kabul etmek istemiyorum ama bu yolculuğu özleyeceğim. Birazcık. İşe giderken köşedeki bakkala uğrayıp

, kapıdan geçmek için anahtar kartını okutmak ve sonra kalabalık asansöre binip şehrin koşuşturmacasına katılmak gibi bir şey var.

Ama öte yandan, evinde, kanepende, iç çamaşırlarınla çalışmak gibisi yoktur.

Neyse ki en sevdiğim fırın çok kalabalık değil, bu yüzden birkaç dakika içinde işimi halledip, elimde sıcak bir şiş ile dışarı çıkıyorum. Hiç vakit kaybetmeden elbisesini çıkarıp, sütyenini çıkarıyorum — evet, bu çok iyi geliyor — ve uyluklarımın ortasına kadar uzanan Whitney Houston tişörtümü giyiyorum.

Kanepeme atlıyorum, fırından aldığım La Croix'ı açıyorum ve kişimi kırıyorum.

Ahh, hayat bu işte.

Cribbage oynamayı çok sevdiğimi söylemiş miydim? Telefonumda bir uygulamam var ve bacaklarımı uzatıp birkaç oyun oynamaktan daha çok istediğim bir şey yok.

Telefonumda bir e-posta sesi duyduğumda uygulamayı açtım. Roma'dan bir e-posta gelmişti.

LSY'ye gelen bir e-posta.

Oooo, biri geç saatlere kadar çalışıyor.

Yakınlaşarak, quiche tabağını dizime koyarak e-postayı açıyorum.

Alıcı: HandsRomingMyBody@RoamInc.com

Gönderen: RomeBlackburn@RoamInc.com

***Parmaklarını esnetir** Senin yerinde olsam gergin olurdum, LSY. Neden biliyor musun? Çünkü ben acımasızım ve soru yağmurunu açtığın anda kim olduğunu anlarım ve hala senin seksi kışını kovmaya meyilliyim.*

Beni kışkırtmak istediğinden emin misin?

Parmağımı ısırarak mesajını tekrar tekrar okudum. O kadar şakacı ki, kalbim bir an durdu ve sağduyum uçup gitti.

Telefonumdaki şirket mesajlaşma uygulamasını açıyorum ve yönetici isimlerini kaydırıyorum, bir politikayı çiğneyeceğimi çok iyi bilerek. Bu şirketin telefonu ve şirketin uygulaması ve ben bunu kişisel amaçla kullanmak üzereyim. Flört etmek için.

Patronumla.

Gözlerimi kapatıyorum, onun adını buluyorum — yanında küçük, yeşil bir nokta var, bu da demek oluyor ki...

Uygulamada olduğu anlamına geliyor.

Onunla daha önce hiç canlı konuşmadım, bu yüzden bu büyük bir adım, ama yine de, yorumlarıma ilk tepkisini görmek daha eğlenceli olabilir.

İki saniye kadar düşündükten sonra, LSY kimliğimle oturum açtığımı kontrol ederek ona bir mesaj yazıyorum.

HandsRomingMyBody: *Selam.*

Mesajım uygulamada yeni bir mesaj olarak görünür ve nefesimi tutarak cevap verip vermeyeceğini beklerim. Sinirlerim diken diken olur, parmaklarım uyuşur, zihnim kalbimle isyan eder, tam da küçük noktalar belirip onun yazdığını haber verir.

Tanrım, daha önce hiç bu kadar heyecanlanmamıştım.

Mesajı ekrana geldiğinde ağzıma kocaman bir parça kiş atıyorum.

Tanrım, onun adını görünce o kadar heyecanlanıyorum ki, vücudumda her türlü şey oluyor.

RomeBlackburn: *Tanrım, mesaj kutusu penceresi açıldığında beni çok korkuttu.*

Yüksek sesle gülerek ona cevap yazmak için eğildim.

HandsRomingMyBody: *Biraz fazla mı konsantre oldun?*

RomeBlackburn: *Hunter O'Rourke'un lanet raporları (kaba konuşmam için özür dilerim) beni öldürecek. Neden hala geç saatlere kadar çalışıyorsun? Her kata gidersem, seni kübik ofisinde çömelmiş halde bulur muyum?*

HandsRomingMyBody: *Fazla heyecanlanma. Evdeyim. İyi bir çalışan gibi iş e-postalarımı kontrol ediyorum. **kendi sırtını okşar***

RomeBlackburn: *Öyle mi? Peki ne tür iş e-postalarına cevap veriyorsun?*

HandsRomingMyBody: *Seninkilere. Mola vermek istersen, sorularını cevaplamaya hazırım.*

RomeBlackburn: *Neden beni aramıyorsun? Bu daha eğlenceli olur. eğlenceli olur.*

Onun beni aramasına izin vermem mümkün değil, sesimi kesinlikle tanıyacaktı.

HandsRomingMyBody: *İyi deneme. Ya burada soru sorarsın ya da hiç soru sormazsın.*

RomeBlackburn: *Sanki yakalanmak istiyormuşsun gibi.*

HandsRomingMyBody: *Belki de öyle...*

RomeBlackburn: *Peki. Adın ne?*

HandsRomingMyBody: *Aptal olma. Buna cevap vermeyeceğimi biliyorsun. Hadi, yaratıcı ol Rome. Biliyorum, sende bu yetenek var. Bir saniye CEO unvanını bir kenara bırak ve sadece güzel bir kızla konuşan bir erkek ol.*

RomeBlackburn: *Beni hassas noktandan vurmanın yolu.*

HandsRomingMyBody: *Şey...*

RomeBlackburn: *Ne giyiyorsun?*

HandsRomingMyBody: *Tipik erkek sorusu. **gözlerini devirir** Ama bilmek istiyorsan, uyluklarımın ortasına kadar uzanan vintage bir Whitney Houston tişörtü ve külot giyiyorum. Birkaç deliği olabilir de olmayabilir de.*

RomeBlackburn: *Kanıt istiyorum.*

İçimden gözlerimi devirip uzun ve zor bir saniye boyunca düşünürüm. Ona bir fotoğraf göndermeli miyim?

Biraz daha geriye yaslansam, tişörtümün zar zor kapattığı bacaklarımın güzel bir fotoğrafını çekebilirim.

Rome Blackburn'ü *çıldirtmaya* yetecek kadar.

Yani, eski Whitney'i kim sevmez ki? Bu tişört bir klasik.

Akşam yemeğimi bir kenara bırakıp kanepeye yaslanıyorum, bacaklarımı olabildiğince seksi gösterecek şekilde konumlandırıyorum ve ayak parmaklarımı havaya kaldırıp, video çekmiyor olsa da onları sallıyorum. Mavi, ışıltılı oje. Sevimli, narin ayak parmakları.

Çok sevimliyim. Ve
sütyensizim. Buna kim
karşı koyabilir ki?

Birkaç fotoğraf çekiyorum, göndermek için en seksi olanını seçiyorum, bu sırada dudaklarımın kenarında gizemli bir gülümseme beliriyor.

HandsRomingMyBody: İşte "kanıtın".

Cevap vermek için bir saniye bekliyor, ama cevap verdiğinde, içimi saf bir kadınsı tatmin duygusu kaplıyor.

RomeBlackburn: Siktir. Bana başka fotoğraf gönderme.

HandsRomingMyBody: Şimdi bunu duvar kağıdın yapacak mısın?

RomeBlackburn: Belki.

HandsRomingMyBody: Bacaklar yüzünden, değil mi?

Gerçekten harika bacaklarım var; vücudumun en sevdiğim kısmı.

RomeBlackburn: Bacaklar. Ve ayak parmakları. Ve bacaklar.

Tanrım, bu beni acıktırıyor...

HandsRomingMyBody: En iyi kiş'i yiyorum; mutlaka denemelisin. Evimin köşesindeki küçük bir dükkandan aldım — Edith's Treats. İçeri girene kadar her şeyin ne kadar harika olduğunu bilemezsin. Çok lezzetli.

RomeBlackburn: Orayı biliyorum. Bu sihirli kiş'in içinde ne var da bu kadar bayılıyorsun?

HandsRomingMyBody: Ispanak, közlenmiş biber ve brokoli. ****Parmaklarını öper**** Magnifique.

RomeBlackburn: Masamda bir paket Saltine kraker var. Akşam yemeğim bu, yani senin kiş'in benim yediğimden daha iyi galiba.

HandsRomingMyBody: Saltine kraker mi? Onlar hasta insanlar içindir. Hasta mısın? Neden normal bir insan gibi yemek sipariş etmiyorsun?

RomeBlackburn: Sipariş verecek vaktim yok.

HandsRomingMyBody: Ama uygulamaların var. Ve benimle konuşacak vaktin var? Ama yemek sipariş etmedin...

O yazarken, hızlıca boş bir mesaj penceresi açıp ofisin karşısındaki pizzacıda çalışan arkadaşım Tony'ye mesaj attım. Onlar bana sürekli ofise pizza getiriyorlar ve binaya giriş izni var. Pepperoni calzone sipariş ettim, en kısa sürede Rome'un ofisine gönderilmesini istedim ve hesabı bana yazdırdım. Teslimatçı basit bir mesajla cevap verdi: *On beş dakika bekle.*

Bu adamları seviyorum.

Beni besleyen her erkeği severim.

RomeBlackburn: Öncelikler. Kim olduğunu anlamaya çalışıyorum; bu, karnımın önceliğinden daha önemli.

HandsRomingMyBody: Tamam, bir oyun oynamak ister misin? Bana istediğin her şeyi sor, ben de dürüstçe cevaplayayım.

RomeBlackburn: Tabii, yapabiliriz: Roam, Inc. için çalışmanın en çok nesini seviyorsun?

HandsRomingMyBody: Bu benim sormak istediğim türden bir soru değil, ama tamam, cevaplayacağım. Çalıştığım patronum bir tiran olmasına rağmen (ha ha), şirketin aktif yaşam tarzını destekleyen imajını ve dürüst olmak gerekirse... bedava şeyleri de çok seviyorum.

RomeBlackburn: Burada çalışmanın en sevdiğin yanı ÜCRETSİZ şeyler mi? En üst katta oturan ve maaş çekini imzalayan yakışıklı adam değil mi?

HandsRomingMyBody: Belki. "Onu" ek bir bonus olarak kabul edelim. Sana bir şey sorabilir miyim?

RomeBlackburn: Sor bakalım.

HandsRomingMyBody: Hiç bir çalışanla flört ettin mi?

RomeBlackburn: Yediğim yerde sığmam — bu benim tarzım değil ve başkalarının da olmamalı. Yani, hayır. Daha önce hiç bir çalışanla flört etmedim.

HandsRomingMyBody: Ama şu anda benimle konuşuyorsun.

RomeBlackburn: Çünkü görünüşe göre kafayı yemişim. Kahveni nasıl içersin?

HandsRomingMyBody: İş yerinde mi? Bolca İrlanda kreması ile, çünkü iş yerindeki kahve iğrenç — alınma. İş yerinde olmadığım zamanlarda latte tercih ederim. O gün ne sipariş ettiğime göre değişir.

RomeBlackburn: Yani sadece ben değilim? Lauren'a kahveyi değiştirmesini söyleyeceğim, çünkü onu içmek "kavrulmuş kahve çekirdekleri ve bol miktarda bok" içmekle aynı şey ve bu benim listemin başında yer almıyor.

HandsRomingMyBody: Kavrulmuş bok mu? Yani... kaka mı? Evet, bu gece boyunca bunu kafamdan atamayacağım.

RomeBlackburn: *Dur bir dakika. Neden ofisimde elinde bir torba yiyecek tutan bir adam var? Az önce yemek mi sipariş ettin? Bana yemek mi ısmarlıyorsun?*

HandsRomingMyBody: *Sexy McBossyPants'ın aç kalmasına izin veremem. **göz kırpma** Afiyet olsun, calzone'lar en sevdiklerimden ve ÖLÜMÜNE LEZZETLİ.*

RomeBlackburn: *Bana bakıyor. Aslında şok durumdayım. Ve minnettarım. Ve dürüst olmak gerekirse? Biraz şaşkınım...*

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ROMA

Herkes nerede?

Ofis pencere­men­den dışarı baktığımda kimseyi görmüyorum.

Kıçımı bu koltuktan kaldırıp, bu kattaki çoğu kabinin bulunduğ­u kapımın dışındaki ortak alandan hiçbir ses gelmediğini anlamak için vaktim yok. Burası ölü bir bölge ve nedenini hiç bilmiyorum.

Ve bunu öğrenmek için yeterince ilgilenmek yerine, kendimi sandalyeme yapışmış, bilgisayarına bakarken buluyorum.

Dün gece, LSY'nin kim olduğunu anlamama yardımcı olabilecek küçük bir ayrıntı, küçük bir bilgi parçası öğrendim.

Ve sanırım o bunun farkında bile değildi...

Bir hata yaptı.

Hunter'ın raporlarını incelemem gerekirken, onunla konuşurken aptal gibi sırtıp durmama rağmen, aradığım altın bileti bana verdiğini fark ettiğimde daha da geniş bir gülümsemeyle sırtmaya başladım.

İmlecim bilgisayar ekranında kayıyor, arama motorunun simgesine geliyor, parmaklarım ustaca "Edith's Treats" kelimelerini yazıyor. Enter.

Lanet olası kişesinden o kadar heyecanlanmıştı ki, bana yaşadığı yerin çevresini verdiğinin farkında değildi.

Bu sabah lanet olası dedektiflik yapıyorum.

Apartmanımdan üç blok ötede, pazarlama departmanından Peyton'ın kahve içtiği yerin hemen yanında, köşede küçük bir fırının resmi belirir.

İlginç.

Peyton.

Uzaklara bakarak dalıp gidiyorum, zihnim başka yerlerde; hesaplamam doğruysa bugün onun son günü olacak, değil mi? Dosyasını açıp ekli fotoğrafına bakıyorum.

Güzel bir kız.

Dürüst olmak gerekirse, seksi.

Personelimizin web sitesi için çekilen fotoğrafta kameraya gülümsüyor. Lacivert bluz. Saçları açık. Kırmızı ruj.

Tanrım, Peyton...

Seksi.

Neden bu kadar uzun süre ciddi bir ilgi göstermedim? Gerçekten o kadar kafam mı çalışmıyor ki onu fark etmedim? Yoksa bu yüzden mi geçen hafta onunla her etkileşimimde ondan uzaklaşıp gitmek bana zor geldi?

Gözlerim insan kaynakları departmanının verdiği bilgileri tarıyor: Yaş, yirmi yedi. Pozisyon, Sosyal Medya Pazarlama ve Satın Alma Başkanı. Adres bana biraz tanıdık geliyor ve merakımdan o bölgeyi Google'da aratıyorum.

Benim bölgem. Benim
mahallem. Benim kahve
dükkanım.

Başım dönmeye başlıyor. Onunla yaşadığım her etkileşim tekrar tekrar gözümün önüne geliyor, öne eğilip bilgisayara dikkatle bakıyorum, sanki bilgisayar benim düşündüklerimi sözlü olarak doğrulayacakmış gibi.

Edith's Treats tam köşede, onun evi ile benim evim arasında mükemmel bir mesafede. *"Bu, evimin köşesindeki küçük bir dükkandan..."*

Tanrım.

Sandalyeye yaslanıp, elimi yüzüme götürüyorum ve birkaç kez gözlerimi kırpıyorum.

Hayır. Bu imkansız.

Yine öne eğildim, adresini fırın ve kahve dükkanıyla eşleştirdim.

Siktir.

SİKTİR

!

Peyton, HandsRomingMyBody.

Peyton beni becermek isteyen alışan.

Peyton bunca zamandır benimle dalga geçiyor, savunmamı zayıflatıyor, kişisel konular hakkında konuşmamı sağlıyor, bana lanet olası yemekler gönderiyor.

Masaüstüne öfkeyle bakıyorum, midemde öfke dalgalanıyor, vücudumdaki sıcaklık cehennem seviyesine yükseliyor.

Bütün bu zaman boyunca bana yalan söylüyordu. Gözümün önünde benimle oynuyordu... beni kandırıyordu. Muhtemelen her zaman onu yakaladığım arkadaşlarıyla arkamdan gülüyordu. *Bana bakın, patronu kandırıyorum.*

Olmaz.

Ayağa kalkıyorum, sandalyemi pencereye doğru itiyorum, masamın etrafından dolaşıp kapıyı açıyorum.

Sessizlik.

şey. Modemlerin ve bilgisayarların birlikte çıkardığı düşük uğultu sesi hariç. Floresan ışıklar titriyor. Odanın uzak köşesindeki bir yazıcı tarayıcı bip sesi çıkartıyor.

Hayat belirtisi yok.

"*Herkes nerede lan?*" Cidden, bugün cumartesi değil, lanet olası bir iş günü ve bildiğim kadarıyla ulusal tatil de değil.

Sanmıyorum.

Eşekler o koltuklarda olmalı.

Başlar eğik olmalı, parmaklar bu masalara bağlı otuz kadar bilgisayarda uçuyor olmalı. Kağıtlar yazıcılardan çıkıyor olmalı ve telefonlar alıyor olmalı.

Bir şeyler

olmalı. Ama

bu değil.

Uzun koridorda dolaşıyorum, ofisleri tek tek gözden geçirip, yaşam belirtisi var mı diye bakıyorum. Bana burada ne haltlar döndüğünü söyleyebilecek herhangi bir geciken var mı diye.

Lauren'in masasına doğru ilerliyorum, granit tezgahın etrafında dolaşarak herhangi bir ipucu arıyorum. Eğer olan biteni bilen biri varsa, o da burada olacaktır.

Klavyenin üzerinde gevşekçe duran bir kağıt, üzerinde siyah, kalın harflerle yazılmış bir mesaj: PEYTON'A SON GÜNÜNDE VEDA EDİN! Pasta ve dondurma, üçüncü kattaki dinlenme odasında. Saat on.

Saatime bakıyorum.

On on üç.

Asansör düğmesine basıyorum — sanki daha hızlı gelsin diye on kez basan o pislikler gibi — ellerimi gri pantolonumun cebine sokuyorum (bugün önemli bir toplantım yok, bu yüzden kravatsız, rahat giyiniyorum), düğmeli gömleğim göğsüme değiyor ve bir kez daha ışıklı düğmeye basıyorum. Ayaklarımın ucunda zıplıyorum, sinirliyim.

Peyton istifa ettiğinde ona veda partisi mi verdiler? *Ne oluyor lan?*

Patronunu aldatmış birine, sırf eğlence olsun diye parti mi düzenliyorlar? Hayatta olmaz. Benim ofisimde, mesai saatlerinde olmaz.

Olmaz.

Asansör kapıları nihayet açıldığında çenem titriyor ve içeri girer girmez ben de o düğmelere yumruğumla basıyorum. Üçüncü kata basıyorum.

Çenem sıkı sıkıya kapalı, çünkü geldiğimde gürültü seviyesi üst katta olması gerektiği kadar yüksek, ancak dinlenme odasının girişinde insanlar toplanmış, dışarı taşmış ve ayakta durmuş, ellerinde bardaklar ve kek tabakları tutmuş, gülüyorlar.

Peyton burada önemli bir oyuncu bile değil. *Herkes neyi kutluyor?* Emekli olmuyor ki. İstifa etti. Yeni bir iş buldu ve ayrılıyor, hepsi bu.

Hikayenin sonu bu.

Beni görür görmez, birkaç fısıltı havayı doldurur; bir dirsek darbesi alırım. Birkaç öksürük. Çalışanlarım, kapının önünde girmem için dar bir yol açmak üzere kenara çekilirler.

Ve giriyorum.

Bir görevini yerine getiren adam gibi dinlenme odasına doğru ilerlerim, damperli kamyon gibi yolumu açarak, gözlerim tek bir kişiyi arar: Peyton

L  v  que. Onu bulmam birkaç saniye sürüyor — bu odaya bir sürü insan sıkışmış durumda, bu da muhtemelen yangın tehlikesi veya sağlık kurallarına aykırı.

Sonra.

İşte orada.

Lanet olası bir güneş ışığı gibi, pencereden arkasına ışık akıyor, güzel başının üzerinde bir hale parlıyor.

Yalan söyleyen, güzel kafası.

Koyu renkli, dalgalı ve parlak saçları omuzlarına dökülüyor, zengin rengi güneşin kırmızısını yansıtıyor.

Elinde bir bardak tutuyor, dudaklarına götürmüş, bir yudum almak üzereyken gözlerimiz buluşuyor. Bardağı indiriyor, ağzını a ıyor ve gülümsüyor.

Ta ki ben kaşlarımı   atana kadar. Sonra yüzü bir saniye i inde mutluyken endişeli bir ifadeye büründü. *Tabii ki endişelenmeliydi.*

Ben başımı sallıyorum.

O da başını salladı.

Gözlerim onun önünden aşağıya doğru kayıyor ve elbisesini fark ediyorum — bebek mavisi, belden sarılmış ve bağlanmış, seksi topuklu ayakkabılarla bacaklarını vurgularken vücut hatlarını da ortaya çıkarıyor.

Onun kıvrımlarını ve bacaklarını düşünmeyi bırak. Buraya onu hayranlıkla izlemeye gelmedin.

Köşedeki hediye yığını beni sinirlendiriyor, beni şimdiki zamana,   fkeme geri getiriyor ve kolumu kaldırıp parmağımı kıvrımama neden oluyor.

Peyton'ın kaşları, başını eğdiği anda yukarı kalkıyor ve parmağını kendi göğsüne dokunduruyor. "Ben mi?"

"Evet. Sen." Beni duyamayacağını biliyorum, ama yine de söylüyorum — ve dudak okumada iyi ise, hemen buraya gelip kı ını sürükleyecektir.

Bardağını uzatır. Eteğini düzeltir. Çenesini kaldırır. Buraya doğru gelir.

Aferin.

Odanın kenarına geldiğimizde ona "Beni takip et" diye emrediyorum. Ofisin ortak alanını geçtikten sonra ona dönüp bakıyorum.

O topuklu ayakkabılarla bile benden daha kısa, bu yüzden ona bakmak için başımı eğmem gerekiyor. "Orada tam olarak ne *haltlar* döndüğünü bana anlatmak ister misin?"

Omuz silkiyor. "Bana bir parti verdiler."

"Görüyorum." Çok sinirliyim. "Nedenini soruyorum?"

Peyton hiç sarsılmıyor. "Çünkü ayrılıyorum diye mi?"

"Sen istifa ettin. Partiler, doğum günlerini veya önemli günlerini kutlayan çalışanlar için olmalı, daha iyi bir iş bulmak için ayrılan genç kadınlar için değil."

Ya da daha iyisi, partiler hiç yapılmamalı.

Benim sert çıkışım karşısında yıldınlıyor, gözleri benimkilerle buluşup ayrılıyor.

"Efendim, bunu bahane olarak kullanmıyorum, ama onların bir şey planladıklarından haberim yoktu."

Efendim.

Bu beni duraksatıyor ve kahkahayı basmak istiyorum.

Vay canına, rol yapmada çok iyi — *HandsRomingMyBody* olduğunu hiçbir şekilde belli etmiyor. Kıpırdanmıyor. Yüzünde hiçbir sıkıntı belirtisi yok. Ne bir irkilme ne de kızarma.

Kollarımı kavuşturuyorum, gömleğim göğsümde geriliyor. "Bu parti ne kadar sürecek?"

"Emin değilim. Lauren sorumluydu. Henüz oyun oynamadılar yap

mad "Oyunlar mı?" dedim, *çünkü - dalga mı geçiyorsun benimle?*

ılar." "Sadece birkaç eğlenceli oyun, mesela, *masanın çekmecesinde ne var?*" Kağıt. Zimba teli. Post-it notları. Bant.

Sarı not defteri. Hepsi bu, masanın çekmecesindekiler bunlar ve kafamda bu oyuna katıldığım için kendime zihinsel olarak yüzümü kapattım.

Dudaklarım sıkıca kapalı kalıyor.

Peyton konuşmaya devam ediyor. "Sonra muhasebeden Donna, Pin the tail on the Bo..." Dudakları sıkıca kapanıyor.

Cümlesini bitiremediğinde kaşlarım tabii ki yukarı kalkıyor. "Kuyruğu neye takıyor?"

"Şey... kunduzun."

Saçmalıyor. "Öyle mi? Kunduzun kuyruğunu takma oyunu mu oynuyorsunuz?"

"Evet. Mm-hmm."

"Başka bir şey olmadığından emin misin?"

Kirpikleri masumca titrer. "Ne gibi?"

"Tanrım, bilmiyorum. Patronun kuyruğunu takmak gibi mi?"

Yüzü kızardığında, başardığımı anlıyorum. "Biliyordum lan." Daha da yaklaşıyorum, dudaklarımda alaycı bir gülümsemeye. "Başka ne biliyorum biliyor musun, Peyton?"

Duvara yaslanır, sırtını gri, dokulu panele dayar. "Başka ne biliyorum?"

Yutkunur. Dudaklarını yalar. Nefesini tutar.

Eğilip ona iyice yaklaşıyorum. Saçını koklarım... çünkü koklamamak imkansızdır. Sesimi alçaltırım. "O e-postayı senin gönderdiğini biliyorum."

Gözleri alışılmadık şekilde büyüdü. Çok büyüdü. "Hangi e-posta?"

"Utangaç olma. Sen HandsRomingMy..." Aslında o lanet kelimeler boğazımda düğümlendi. Utandım. "Body."

lanet olası kelimelerle boğuluyorum. Utanıyorum. "Body."

Yine de ona hakkını vermeliyim; soğukkanlılığını koruyor ve hemen pes etmiyor. Çenesini biraz kaldırıyor. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Eminim biliyorsundur."

Omuzlarından biri omuz silkme hareketiyle yükseliyor. "Efendim, size gönderdiğim tek e-posta..."

"Benimle yatmak istediğinle ilgiliydi."

Peyton şaşkınlığından boğulur. "Efendim, sizi temin ederim ki..."

"Bana 'efendim' demeyi bırak ve saçmalamayı keser misin? Bu sana hiçbir fayda sağlamıyor." Tek yaptığı beni daha da sinirlendirmek. "Bana o e-postayı gönderdin mi, göndermedin mi?" Elimi arkasındaki duvara dayayıp ona daha da yaklaşıyorum, hissedilebilir öfkemi hissetmesini sağlıyorum, onu boğmasına izin veriyorum.

İlk başta, bunu itiraf edeceğinden emin değilim ve üç şeyden birini yapacağını varsayıyorum:

1. Utanç ve aşağılanma duygusuyla ağlayacak, ama şimdi ona baktığımda, ikisi de değil gibi görünüyor.
2. Yalan söyleyip şaka olduğunu söylemek.
3. İnkâr etmeye devam etmek.

Ağzını açmadan önce dudaklarını büzüyor, kelimeleri toplayıp, üzerinde düşünerek, bir araya getirirken hiçbir ses çıkmıyor.

"Roma. Ben..." Peyton haliya bakar, sonra tekrar yüzüme bakar. Sinirli bir şekilde nefesini verir. "Tamam. Haklısın. Benim hatamdı."

Bunu beklemiyordum.

"Şimdi mutlu musun? Anladın. Ben gidiyorum, böylece huzur içinde yaşayabilirsin. Seni bir daha rahatsız etmeyeceğim. Bana bakmak zorunda bile kalmayacaksın. Zaten bakmıyordun," diye mırıldanır, kollarını kavuşturur.

"Bana o e-postaları göndermenin ne kadar profesyonelce olmadığını fark etmiyorsun, değil mi?"

Peyton'ın burnundan çıkan homurtu hiç de hanımefendiye yakışır bir şey değildi. "Lütfen. Tabii ki farkındayım. Sence neden isimsizdi? Ben aptal değilim. Senin tek umursadığın şey sen ve senin nezaketin." Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Oh. Bak. Büyük adam küfür etmemi sevmiyor. Eh, çok yazık."

"Benimle konuşurken ağzına dikkat et. Ben senin patronunum." Gerçek bir aptal gibi konuşuyorum, ama bu kadını nasıl idare edeceğimi bilmiyorum. Hiçbir fikrim yok.

Kendine güveniyor, kendine güvenmiyor. Çok değişken ve ne söyleyeceğimi tam olarak bilemiyorum.

Peyton'ın kahkahası gürültülüdür. Başını geriye doğru eğip arkasındaki duvara çarptığında, boğazındaki pürüzsüz sütun bu hareketle kasılır. Gülümsemesi Cheshire kedisinin gülümsemesine rakip olabilir.

"Sen benim patronum değilsin. Benden bu kadar. Ne istersem söylerim, ne istersem yaparım."

"Portföyün için beni kullanmak istiyorsan olmaz."

Saçlarını geriye atıyor. "Portföyüm *kendi adına* konuşur. Senin şirketine ihtiyacım yok."

Vücudum biraz daha yaklaşır. "Öyle mi?"

"Evet." Vücudu benimkine çok yakın. "Öyle."

"Ve sen beklemek bunu benim benim işimi Sen sen Hayatımda tanıdığım en profesyonel olmayan kadın sensin."

Bu onu hiç etkilemiyor. "Öyle mi?" Ses tonumu ve küçümseyen tavrımı taklit ediyor.

"Evet." Ben de onun duruşunu ve ses tonunu taklit ediyorum. "Öyle."

"Katılmıyorum." Gözleri vücudumu baştan aşağı süzer ve onun baktığı göğsümün ortasından, karnımdan aşağıya, lanet olası ayak parmaklarımın ucuna kadar hissediyorum. *Kahretsin*. "Daha önce iş performansımdan hiç şikayet etmemiştin."

"Çünkü seninle çalışmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordum."

"Peki benimle çalışmak nasıl bir şey? Hiç rapor yazılmadım."

O, dinlenme odasındaki tüm insanları işaret ederek, "Açıkça görülüyor ki iş arkadaşlarım beni seviyor."

Burnumdan çıkan homurtuyu engelleyemiyorum. "Onlar sadece bedava yemeği seviyorlar."

Peyton omuzlarını hafifçe silkiyor ve bana gülümsüyor.

Kendini beğenmiş tavrı beni öfkeliyor. "Söyleyeceklerin sadece bu mu?" diyorum, dişlerimi gıcırdatarak.

"Teknik olarak hiçbir şey söylemedim."

"Ukala davranma."

"Sen benim patronum değilsin."

Ağzım bir sırıtışla kıvrılır. "Doğru, değilim."

"Hayır." Ağzı P harfini patlatır. "Hiç bile. Artık değil."

Aramızdaki mesafe daha fazla kısalamazdı ve açgözlü dilimi boğazına sokmamı engelleyen tek şey, gözümün ucunda gördüğüm ani bir hareketti.

Herkes izliyor.

Sanki lanet olası yolun kenarında kötü bir kaza olmuşuz ve kimse gözlerini ondan ayıramıyor, aksine hasarı incelemek için yavaşlıyorlar.

Kimse

kıpırdamıyor.

Kimse

konuşmuyor.

Peyton hariç kimse. "Hadi yap şunu."

Sesi zayıf ama kulağıma ulaşacak kadar yüksek. "Neyi yapayım?"

Neredeyse alaycı bir şekilde soruyorum.

"Öp beni." Bana meydan okuyor, ama ben aptal değilim.

Sanki h a y alarıma tekme atmış gibi geri çekildim, aramıza mesafe koydum ve "Sen deli misin lan?" diye tısladım.

Yine bir kahkaha. "Ben de öyle düşünmüştüm. McBosspants ve onun düzgün, Bay İyi Çocuk tavırları."

"Biz. İş. Başındayız," diye dişlerimi sıkarak, sözlerimi keserek söylüyorum.

"Ben işte değilim, sadece masamı boşaltmaya geldim. Burada çalışan tek kişi sensin."

Onun *bu kadar* kayıtsız olabilmesine *çok sevindim*. "Beni kızdırmadan duramıyorsun, değil mi?"

"Seni kızdırmak mı? Sen kaç yaşındasın, yetmiş mi?" Bana gülüyor. "Hayır, seni kızdırmıyorum, tabii ki hayır." Çenesine dokunuyor. "Sinirlendiğinde çok sevimli oluyorsun."

Sinirlenince.

Ne saçmalık.

Hayır. Sinirlenmiyorum; ben otoriterim ve dürtülerimi kontrol altında tutarım — görünüşe göre bazı insanlar gibi değilim.

"Hoşuma gitti," diye ekliyor Peyton, kollarını kavuşturarak. "Bunu kesmelisin."

"Dürüst olmam seni rahatsız mı ediyor?"

"Hayır. İnsanların yalan söylemesini tercih ederim." On üç yaşımdan beri bu kadar gözlerimi devirmemiştim.

"Peki, eğer bugün ters günse, artık senin için çalışmadığım için çok mutluyum ve senin huysuz yüzünü bir daha görmeyeceğim için çok memnunum."

Bekle. Ne?

Ne diyeceğimi bilmiyorum; ama o yüzüme bakıyor, bekleyişle bakıyor — ve diğer herkes de öyle.

Dişlerimi sıkarak, "İnsanlar izliyor" diyorum. Kafasını eğiyor. Gülümsüyor. "Öyle."

"Partine geri dönsen iyi olur."

Bu kata gelip söylemek istediğim şeyi söylemedim: O istifa etti ve lanet olası bir veda partisini hak etmiyor. Profesyonelce davranmıyor, tamam. O kısmı söyledim: Mavi elbisesi onu o kadar seksi gösteriyor ki, dikkatimi dağıtır hale geliyor.

Ve RoamingHands'in o olduğunu fark etmeden önce bile, onu gerekenden çok daha sık düşünüyorum.

Ve bana zor anlar yaşattığı, bir çalışana uygun olandan daha fazla hisler beslememe neden olduğu için ona çok kızgınlım ve hem öfkeli hem de tahrik olduğum için - çünkü o çok seksi - bir olay çıkarmak istiyorum. Ve ben asla olay çıkarmam.

Beni nasıl kendim olmayan biri gibi davranmaya zorladı? Artık kendimi bile tanıyamıyorum.

Ve neden sadece telaşlanmakla kalmayıp, onu bir sandalyenin üzerine eğip, ona bir ders vermek için poposuna şaplak atmak istiyorum?

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

PEYTON

"Partine geri dönsen iyi olur." Rome'un sesi keskin ve emredici, sert davranmaya kararlı. Kontrolü ele almaya kararlı.

Ama partiye geri dönmek istemiyorum.

Hiç istemiyorum. Bu noktada kalıp onunla karşılıklı hakaretler savurmayı tercih ederim. Rome ile. Sanki dünyada birlikte görülmek isteyeceği son kişiymişim gibi bana dik dik bakan Rome ile.

Gözlerindeki ateş onu ele veriyor.

Gözlerini benden ayıramıyor.

İyi.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup, "Ya da burada durup seninle biraz daha tartışırım" diyorum.

Daha da yaklaşarak, neredeyse tıslayarak fısıldadı, "On beş dakika sonra ofisimde olun, Bayan Lévêque."

Topuklarını döndürerek asansöre doğru yönelir, iyi dikilmiş kot pantolonu, uzaklaşırken sıkı ve çekici kalçalarını ortaya çıkarır. Pahalı görünüyorlar, sanki vücuduna özel dikilmiş gibiler.

On dolara bahse girerim ki ütüleyordur.

Omuzları gergin, bronzlaşmış parmaklarıyla kalın saçlarını tarıyor, gömleğinin arkasını gererken, sabırsızlıkla asansörü bekliyor, bana ikinci bir bakış bile atmıyor.

Akbabaların saldırması iki saniye sürüyor.

"Tanrım, o da neydi öyle?" Gen, elinde bir fincanla beni korkutarak soruyor.

"Evet," der başka bir ses, bu seferki derin ve kesinlikle bir erkeğin sesi. "O da neydi öyle?"

Şaşkınlıkla dönüp Hunter O'Rourke'un bana baktığını görüyorum, ağzına yakın bir yerde dengede duran, kek ve dondurma dolu tabağıyla, asansörler ve benim arasında bakışlarını gezdirirken bir parça alıyor.

Çiğniyor. Yutuyor, bir çatal dolusu daha ağzına atıyor.

Kaşlarını kaldırmış, beni bekleyerek izliyor. "Ne oldu da bu kadar sinirlendi?"

Neredeyse gülüyordum. Neredeyse. Ama Hunter teknik olarak benim de patronum ve kendimi utandırmak istemiyorum.

"Uh, bazı yarım kalan işleri halletmemiz gerekiyordu."

"Ne tür yarım kalan işler?" Hunter, diline bir çikolata parçası daha atarken beni baştan aşağı süzer. Çatalını kaldırıp uçlarını bana doğru çevirmeden önce çikolatayı yalar. "Yarım kalan işler için biraz fazla heyecanlı görünüyordun. Onun Cheerios'una işediniz mi?"

Aman Tanrım.

"Onu biraz kızdırmış olabilirim."

"Son gününde. Düşünsene." Başını sallar. "Sanırım bu da dramatik bir çıkış yapmanın bir yolu." Hunter, bitmek bilmeyen pastasından bir kez daha büyük bir ısırık alır. "Pasta için teşekkürler. Hayatında bol şans. Artan varsa haber ver. Bu pasta çok nemli ve lezzetli."

Hunter dostça bir veda olarak kalçasıyla bana çarptı, sonra asansörlere doğru yürüdü, muhtemelen Rome'un ofisine gidiyordu. O ikisinin kavga edip tartışma şekline bakılırsa, ona biraz sataşmaya gittiğine şüphe yok.

Hunter duyamayacağı bir mesafeye uzaklaştığında, sabırla Hunter'ın gitmesini bekleyen Gen artık kendini tutamıyor. "Tamam, anlat. Rome Blackburn'la olan şey neydi?"

Kimse bize en ufak bir ilgi göstermiyor, bu yüzden Gen'i kenara çekip köşeyi dönerek duyulmayacak bir yere götürüyorum. Omuzlarından tutup gözlerine bakarak, kelimeler kullanmadan telepatik olarak ona bir mesaj göndermeye çalışıyorum.

"Neden bana öyle bakıyorsun, seni tuhaf şey. Seni hipnotize mi etti?"

Gözlerimi devirdim.

"Gerçekten ama. Eğer 'whiskey tango foxtrot' dersem, tek ayak üzerinde zıplamaya başlayacak mısın?"

"Gen. O *biliyor*."

"Biliyor mu?" Kaşları bir anlığına çatıldı, kafası karıştı. Yavaşça başımı salladım, dudaklarımı inceltip onun anlamasını bekledim. Anladığında gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Hemen kes şunu."

"Ciddiyim."

"Ciddi misin?"

Dürüst olmak gerekirse, neden onunla uğraşıyorum ki?

Ama Genevieve bensiz de bağırmaya devam ediyor. "Aman Tanrım, Peyton. O biliyor. Kahretsin!"

"Biliyorum." Ben de çıldırmak üzereyim. Rome tam önümdeyken, yüzümün karşısındayken, onun nefis parfümünün kokusunu alırken ve muhteşem gri gözlerindeki her bir lekeyi görebilirken, bir şekilde kendimi tutmayı başardım. *Tanrım, onun eğilip beni öpmesini o kadar çok istedim ki.* Yine de kendimi tuttum... ona benim olduğumu söylediğimde bile. Peki şimdi? Şimdi, deli gibi korkuyorum. O... *biliyor... benim olduğumu.*

Arkadaşım omuzlarımı tutup beni hafifçe salladı. "Bu delilik. O biliyor ve olay çıkarmadı. Vay canına. Bu... vay canına."

"Yani... kulaklarından biraz duman çıkıyordu, sadece biraz."

"Nasıl öğrendi ki?"

"Hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, partiye dalıp beni azarladığı. Şimdi de on beş dakika içinde ofisine gitmemi bekliyor, muhtemelen yine azarlamak için."

Gen sırtlıyor. "Azarlamak." Kaşlarını oynatıyor. "Hayal kurmak serbest."

Ona bir tokat atarım. "Kapa çeneni."

"Belki de dünyanı sarsacak türden bir veda hediyesi verecektir."

Burnumu kırıştırırım. "Neden bahsediyorsun?"

Gen iç çeker ve alnımı tırmaladı, gerçekten tırmaladı. Bu o kadar kaba bir hareketti ki itiraz etmek üzereydim, ama o sözümü kesti.

"Dostum, o senin teklifini kesinlikle kabul edecek."

İmkansız. Rome olmaz. "Sence seks yapmak ister mi?"

İmkansız. Bana çok kızgın.

"Uh, evet," diye fısıldayarak bağıırır Gen. "Yoksa neden son gününde seni ofisine çağırırsın ki? İşin bitti. Söyleyecek başka bir şeyi kalmadı. İnsan kaynakları ile çıkış görüşmeni yaptın ve erişimin iptal edildi."

Bu doğru.

Başparmağımı ısırırım.

"Bebeğim, o pasta bıçağıyla ikinizin arasındaki cinsel gerilimi kesebilirdin; buradan bile seksin tadını *alabiliyorum*."

"İğrenç, böyle şeyler söyleme. Senin neyin var?"

"Ciddiyim." Yanağıma dokundu ve ben elini ittim. "Elli dolara bahse girerim ki Rome Blackburn seni masanın üzerine yatırmak üzere. Hayallerin gerçekleşmek üzere."

"Kes şunu." Ya haklıysa? Yüzüm yanıyor, avuçlarımı yanaklarıma bastırıp serinletiyorum. "Beni gergin ve terletiyorsun. Beni masanın üzerine yatırmayacak." Gerçi hoşuma gitmez de değil. "Eminim konuşmak istediği başka bir şey vardır."

Gen kollarını kavuşturur ve haliya ayak parmağıyla vurur. "Evet, ne gibi? Artık burada çalışmıyorsun."

Bir an durup, bu soru üzerinde düşünmem gerekiyor. Tüm notlarım ve günlük programlarım pazarlama departmanındaki George'a teslim edildi. Günlük görev listelerimi yazıp bir kopyasını ona verdikten sonra, notlarımı başka bir departmandan gelen geçici çözüm görevlisine gönderdim. Kısa özet ve genel bakış.

Sosyal medya yönetiminin incelikleri. Amazon'da bulduğum "Sosyal Medya için Aptallar" kitabını şaka olsun diye yerine geçecek kişiye verdim.

Gen haklı; burada yapabileceğim tek şey ön kapıyı bulmak.

"On beş dakika sonra ofisimde olun, Bayan Lévêque." Sözleri kulaklarımda çınlıyor.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım. "Kesinlikle başım belaya girecek."

"Hayal kuruyormuşsun gibi konuşuyorsun, sanki şimdiden tadını alabiliyormuşsun gibi." Heyecanla yumruklarını havaya kaldırıyor. "Tanrı şahidimdir ki, dostum, az sonra becerileceksin." Bakışları eleştirel bir şekilde göğsümden aşağıya doğru kayıyor. "Umarım bacaklarını tıraş etmişsindir."

"Her zaman tıraş ederim." Alt dudağımı ısırıp, "Bekle. Ya Rome ile seks yapmak kötü bir fikirse?" diyorum.

Genevieve boğazıyla bir zil sesi çıkarır. "Merp! Yanlış soru. Kendini sorgulamaya gerek yok."

"Biliyorum, ama..."

"Ama ne?" Mükemmel şekilli kaşları Frieda gibi birbirine yaklaşıyor. "Bu nasıl kötü bir fikir olabilir ki? Bu senin istediğin şeydi, doğum günü dileğin. Tek yapman gereken oraya çıkıp ona o gülümsemeyi göstermek. Oh, ve elbisenin düğmelerini açmak."

"Genevieve."

Omuzlarını silkiyor ve bardağındaki içeceği yudumluyor.

Yüksek sesle iç çekiyorum, saklandığımız koridoru dolduran bir ses.

"Şu anda düşünmem gereken bir *işim* var, Gen. Düşünmeden istediğim her şeyi yapamam. Roam, Inc. ile sözleşme imzalamaya çalışıyorum."

Geçici bir coşku gibi, Rome'un ofisine gitmenin heyecanı, tüm bunların sona erdiğini fark eder etmez kaybolmaya başlar.

İstifa ediyorum.

Yarın burada olmayacağım.

Arkadaşlarımı görmeyeceğim, Rome'u görmeyeceğim.

Artık heyecan verici e-postalar, patronla gece geç saatlerde sohbetler, flört etmek ve ona yemek göndermek yok. Bunları özleyeceğim.

Rome için çalışmayı özleyeceğim.

Onunla tekrar çalışabilmemin tek yolu, aramızdaki ilişkiyi profesyonel düzeyde tutmak – tıpkı onun istediği gibi.

Kaşları şüpheyi kalkıyor. "Alınma, bebeğim. Seni sevdiğimi ve sana tamamen inandığımı biliyorsun. Ama gerçekten Rome Blackburn'ü, *bu lanet gezegendeki* en inatçı adamı dışarıdan pazarlama işleri için seni işe alacağını mı? Dışarıdan kimseyi işe almadığını *biliyorsun*. Her şeyi şirket içinde hallediyor. Bu sayede bize bu kadar iyi maaş verebiliyor."

O çok haklı, o şirket içinde işe alım yapıyor ve şirketle ilgili çoğu şeyi kendisi yapıyor. Pazarlama. Tasarım. Kalite kontrol. Reklam ve yeni ürün geliştirme. Satığımız ürünlerin fiili üretimi dışında, makul olan her şey.

Gen haklı olabilir; muhtemelen beni işe almayacaktır. Bana iki kez hayır dedi bile.

Neyse ki onun için, ben inatçıyım. Hayır cevabını duyabilirim, ama her zaman plan yaparım — bu işi istiyorum ve onu almak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım.

Yani, neredeyse her şeyi.

Öksürüyorum ve Gen'e gülümsüyorum.

Eteğimi düzeltin, çünkü... Rome Blackburn'un ofisine gidiyorum.

Eski patronum.

Okullu bir kızın aşık olduğu adam. Bana ihtiyacı var, beni istiyor.

Bunu gözlerinden okuyabiliyorum. Tek yapmam gereken, ona bunu kabul ettirmek...

"Buradan defolup gider misin? Toplantım var." Eski patronumun dişlerini sıkarak söylediğini duyuyorum, ofisine yaklaşırken, katta onun ve Hunter dışında hiç kimse yok. Lauren hala şirketin geri kalanıyla birlikte partide.

"Ne toplantısı?" Hunter eğlenmiş gibi ses çıkarıyor. "Hadi ama, dürüst ol.

Toplantı sağ kolunla, değil mi?" "Siktir git, lanet olsun."

"Defol mu? Sen İngiliz misin ve bana söylemedin mi? Başka neyi bilmiyorum?"

Yemin ederim, Rome'un öfkelenildiğini duyabiliyorum ve cevap olarak tek kelime bile etmiyor. Dudaklarının ince bir çizgiye dönüştüğünü ve öfkesini bastırdığını hayal ediyorum.

"Sırlar, sırlar, herkesin vardır." Sesinden kalkıyor gibi geliyor. "Beni incittin, biliyor musun? Biz kan kardeşiz ve mektup arkadaşının kim olduğunu biliyorsan, bana söylemelisin. Bu adil olur."

"Kim olduğunu söylemeyeceğim."

"Aha! Demek kim olduğunu bildiğini itiraf ediyorsun. Lanet olsun, biliyordum. Az önce ıslak kekini yediğim Peyton mı?"

"Tanrım."

"Yani inkar etmiyorsun."

"Yola çıktı, buradan siktir olup gider misin?" "Seni sikmek isteyen o ise bir kez gözünü kırp."

Sessizlik.

"Bir kez mi göz kırptın yoksa nöbet mi geçirdin? Yüzüne ne yapıyorsun öyle?"

Dudaklarımdan kaçan kahkahayı engelleyemiyorum, elim ağzıma gidiyor.

"Peyton Lé ise siktir git" de. "Siktir git! Ve kapıyı kapat."

Aniden, Hunter O'Rourke ofisten çıkıp tuhaf bir dans yapmaya başlar — aslında daha çok bir jig dansıdır — kırmızı ekose gömleği, duvarların kasvetli gri rengine karşı cesur ve parlaktır. Kolları başının üzerindedir ve yumruğunu havaya kaldırırken gözleri koridorun ortasında duran, gözleri fal taşı gibi açılmış bana takılır.

Gözlerimin ne kadar açıldığını hissedebiliyorum.

Dans etmeyi bırakır, yüzünde Cheshire kedisi gibi kocaman bir gülümseme yayılır. "Vay vay vay, Rome'un yerleşik kalem babası..."

"O'Rourke! Git. Hemen." Rome kapının önünde duruyor, sesinde derin bir keskinlik ve kaşlarında daha da derin bir kırılganlık var.

Gözlerimiz birbirine kilitletlenir.

Midemi bir ağrı kaplar.

Uh-oh, hiç de mutlu değil, hem de hiç, ve Hunter O'Rourke'u ona sorun çıkardığı için lanetliyorum. Ayrılmadan önce ona son bir kez daha teklifte bulunmak istediğimde, onun kötü bir ruh hali içinde olması en son ihtiyacım olan şeydi.

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.

Omuzlarımı dikleştirip boğazımı temizliyorum.

"Tamam, tamam. Gidiyorum." Hunter alaycı bir şekilde ellerini kaldırarak teslim olur. "Hey, Peyton, canavarı uyandırıp sonra da bizi ortada bırakıp gittiğin için teşekkürler."

O piç kurusu, sanki komikmiş gibi göz kırpar, küçük bir sıçrama yapar, selam verir ve koridorda hızlı adımlarla yürür.

Islık çalarak.

İnanamadan, arkasından bakakalırım. Ne oluyor...

"Lévêque, buraya gel. Hemen." Başını ofisinin içini işaret ederek salladı.

Gergin bir şekilde olduğum yerde duruyorum.

"Lütfen de." Rome bana sert bir bakış atıyor.

Burun deliklerini genişletiyor. "*Lütfen.*"

Bir fare gibi kapıdan içeri giriyorum, sahte hissediyorum kendimi - tüm bu sahte cesaret ve gergin sinirler.

Kalbim hiç bu kadar düzensiz atmamıştı ve meme uçlarım hiç bu kadar sertleşmemişti. Korkuyorum, gerginim. Ne bekleyeceğimi hiç bilmiyorum.

Kapı çarpar ve Rome masasının önüne doğru yürür, ahşap masaya yaslanır. Elleri arkasında, masayı sıkıca kavradığı için parmak eklemlerinin beyazladığını fark ederim.

"Neden? Neden yaptın?" Başı eğik, ama gözleri göğsümü delip geçecekmiş gibi parlıyor. "Söyle bana. Bilmeye hakkım var."

Vay canına. Hiç vakit kaybetmiyor.

Ellerim, karnımdaki düğümlenmiş sinirler kadar sıkı bir şekilde birbirine dolanıyor. Karşımdaki bu Rome mi? Ona alışkın değilim. Ben, mükemmeliyetçi olduğu için talepkar ve ısrarcı olan, sinirli patron Rome'a alışkınım. Her şeyin ilk seferinde doğru yapılmasını ister. Saygı talep eder ve odayı yönetir.

Bu Rome farklı. Kırılgan, emin değil ve temkinli çünkü... aslında biraz incinmiş görünüyor. Bu garip.

Sanki her şeyi kişisel algılamış gibi. Çünkü kişiseldi.

Ama onu incitmek ya da küçük düşürmek istememiştim.

Ona bir açıklama borçluyum, ama bunu dudaklarımdan çıkarmak çok zor.

"Ben..." Boğazımı temizliyorum. "Doğum günümdeydim ve... sarhoştum. E-postada yazdığım gibi, gerçekten sarhoştum, uzun zamandır hiç bu kadar sarhoş olmamıştım."

Alkolü pek kaldıramam, herkese sorabilirsiniz.

"Yani sarhoşken beni avlamaya mı karar verdin?"

"Sana saldırmak mı?" Şaşırdım. Öyle mi düşünüyor? "Hayır. Sana saldırmıyordum, hiç de değil. Sadece..."

Uzun, düzensiz bir nefes verip bir adım öne, ofisinin zindanına doğru ilerledim. Duvarları arkamdaki ortak alandan daha koyu gri, masası koyu renk ve gümüş kaplamalıydı. Erkeksi ve sert. Tıpkı kendisi gibi.

"O gün benim doğum günümdü. O gece seni barda gördük ve her şey bulanıktı, ama sen oradaydın."

"Ben barlara gitmem." Gözlerini devirmedi, ama neredeyse deviriyordu.

"Evet, gittin. Doğum günümün gecesi seni gördük. Yalnızdın, ama hiç gelmeyen birini bekliyor gibiydin. Bir içki içtikten sonra kalkıp gittin."

Nefes verip parmaklarımı açtım. "Her gün ofiste olduğu gibi, bana hiç bakmadın bile ve bu çok hayal kırıcıydı. Yanına gelmek istedim ama gerçekten biriyle buluşuyormuşsun gibi görünüyordu ve seni rahatsız etmek istemedim. Sonra saçma sapan arkadaşlarım senden saklanmak için kabineye saklandılar ve içtiğim onca alkolün etkisiyle bu benim için çok fazla geldi." Bunu yüksek sesle itiraf ettiğime inanamıyorum. "Tek istediğim birazcık ilgini çekmekti."

Sesim beklenmedik bir şekilde kısık çıkıyor ve bundan nefret ediyorum.

Rome, bu sakinliği beni incelemek için bir fırsat olarak değerlendiriyor, güçlü çenesi itirafımı düşünürken ileri geri hareket ediyor.

Hiçbir şey söylememesi bana dayanılmaz geliyor, hiç dayanamadım ve saniyeler içinde pes ettim.

"Bana hiç bakmadın. Ve sen sarhoş bir halde ayrıldığında, arkadaşlarıma sana gizlice aşık olduğumu itiraf ettim." Hikayemi anlatırken ellerimle hareketli jestler yapıyorum. İçimi döküyorum. "Gen, sahte bir e-posta adresi oluşturmak gibi *çılığın* bir fikir buldu ve tabletini çantasına koydu çünkü o her zaman..."

Rome sözümü kesti. "IT departmanındaki Genevieve Porter mı?"

Aptal gibi başımı sallıyorum.

Masasından kalkıp köşeyi döndü. "Kovuldu."

Uzun kolunu uzatıp, masasının üzerinde duran telefona uzanıyor.

Hay sıçayım.

"Rome! Lütfen, yapma." *Aman Tanrım*, en iyi arkadaşımı kovamaz.

Gözlerimden yaşlar akmaya başladı, karnımın ortasında panik hissi dolaşıyor. Gen kovulamaz. Neden onun adını söyledim ki? Neden? Çok, çok aptalım.

"Lütfen, Rome. Lütfen onu kovma," diye tekrar yalvarıyorum, gözyaşlarımdan boğuk bir sesle. Elim, telefonu tutarken onun elini tutuyor.

Gen'in suçlarını saymaya başlarken hiç tereddüt etmiyor. "Şirket mülkiyetinde kişisel kullanım için bir şirket e-posta hesabı oluşturdu. Aynı şirket mülkiyetini kişisel çıkarları için kullandı. Patronu anonim olarak taciz etmek için bir e-posta adresi oluşturdu ve bu konuda yalan söyledi." Masaya yaslanmış, kollarını kavuşturmuş durumda. "Devam edeyim mi?"

"Bu işe ihtiyacı var..." Benden daha fazla.

Elim hâlâ onun elinin üzerinde, onu bastırıyor, ofis telefonunu alıp insan kaynaklarını aramasını engelliyor. Ya da güvenliği.

"Onu şu anda seninle birlikte kapı dışarı etmemem için bana tek bir iyi neden söyle."

Gen'in kovulmaması için nedenler. Gen'in kovulmaması için nedenler... Bir sürü var, ama lanet olası beynim tek bir tane bile bulamıyor.

Yutkunarak, bu acımasız adamın en iyi arkadaşımı kovmasını engelleyebilecek bir şey bulmak için kafamı yoruyorum.

"Bana acıdı," diyorum, kendimi aptal gibi hissederek. "Sana o kadar takıntılıydım ki, beni bu ofis binasındaki kübiklerde oturan çalışanlardan biri olarak görmeni istiyordum, o da bana yardım etmeye çalıştı. Bu benim suçum, onun değil, lütfen Rome, *lütfen* onu cezalandırma. Kızgın olduğumu biliyorum, ama bana kızgın ol. Genevieve'in bu işe ihtiyacı var."

"Şirket politikalarını çiğnemedi önce bunu düşünmeliydi."

"Lütfen." Fısıldıyorum.

Hareket etmiyor. Gözünü bile kırpmıyor.

Heykel gibi taş gibi yerinde duruyor.

Onun bu acımasız tavrına sinirlenmeden edemiyorum. Bu benim kalbimi kırıyor.

"Böyle mi olacak, Rome? Beni kovamıyorsun, o yüzden Genevieve'i mi kovacaksın? Bu, senin için bile çok alçakça."

Tanrım, bunu ben mi söyledim? Gözlerimi iritmekten kaçınmaya çalışıyorum, ama dürüst olmak gerekirse, ben de kendime şaşırdım.

"Anlamadım?" Elini elimden çekip masasının etrafından dolaşarak birkaç santim önüme geldi.

Çenemi kaldırıyorum. "Duydun beni."

"Bu işi, bu tür pislikleri halının altına süpürerek büyüttüğümü mü sanıyorsun? Hayır. Başından beri acımasız olmak zorunda kaldım, zehirli unsurları ayıklayarak bu şirketin iyi ayarlanmış bir makine olmasını sağladım. Sana küçük bir iş tavsiyesi, Peyton: Sertleşmek zorundasın, yoksa köpekbalıkları seni canlı canlı yiyecek ve altı ay içinde işinden olacaksın."

Bu ne cüret!

"Sen çok iyisin."

Çok mu iyiyim?

"Siktir git." Onu göğsünden dürterek sert ve kararlı bir sesle karşılık verdim. "Biraz şefkat gösterip pislik gibi davranmadan da acımasız bir CEO olabilirsin, ama şu anda tam da öyle davranıyorsun. Pislik gibi. Sana e-posta göndermemden rahatsızsın ve beni doğrudan cezalandıramadığın için Gen'in peşine düşüyorsun. Anlıyorum. Ama insanların sana zorba demesine şaşmamalı."

"Herkesin ne dediğini umursadığımı mı sanıyorsun?"

"Öyle yapmalısın," diye karşılık verdim. "Çalışanlarından *kazandığım* saygının yarısını bile görseydin, onlar iki kat daha fazla çalışır, daha akıllıca çalışır ve şu anda yaşadığın sorunları yaşamazdın."

Burun delikleri genişledi. Çenesi titredi.

"Ne sorunları?"

"Peki. Örneğin pazarlamayı ele alalım. Departman berbat durumda. George yaratıcı değil, bu yer onun sanatçı ruhunu tamamen yok etti."

"Hepsi bu mu?"

"Hayır," diye homurdandım. Bir süre durdum. "Muhasebe departmanı o kadar sıkıcı ki, önünden geçmek zorunda kaldığımda ölüm yürüyüşü yapıyorum."

"Onlar *muhasibeci*."

Bu konuda haklı.

"O kadın rengi daha açık bir gri olsaydı, kesinlikle daha az sıkıcı olurdu."

Gözleri ateş ve öfkeyle parıldayarak bir adım öne çıkıyor ve beni duvara sıkıştırıyor. İlk olarak, baharatlı ve erkeksi kokan kolonyası benim alanıma giriyor, ardından geniş ve hızla inip çıkan göğsü geliyor.

Elleri arkamdaki duvara uzanıyor, vücudumu kavrayıp etrafımı sarıyor. Soluk gri gözleri bana bakarken buz gibi soğuklaşıyor, bana konuşurken nefesi ağırlaşıyor.

Vücudumdaki her bir kıl diken diken oluyor, sinirlerim bambaşka bir seviyede uyanıyor. Ne zamandır ona bu kadar yakın olmak, yüzünü benimkinden birkaç santim uzakta görmek, yakışıklı yüzünün çıkıntıları ve keskin hatlarını yakından inceleyebilmek için fırsat kolluyordum?

Çok uzun zamandır.

Yine de, keşke bu koşullar altında olmasaydı.

Keşke ondan yayılan öfke yerine, bana karşı tutku olsaydı. Şehvet.

Durdurulamaz bir özlem.

"Bu şirketi yönetmek kolay mı sanıyorsun? Her gün bana yazıp beni becermek istediğini söyleyen birisi varken işimi yapmak kolay mı sanıyorsun?"

Beni becermek.

O bunu söylediğinde, kulağa çok müstehcen geliyor.

Rome'un gözleri benimkilerden ayrılıyor ve vücudumun aşağısına doğru iniyor, elbisenin altındaki göğüs dekolteme odaklanıyor, çünkü nefes almakta zorlanıyorum.

Sonunda gözlerimiz buluşuyor.

Konuşuyor. "Sen böyle bir elbiseyle ortalıkta dolaşıp, zeki ağzın ve küstah tavırlarınla beni baştan çıkarırken, benim işimi yapmamın kolay olduğunu mu sanıyorsun?"

"Pardon? *Dolaşmak mı?*" Ben *dolaşmam*.

Yutkunuyorum, nefes almaya çalışıyorum, vücudumdaki her sinir titremeye başlıyor, o bu kadar yakinken vücudum hiç olmadığı kadar canlı hissediyor.

Başını öne eğiyor, yanağı benimkine değiyor, sakalları hassas tenimi kazıyor. O sakalların iç uyluklarımı kazıması nasıl bir his olurdu? O keskin zekalı dilin beni zevke getirmesi? O dudakların ıslak öpücüklerini tenime bastırması?

Bu adamın ağzının benimkine sadece bir öpücük için değmesi nasıl bir his olurdu?

Sadece bir tane...

...öpücük.

Zihnim dalıp gidiyor; dolaşıyor.

Tadı nasıldır?

Sadece bir gecelik seks dolu bir gece için Rome Blackburn'a ait olmak nasıl bir his olurdu?

Duvara yaslanıyorum, bacaklarımı birbirine sürterek sürtünmeyi hafifletiyorum, içimdeki düşük bir zonklama, hain kalbime karşı bir savaş başlatıyor.

Daha fazlasını istiyor, lanet olsun. *Onu* istiyor. Rome eğiliyor.

Boynunu eğiyor.

Nefesim çıplak boynumun kolonu kesiyor ve sonunda dudakları nazikçe cildimde hareket ediyor, kollarımda, köprücük kemiğimde ve bacaklarımda tüylerim diken diken oluyor.

Sıcak fısıltısı şimdi kulağımda, alçak. "Bir şey kaçmak zorunda, Peyton." Uzun, dramatik bir duraklama, burnunu boynumun kolonu boyunca gezdirirken. "Bir şey kırılmak zorunda."

"Neyin kırılması kaçınılmaz?" diye fısıldarım, bakışlarımı sabit tutamadan. Onun o güzel burnu boynumdan ayrılır ve yanağımı okşar.

Nazikçe.

Dudakları birkaç santim uzaklıkta, Rome'un alnı benim alnıma değiyor ve kendini toparlamak için bir ara veriyor, hünerli parmakları saçlarıma dolanmaktan milimetreler uzaklıkta.

Ona dokunmak istiyorum, onun bana dokunduğu gibi.

Elimi göğsüne doğru kaydırmak, pamuklu gömleğinin yumuşak kumaşını keşfetmek istiyorum. Bel kısmını oynayıp yukarı çekmek, tasarımcı tişörtünün kalın kumaşı altında saklı olduğunu bildiğim bronzlaşmış ve kaslı göğsünü ortaya çıkarmak istiyorum.

Çaresizce, kemerini gevşetmek, pantolonunu açmak ve yere düşene kadar kalçalarından aşağı itmekten başka bir şey istemiyorum. Onu okşamak, heyecanının ağırlığını elimde tutmak, onu okşamak, yalamak ve emmek istiyorum.

Onu artık dayanamayacak hale gelene kadar tatmin et, tam burada, onun ofisinde, sıkı kontrolü kaybolana ve beni masasının üzerine yatırıp tüm fantezilerimi gerçeğe dönüştürmekten başka seçeneği kalmayana kadar.

Ağızını kafamın diğer tarafına kaydırıyor, burnu yanağımdan kulağıma doğru yol alıyor.

"Ne zamandır beni istiyorsun, Peyton, hmm?" Sesi derin, o kadar ürkütücü ki her cümlesinde başım dönüyor. Adımın onun dudaklarından dökülmesini duymak bile nefesimi kesiyor.

"Seni ne zamandır istiyorum?"

Yıllardır. *Seni yıllardır istiyorum.*

Nefes alır ve başını sallar. "Evet, ne kadar zamandır?"

Avuç içlerim duvara bastırıyor, göğsüm inip kalkıyor, meme uçlarım inanılmaz derecede sertleşiyor.

"Hatırlayamıyorum," diye kekeliyorum.

Yalan söylüyorum. "Yaklaşık olarak söyle. Beni memnun et."

"Belki, şey..." Öne eğilip kokusunu içime çekiyorum. Tanrım, kokusu çok güzel. "Birkaç yıl."

"Kaç yıl? Kesin ol."

"Detaylar seni tahrik ediyor mu?" "Evet."

"Üç yıl."

Başını eğik pozisyonundan keskin bir şekilde kaldırdı, kaşları saç çizgisine kadar yükseldi. "Üç yıl mı?"

"Aşağı yukarı." Dudaklarım dişlerimin arasında sıkışıyor.

O, mırıldanır ve ellerinden birini kalçama koyar, başparmağıyla kalça kemiğime bastırarak beni duvara sabitler.

"Ve o üç yıl boyunca, kaç kez beni seni bu duvara dayayıp, bacaklarını açıp, sen sessiz kalmak için kravatımı ısırırken seni siktiğimi hayal ettin?"

Nefes almaya çalışırken gözlerimi sıkıca kapatıyorum, düzensiz kalp atışlarım bunu zorlaştırıyor. Onun tutuşundan kurtulmaya çalışıyorum ama kalçama dayadığı eli hareket etmeme izin vermiyor. Bacaklarımın arasında onu hissetme ihtiyacım gittikçe güçleniyor.

Yutkunuyorum. "Neredeyse her gün," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Birkaç farklı pozisyonla."

Bir an durur, sözlerimin sessizliğe gömülmesine izin verir. Konuştuğunda sesi sert ve pürüzlüdür. "O zaman ne bekliyorsun? Eğer istediğin buysa, al onu."

Al.

O bunu çok kolaymış gibi söylüyor.

Sanki tüm kariyerim bu küçük karara bağlı değilmiş gibi. Onun için bu hiçbir şey, muhtemelen sıradan bir seks, ama bu sıradan seks, bir kamyon dolusu cinsel gerilim üzerine kurulu.

Benim için ise bu çok önemli.

Eğer pes edersem, o kadar uzun zamandır istediğim şeyi elde edersem, bu hayatımın en tutkulu anlarından biri olabilir, ama orgazmdan sonra beni büyük sonuçlar bekliyor olabilir.

Ona güvendiğimi söylemek istesem de, güvenmiyorum. Onun da dediği gibi, o acımasız biri ve o içime girerken dudaklarının vücudumun her yerinde olmasının nasıl bir his olduğunu bilmek için can atıyor olsam da, bu riski göze alamam.

Beni sonra mahvetmeyeceğine güvenebilir miyim? *Ya da Gen'i mahvetmeyeceğine?*

O kızgın. Muhtemelen utanıyor ve o an için iyi olsa da, sonrasında itibarımı mahvedebileceği ihtimaline karşı bu her şeyi tüketen tutkuya teslim olamam.

Geri çekilerek, bakışlarımla karşılaşan gözleri, gözlerimin derinliklerine bakar ve kısa bir an için, onun ruhunun derinliklerinde sakladığı, kimseye göstermeye cesaret edemediği o kırılganlığı, o belirsizliği görürüm. Ama ben görürüm.

"Al beni," diye tekrarlar, bu sefer başparmağıyla kalça kemiğimi okşar, bu nazik dokunuş onun beni aldattığına dair tüm düşüncelerimi silip süpürür.

Hayır, bana bunu yapması imkansız.

Ama bu, bunun olmasına izin verebileceğim anlamına gelmez. Onun işini istiyorum, onunla profesyonel olarak, bir ortaklık olarak çalışmak istiyorum ve bunun işe yaraması için, şu anda tüm ihtiyatımı bir kenara bırakıp sonunda dudaklarının dudaklarıma değmesini istemesem de, duygularıma teslim olmamın imkanı yok.

Yapmak üzere olduğum şeyden nefret ederek, uzun bir nefes alıp "Yapamam" diyorum.

"Yapamaz mısın?" Kaşları çatılır, yüzünde şaşkınlık belirir.

Kafamı sallıyorum. "Yapamam."

İkinci reddedilişimle yüzü sertleşir. Şaşkınlık hızla kaybolur ve yerini öfke alır. Duvardan uzaklaşır ve bana sırtını döner, eli boynunun arkasını sıkıca kavrar.

Açıklama yapmam gerektiğinden, bir adım öne çıkıp, "Roma..." diyorum. "Çık git." Bana bir kez daha bakmadan masasına doğru yürüyor. "Roma, lütfen."

Sinirli bir şekilde, topuklarını döndürür ve kapısını gösterir. "Siktir git. Hayatım boyunca yeterince kafamı karıştırdın."

"Öyle değil."

Sandalyesine oturur ve faresini hareket ettirir, bilgisayarının canlanmasının belirgin sesi sessizliği doldurur.

"Lütfen açıklamama izin ver."

Çenesinin yanını kaşır, hareketleri kesik kesik ve serttir. "Ya üç saniye içinde çıkarsın, ya da arkadaşın kovulur. Bir daha benimle uğraşma, Peyton."

"Rome..."

Telefonuna uzanır ve ben bir kelime daha söylemeden, gözlerimden yaşlar süzülürken hızla ofisinden çıkarım.

Bu işi nasıl bu kadar berbat ettiğime inanamıyorum. Keşke o aptal e-postayı hiç göndermeseydim, çünkü artık benimle çalışmayacağını düşünüyorum, ayrıca onu incittiğime dair güçlü bir his var içimde ve *bu* düşünce beni mahvediyor.

ON ALTI.

ROMA

"Efendim, herkes konferans odasında sizi bekliyor." Lauren kafasını ofisimin kapısından içeri soktu.

"Herkesin beklediğini çok iyi biliyorum, Lauren." Şu anda hiç umurumda değil.

Sekreterim kapının dışında tereddüt ediyor, emin değil. Ayıyı uyandırmak istemiyor. "Uh, onlara *katılacak* mısınız?"

"Hemen olmaz. Biraz yalnız kalmam lazım."

"Tamam..." Sesi endişeli bir şekilde kelimeleri uzatıyor. "Onlara tuvalette olduğunu falan söyleyeyim mi?"

Neden bu kadar çok soru soruyor? O benim bakıcım değil, asistanım, lanet olsun.

"Hayır, Lauren. Onlara tuvalette olduğumu söyleme, tuvalete çıktığımı düşünecekler, bırak da terlesinler."

"Tamam." O biraz daha kalıyor. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Öğle yemeği? Su?"

Sakinleştirici hap mı?"

Çenemi sıkarak, onunla göz teması kuruyorum, ancak somurtmaktan başka bir şey yapamıyorum. "İşini kaybetmek istemiyor musun, Lauren?"

Sadece yarı şaka yapıyorum ve o da bunu biliyor. Başını sallıyor.

"O zaman git. Hemen."

Hızla uzaklaşıyor, kapı kendi kendine kapanacak kadar hızlı bir şekilde dışarı çıkıyor ve beni rahat bırakıyor.

O gözden kaybolunca, sandalyeme yaslanıp boynumu boğan gömleğimin yakasını çekerim. Bundan nefret ediyorum; rekabetten ve ortak bulmak zorunda olmaktan nefret ediyorum.

Ve hala lanet olası dinlenme odalarında Peyton'ı aramaktan nefret ediyorum.

Üç hafta.

Peyton'ın ayrılmasının üzerinden üç hafta geçti. Lanet olası pazarlama sunumlarıyla geçen üç berbat hafta. Erotik ve komik e-postaların olmadığı üç hafta. Hayatımda hiç heyecan olmayan üç hafta. Lanet olası huysuz bir piç gibi davrandığım üç hafta.

Peyton ile olan etkileşimimi özlediğim için mi, şirketin piyasaya sürdüğü bu kadın koleksiyonundan hiç anlamadığım için mi, yoksa o kadar çok azgın ve Peyton'ın içine girmeye can attığım için mi, Hunter'ın nazıkçe ifade ettiği gibi "hormonal bir kaltak" gibi davranıyorum, bilmiyorum.

"Yapamam, Rome."

Yapamam.

Siktir. Peyton'ın sözleri hala kafamda yankılanıyor. O yapamaz. Yapmaz. Bu nasıl mümkün olabilir ki? E-postaları sadece beni yıkmak, zayıflığımı göstermek, beni başka bir düzeyde tanımak ve hazır olduğunda beni alt etmek için bir araç mıydı?

Eh, işe yaradı, çünkü aklımı kaçırmak üzereyim.

Tek düşündüğüm o.

Geceleri mesajlarımızı ve e-postalarımızı tekrar tekrar okuyorum. Onun şirket fotoğrafına, Whitney Houston tişörtlü fotoğrafına, popo fotoğrafına bakıyorum. Fortune 500 şirketini yönetmesi gereken zavallı bir adamım ve yine de burada, eski bir çalışanın şirket fotoğrafına bakıyorum.

Acınası.

Ve yine de çok kızgınım. Kendimi ihanete uğramış hissediyorum, sanki tüm savunmamı yıkıp benimle kişisel bilgileri paylaşmamı sağladıktan sonra... o gitti.

E-postalarına erişimi kalmadan önce bana kim olduğunu söylemeyi planlamış mıydı? Yoksa sadece o günü bitirip bir daha benimle hiç iletişime geçmeyecek miydi? Bir daha benimle konuşmayacaksa neden benimle ilgili sevdiği şeyleri listelemişti?

Hepsi yalansa neden benimle yatmak istediğini söyledi?

Her şey çok gerçekçi, samimi ve dürüst gelse de.

Beni ortaya çıkardı, onu bulmak istememi sağladı... ve sonra öylece gitti. Beni istediğini söyleyip durduktan sonra gitti.

Kafamı sallayıp saçlarımı elime alıyorum. Kahretsin, şu anda duygularım bir ergen kızınkinden daha dengesiz.

Masamdan kalkıp kravatımı düzeltiyorum ve profesyonel davranmaya çalışıyorum.

Pantolonumu düzelt, kravatımı sıkılaştır, kol düğmelerimi kontrol et, ceketimi giy.

Derin bir nefes alıyorum.

Halledebilirim.

Hunter kırmızı flanel gömlek, kot pantolon ve botlarla içeri girerken ben de kapıya doğru yöneliyorum. "Dostum, herkes seni konferans odasında bekliyor."

Dişlerimi sıkıyorum. "Farkındayım."

"Laughlin ve Ortakları gitmeye hazır."

"O zaman gitsinler. Onlar benim işime ihtiyaç duyuyor. Benim onlara ihtiyacım yok."

Hunter alaycı bir şekilde gülümser. "Geçen haftaki sönük reklam metni fikirlerinden sonra, onların bize ihtiyaç duyduğundan daha çok bizim onlara ihtiyacımız olduğunu tahmin ediyorum."

Kabul etmesem de haklı olduğunu bilmekten nefret ediyorum. Pazarlama departmanım yaratıcılıktan yoksun. Nike'ı taklit etmedikleri zamanlarda, saçımı yolmak istememe neden olan ilkokul seviyesinde fikirler üretiyorlar.

"Peki, ben gidiyorum." Onu itip geçiyorum ama o beni kolumdan tutup durduruyor.

"Bunu unutmalısın," diye fısıldadı.

"Bırak gitsin."

"Rome. Bitti. O işin bitti. Unut gitsin ve hayatına devam et, çünkü bu karamsarlık ne sana ne de şirkete bir fayda sağlıyor. Seni aldattı, anlıyorum, ama bu konuyu sürekli gündeme getiremezsin. O buna değmez."

"Takıntılı değilim."

"Somurtuyorsun."

"Siktir git, Hunter." Uzaklaşmaya çalışıyorum, ama beni yerinde tutuyor. "O zaman yanıldığımı kanıtla. Kafanı kışından çıkar ve benim tanıdığım Rome Blackburn ol."

Neden bu orospu çocuğu her zaman haklı olmak zorunda? Beni delirtiyor.

Kolumu onun elinden kurtararak, takım elbisemi düzelterip, "Geliyor musun? Bu toplantıya katılmanı istiyorum" diyorum.

Beni baştan aşağı süzer, ruh halimi anlamaya çalışır. Maskemizi takar ve Peyton'ı bir kenara bırakırım. Onu bu toplantıya getiremem.

"Hemen arkandan geliyorum patron."

Peyton'ın bu kampanyalar hakkında ne düşündüğünü bilmek istememden nefret ediyorum. Her sunumda, Peyton'ın ne söyleyeceğini, George'un daha önce şirket içinde yaptığımız kampanyalarda yaptığı gibi onları nasıl parçalayacağını hayal etmeye çalışmaktan nefret ediyorum. *Yine de onun kim olduğunu hiç bilmedim.* Kabul etmek istemiyorum ama bu konularda çok iyi bir gözü var ve bu beni deli ediyor çünkü bu, onun haklı olduğu anlamına geliyor ve en son istediğim şey onun haklı olduğunu kabul etmek.

Yine de, benim nefret ettiğim gibi onun da tüm bunlardan nefret edeceğini biliyorum.

Bunlarda özel bir şey yok. Ürünleri öne çıkarmıyor, dikkat çekmiyorlar. Giysi serisinin yürüyüş, kano veya kaya tırmanışı kısımlarına hiç değinmiyorlar, sadece koşu kısmına odaklanıyorlar. Koşu, benim şirketim için bir damla su kadar önemsiz. Biz açık hava macera şirketiyiz, lanet olası bir koşu şirketi değil.

Bunun neresi anlaşılması zor?

"Ve bu da hemen hemen her şeyi özetliyor," diyor Maxwell Ajansı'ndan kel adam. "Ne düşünüyorsun?"

Bu saçmalık.

Hepsi boktan.

Yaratıcılıktan yoksunsun ve bizim iş alanımıza sunabileceğin özel bir şey olmadığı için emekli olmalısın.

Ama bunu söylemiyorum.

Suyumdan bir yudum alıp yavaşça yutuyorum ve şişenin kapağını kapatıyorum. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim." Sandalyemden kalkıp ceketimin düğmelerini ilikliyorum. Hunter arkamdan geliyor. "Hepinize zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Konuşacak çok şeyimiz var. Kısa süre içinde size geri döneceğiz."

Hepsine kısa bir selam verip ofisime doğru yöneliyorum, Hunter da hemen arkamda.

Cam kapı arkamızda kapanır kapanmaz, ikimiz de uzun süredir tuttuğumuz nefesimizi bir anda bıraktık. Birbirimize bakarak, ikimiz de aynı anda kahkahaya boğulduk, ki bu benim pek sık yaptığım bir şey değildir. Ama lanet olsun, kendimi tutamıyorum.

"Bu bir kabustu." Hunter mini buzdolabına gidip peynir çubuklarını çıkarır, bana bir tane verir ve kendisi için de bir tane alır. "Yaşayan bir kabus gibiydi. Bu insanlar sunum yapmadan önce kampanyalarını gözden geçirdiler mi acaba?"

Peynir çubuğunu açtım ve Hunter'ınkine vurdum — *Şerefe!* —sonra yarısını ısııyorum. "O toplantıda ne aradığınızı kimsenin bildiğini sanmıyorum." Bize sunulan fikirleri düşünüyorum. "Ama kabul etmelisin ki, giyim serisindeki ilgi alanlarına göre hangi köpek olduğunu eşleştirme fikri... gerçekten potansiyel vardı."

"Bence bu berbat fikir Buzzfeed'den bir stajyerin aklına gelmiştir. Ama merak etmeden duramadım..."

"Hangi köpek olurdun?" diye onun yerine cümleyi tamamladım.

"Huskie olmaya meyilliyim. Bu tuhaf mı?"

"Hayır, anlıyorum." Peynir çubuğunun kalanını ağzıma tikiştiriyorum. "Sen kesinlikle chihuahua'sın."

Kaşlarım saç çizgime kadar yükseldi. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Hayatta chihuahua olamam. Pitbull, işte ben buyum."

"Evet, kendine öyle söylemeye devam et." Hunter sandalyelerimden birine oturur ve "Ne yapacaksın?" diye sorar.

Onun karşısına oturuyorum. "Hiçbir fikrim yok. Bunlar New York'un en iyi ajanslarıydı ve en iyi fikir bir köpek testi oldu." İki elimi yüzüme götürüyorum. "Tanrım, başımız belada. Paw Patrol gibi çocuk programlarını suçluyorum, toplumumuzu yozlaştırıyorlar."

"O programın ne olduğunu nereden biliyorsun ki?"

"Farrah ona takıntılı. FaceTime'da konuştuğumuzda tek konuştuğu şey bu." Doğal olarak, kız kardeşim Bailey ve yeğenim Farrah ile FaceTime sohbetlerini asla kaçırmam. O çok sevimli.

Hunter başını sallar. Farrah, beş yaşındaki minik parmaklarıyla Hunter'ı da parmağında oynatıyor.

Hunter başını sallar. "Bailey nasıl? Hâlâ kasabanın en seksi bacaklarına sahip mi?"

"Kız kardeşim hakkında bir daha böyle konuşursan, başına ne geleceğini görürsün."

Hunter gülerек iki elini başının arkasına koyar ve geriye yaslanır. "Görünüşe göre lansmanı ertelemek zorunda kalacağız, tabii ki..." Sesi kesilir.

"Yoksa ne?"

Neden bunun nereye varacağını biliyorum?

Flanel gömleğinin cebine uzanır, bir kartvizit çıkarır ve masama atar.

Bakmadan bile ne olduğunu biliyorum. Dişlerimin arasından, "Onu aramak için cesedimi çiğnemesi gerekir," diyorum.

"Çünkü inatçı bir pisliksin mi? Harika, kadın ürünleri serimiz batacak çünkü sen gururun yüzünden onu aramaya tenezzül etmiyorsun."

"Ondan daha iyisini yapabiliriz."

"Gerçekten mi? Çünkü George'un her gün ofisinde Peyton'ın kaybı yüzünden ağladığını duyduğuma eminim. O takım için çok değerli biriydi. Bu işte ona ihtiyacımız var."

"O bizi terk etti."

"Tıpkı senin yıllar önce yaptığın gibi hayallerinin peşinden gitti, bu yüzden onu suçlayamazsın dostum." Öne eğildiğinde masama parmak eklemleriyle vuruyor. "En azından onu ara da köpek testi yapan insanları kullanmak zorunda kalmayalım. Bu şirket için intihar olur."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

PEYTON

Otuz altı.

Bugün potansiyel müşterilere gönderdiğim e-posta sayısı bu kadar. Not defterimdeki liste bana bakıyor çünkü mesaj göndermem gereken otuz iki kişi daha var.

Her birinin kişisel olmasını, her müşterinin ihtiyaçlarına göre uyarlanmasını istedim ve bütün gün bu masada oturdum. Birinin dediği gibi, kaldırımları dövdüm.

Kendi kendimin

patronuyum.

Kendim için

çalışıyorum.

Kendi ofisim var...

Bu bir yalan — en sevdiğim kahve dükkanındayım ve Tanrıya şükür, beni oyalanıyorum diye dışarı atmadılar, çünkü onlardan aldığım tek şey orta boy buzlu çaydı ve onu da sabah saat 10'da aldım.

Baristaya yine garip bir gülümsemeyle el sallıyorum, eminim ki cimri olduğum için beni yargılıyor. Ama ben serbest çalışıyorum. Her kuruşun önemi var ve ben de bütün hafta sonu paramı saydım.

Teknik olarak, Roam, Inc. için çalışmayı bırakacak kadar param var ama banka hesabımdaki rakamlar beni çok korkutuyor ve bu rakamların azalmaması, artması için çaresizce bekliyorum.

Yakında bir sözleşme imzalamazsam ne yapacağım bilmiyorum.

Bu girişim başarısız olursa Roam, Inc. 'e geri dönmem mümkün değil. Beni asla geri almaz, bunu beni ofisinden ve hayatından kovduğunda yeterince açıkça belirtmişti.

Fresh Minted Designs' başarılı kılmak zorundayım, bu beni öldürse bile.

Su bardağımı kaldırıyorum, buzlar saatler önce erimiş, yoğunlaşma halkası dizüstü bilgisayarımın köşesine damlıyor.

"Kahretsin." Uzun kollu gömleğimin koluyla klavyeyi ovuşturuyorum, tuşlara basıp tüm belgemi mahvetmemeye çalışıyorum.

Bunu daha önce denedim ve sonuç korkunçtu. Bir keresinde bilgisayar monitörümü Windex ile sildim, monitör iğrenç bir yeşil renge dönuştü ve monitörün tamamını değıştirmek zorunda kaldım.

Teknolojiyle şansım açıkça berbat.

Ah, ihtiyacım olduğunda lanet olası peçete nerede?

Gövdemizi çevirirken, dirseğim istemeden fazla yer kaplayarak küçük masanın yüzeyinde kayar, bardağıma çarparak onu devirir. Su bir anda masanın kenarından dökölür ve Tanrıya şükür ki istediğim büyük bardak yerine orta boy bardak almışımıdır.

Ayrıca, bardağın yarısı boştu, bu yüzden yere çok fazla su dökölmedi.

Bardağın yarısı dolu, Peyton. Yarısı dolu. Sadece olumlu düşünceler.

Yine de, temizlemek için ayağa kalktığımda ayağım kayar, bilgisayarımın yan tarafındaki kabloyu ve kulaklarımdaki kulaklıkları çekip çıkarırsam, küfür ederim.

"Lanet olsun!" Dönüp kabloları ve dizüstü bilgisayarımı yakalarım, böylece o da yere düşmesin.

Hayatım mahvoldu.

Komşu masadan birkaç peçete alıyorum, orada oturan kıza özür dilercesine utançla bakıyorum ve eğilip pisliği temizliyorum. Kahverengi peçeteleri fayansların üzerinde ileri geri sürerek su birikintisini siliyorum.

Elimde sadece bir avuç ıslak peçete kalınca, pahalı bir çift siyah tenis ayakkabısı, kimsenin kaymaması için özenle kuruttuğum yere basar. Tenis ayakkabıları, kıllı, bronzlaşmış bacaklara aittir; erkeksi ve uzun bacaklar, bakışlarım kaslı baldırlara takılır. Dizler.

Yukarı, yukarı, gözlerim

takip ediyor. Mavi file

şort.

Kasıklarda. Ehem... güzel kasıklarda.

"Fotoğraf çek, daha uzun süre kalır," derin, tanıdık bir ses alaycı bir şekilde diyor, büyük eli uzanıyor.

Utanarak ayağa kalkıp fotoğrafı çekiyorum.

Rome.

Tabii ki benim dağınıklığımı görecekti.

Tanrım, şu anda kendimden nefret ediyorum.

"Teşekkürler." Gözlerimden saçlarımı çekip, yüzüm kızararak uzaklaştırıyorum. Onunla tekrar karşılaşırsam, bu, vermek istediğim izlenim değildi.

"Üretken olmakla meşgul, öyle mi? Altı aylık süre dolmak üzere." Benim başarısız olacağımı, işimi kaybedeceğimi düşündüğü süreyi kastediyor.

Ne destekleyici olmayan bir *pislik*. Onun bana yönelik haksız değerlendirmesini silmek için defalarca denedim. Eğer benim tarafımda olmasını istediğim biri varsa, o da kendi işini sıfırdan inanılmaz derecede iyi bir şekilde kuran bu adamdı. Ama ne yazık ki... pislik.

Rome, ben yoga pantolonumun paçasıyla ellerimi silerken, başka bir masadan başka bir peçete uzatıyor. Harika, bugün berbat durumdayım.

Onun elinden peçeteyi alırken parmaklarımız birbirine değiyor, gözlerimiz kısa bir süre buluşuyor.

"Teşekkürler."

Lanet olsun, cevap vermiyor, ben de tekrar oturuyorum, kahve dükkanındaki küçük köşemi yeniden düzenliyorum, klasörler de masadan düşmek üzere. O, okunaksız ifadelerinden biriyle beni izlediğini biliyorum, ben de omurgamı dik tutarak, onu görmezden gelmeye kararlı bir şekilde, etrafta dolanıyorum.

Ama aynı zamanda onun işini de kazanmak istiyorum.

"Spor yapmaktan mı geldin?" Spor kıyafetleri giymiş; bu adam, spor kıyafetlerinin ne kadar seksi görüldüğünün yürüyen bir reklamı. *Tıpkı kot pantolon giydiği gibi. Ve muhteşem lacivert takım elbisesiyle.*

"Bu moladan sonra oraya gidiyorum."

"Egzersizden önce kafein mi? Bu hoş karşılanmaz, değil mi?" Neyin peşinde bu adam?

Elinde kahve yok ve kasaya doğru hiçbir hareket yapmıyor. Üstelik, burada durup, o kadar çekici ve terlemeye hazır görünmesi beni heyecanlandırıyor ve rahatsız ediyor. "Oturmak ister misin?" Bu küçük masada bir boş sandalye var ve ben onu ayakkabımın burnuyla hafifçe iterek ona teklif ediyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, o da kabul ediyor, sandalyeyi tamamen çekip, sert kıcını karşımda oturtuyor.

Huh. Düşünsenize.

Platin rengi gözleri kahve dükkanını süzdükten sonra bana odaklanıyor, irisleri çelik gibi ve sinir bozucu derecede keskin. Etrafındaki her şeyi, beni de dahil, fark ettiğini hissediyorum.

"Yere pislikler saçman dışında, nasıl gidiyor?" Rome kollarını kavuşturup sandalyeye yaslanıyor; sandalyeyi devirecek kadar değil, ama onu daha önce hiç görmediğim kadar rahat.

Onun bu yönünü seviyorum.

Rahat görünüyor. Ve bana kendimle ilgili sorular soruyor, ki bu hiç ona göre değil.

"İyi gidiyor." Sesim fazla neşeli çıkıyor, biraz tonumu düşürmem lazım, yoksa yalan söylediğimi anlar. "Yani, başlangıç biraz yavaş oldu, ama insanlarla iletişime geçmeye başladım."

Altmış civarı, sıfır cevap, çünkü bu "serbest meslek" işine girerken hiçbir ipucum yoktu. Sadece bir inanç sıçraması ve başlamak için bankada biraz param vardı.

Tabii ki bundan bahsetmiyorum.

Rome başını sallar. "Ekonomi yükselişte olabilir, ama sıfırdan başlamak her zaman bir dezavantajdır."

Şimdi ben başımı sallıyorum — sanki ne dediğini anlıyormuşum gibi. "Doğru."

"Daha iyi olacak. Sadece ilk hayır cevabını olduğu gibi kabul etme."

"Öyle mi? Çünkü sen benim ilk hayırımdın." Ve ikinci hayır, üçüncü hayır. Muhtemelen dördüncü hayır da, eğer onu şimdi zor durumda bırakıp pazarlama departmanında bir şans istersem.

Sadist değilim, o yüzden sormaya zahmet etmiyorum. Henüz değil.

Sessizce oturuyoruz ve Rome'un dikkati pencereye, az önce geldiği sokağa yöneliyor ve birlikte yoğun caddede dışarıdaki insanları izliyoruz.

Koltuğumda kendimi düzeltip, onun bir şey söylemesini bekliyorum.

"Sormayacaksın bile, değil mi?"

"Neyi sorayım?"

Çelik gibi bakışlarını bana yöneltti. "İş hakkında." "Hangi iş?"

"Pazarlama danışmanlığı pozisyonu."

Kafamda bu dört kelimeyi tekrarlıyorum, ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. "Neden bahsettiğini bilmiyorum. Birisi mi işe alıyor? Artık ofiste çalışmak istemediğimi biliyorsun."

"Roam, Inc.'deki pazarlama pozisyonu."

Onların danışmanlık pozisyonu hiç olmadı. Tabii ki ben gittiğimde bir tane yaratıyorlar.

"Oh."

"Tek söyleyeceğin bu mu?"

"Ne demem *gerekiyor*?"

"Bu pozisyona sahip olup olamayacağını sormalısın." "Ama ne olduğunu bilmiyorum."

"Yeni kadın kampanyası. Yönlendirme ve yeni bir bakış açısı gerekiyor."

Benim düşündüğüm şeyi mi söylüyor? "Ne demek istiyorsun, Rome? Daha açık ol."

Tipik Rome Blackburn tarzında, yine ağzını sıkı tutuyor, çoğu insanın yaptığı gibi kelimeleri tek tek yavaşça seçip ağzından çıkarıyor.

Sonra gözlerini deviriyor. "Sadece sor." Sormak istiyorum. Ama korkuyorum.

Gerçekten uzun ve berbat bir gün oldu, az önce kendime ve yere su döktüm, reddedileceği kesin olan milyonlarca e-posta gönderdim ve onun da beni reddetmesine dayanabilir miyim bilmiyorum.

Yine de, göğsümde bir parça umut belirir. O bekleyişle kaşlarını kaldırdığında, umudum birden yükselir.

"Rome. Yeni kadın koleksiyonun için bir kampanya tasarlamama izin verir misin?"

Düşünüyormuş gibi yapıyor, cevabı tartıyor. "Belki. Düşüneceğim."

Gözlerim sinirle büyüdü.

"Seni aptal." Bu sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramadım çünkü... Ne oluyor? O bunu bilerek yaptı.

Ama oda sessizliğe büründü, çünkü Rome Blackburn, beş yıldır onun için çalıştığım süre boyunca hiç görmediğim bir şey yaptı.

Gülüyor.

Derin ve boğuk bir kahkaha... Vay canına, inanılmaz bir ses, yani... vay be.

Sadece... Vay canına.

Bana gülüyor, omuzları hafifçe titriyor, beyaz dişleri parlıyor. Mükemmel dudakları gerçek bir gülümsemeye dönüşüyor ve ben kaba bir şekilde ağzına bakıyorum.

Ne diyeceğimi bile bilmiyorum; güldüğünde o kadar yakışıklı ki. Ve o ses...

"Şu anda yüzündeki ifade." Kıkırdıyor. "Paha biçilemez."

Çünkü sen çok seksisin, demek istiyorum. Bunun, bana sunacağı iş ile hiçbir ilgisi yok.

"Bu yüzden mi buradasın? Beni mi arıyordun?" Başını eğiyor. "Muhtemelen."

Çenem biraz yukarı kalkar. "Oyun oynayarak değerli vaktimi boşa harcamayın, yoksa prensip olarak hayır derim."

Gülümsemesi, alıştığım duygusuz maskeye dönüşür. "Peki. Haklısın. Sana sözleşmeyi teklif etmek için buradayım."

Vay canına.

Hay sıçayım.

Nefes al, Peyton, nefes al.

Neden bu kadar beceriksizim? Neden duygularımı ve hislerimi daha iyi saklayamıyorum, çünkü şu anda sandalyemden atlayıp kahve dükkanının ortasında yumruklarımı havaya kaldırmak istiyorum ve sözleşmenin değerinin ne kadar olduğunu bile bilmiyorum.

Onu

istiyoru

m. Ona

ihtiyacım

var.

İşi kastediyorum, seksi değil.

Seks mi dedim? Neden bunu düşünüyordum ki? Bu *açıkça* bir iş toplantısı.

"Öyleyse, şunu bir netleştirelim; bana sözleşme teklif etmek için buradasın. Beni ikna etmek umuduyla buraya geldin." Ne diyeceğini görmek için onu kışkırtıyorum.

Rome alaycı bir şekilde gülüyor. "Hemen sonuca varmayalım." "O zaman neden buradasın?"

Dudaklarını büzüyor. "Bir işe ihtiyacın var."

"Demek şimdi hayırsever oldun, yeni işsizlere yardım edip, sıfırdan zirveye tırmanmalarına yardım ediyorsun? Ne kadar da cömertsin. Hayır, teşekkürler, almayayım."

"Sen bilirsin." Ağzıyla bu sözleri söylüyor, ama kıcı sandalyeden kalkmıyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Neden bunu yapıyorsun? Neden gururunu bir kenara bırakıp bana ihtiyacın olduğunu ve bu yüzden burada olduğunu itiraf edemiyorsun?" Derin bir nefes alıp kendimi topluyorum. "Senin gururun çok büyük, ama benim de öyle. Ve bu gurur, senin bana teklif etmeye bile cesaret edemediğin bir işi kabul etmeme izin vermeyecek. Seni zorlamayı reddediyorum, bu yüzden bana ihtiyacın varsa, ki sanırım var, şimdi bunu söylemenin tam zamanı."

Başımı hafifçe eğiyorum. *Devam et*, onu bir çocukmuş gibi cesaretlendiriyorum. *Söyle, utangaç olma*.

Bay Grumpypants kavrayışı yavaştır, ama sözlerimi düşünür. Onun beyinde sözlerimin döndüğünü, düşünürken çenesinin titrediğini ve hareket ettiğini görebiliyorum. Belki dişlerini bile biraz gıcırdatıyordur. Anlamak çok zor.

"Peyton." Sadece adım.

Tek kelime.

"Evet, Bay Blackburn. Efendim." Ona en tatlı gülümsememi gösteririm, çünkü ikisiyle de hitap edilmesinden nefret ettiğini bilirim.

Çenesini ileri geri hareket ettiriyor ve sonra göğsüme sert bir darbe indiriyor. "Bana daha çok ihtiyacın var."

Kahretsin.

Gözlerimdeki çaresizliği, ellerimi titreten gerginliği görebiliyor mu?

Görüyor O biliyor biliyor şirket şirket
şirketleşirket

iş ararken yanıt alamadım.

Her halükarda, Elizabeth Bennet gibi davranıp *gururlu* pantolonumu giyiyorum.

"Belki" —çenemi havaya kaldırıyorum—"ama bir şeyi kanıtlamak için seni reddetmeye hazırım. Yeni ürün serini feda etmeye niyetin yok. Bu yüzden buradasın."

Nefesimi tutuyorum, cesaretim beni ele geçiriyor.

Cesaret mi, inatçı kişilik mi?

Belki ikisinden de biraz.

Dudakları düşünceli bir çizgiye dönüşür ve uzun, sinirli bir nefes verir. "Beni nasıl kızdıracağını çok iyi biliyorsun, farkında mısın?"

"Biliyorum." Gerçekten biliyorum. Gülümseme. *Sakın gülümseme.*

Rome'un burun delikleri genişledi. "Sana kadınlar için outdoor koleksiyonunun pazarlama pozisyonunu teklif etmek istiyorum."

"Bana mı?" Utangaç bir şekilde soruyorum.

"Tanrı aşkına, yapabilir misin..."

"Şaka yapıyorum. Rahatla. Adamım, çok gerginsin."

O bundan hoşlanmaz ve karşımdaki tahta sandalyeden kalkarak tüm boyunu ortaya çıkarır. "Lauren sana ayrıntıları e-postayla gönderecek."

Ben de ayağa kalkıyorum, bu ani görüşmeyi bir el sıkışmayla bitirmenin iyi bir fikir olacağını düşünüyorum.

Elimi uzatıyorum. O

da elime bakıyor.

O ipucunu anlayana kadar parmaklarımı kıpırdatıyorum ve o da avucunu benimkine sürtüyor. Elim bir kez sıkıp bırakıyor ve geri çekilerek ayrılıyor, ama önce binlerce elektrik akımı tüm vücudumu sarar.

Vay canına.

O titrer.

"Gitmeden önce bir şey daha var." Bana doğru döner. "Neymiş o?"

"Ben... uzaktan çalışıyorum, bu yüzden tüm pazarlama ekibiyle toplantı olmadığı sürece ofise gelmem. Yaratıcı fikirlerin yaratıcı bir ortamda daha iyi akış sağladığını düşünüyorum."

"Bunun gibi yerler mi?" diye etrafını işaret ederek sordu. Gülümsedim. Ne kadar da aptalca. "Aynen öyle."

"Yani toplantıları burada mı yapacaksın, tam olarak kiminle?"
Kiminle. Çok sevimli bir şekilde katı davranıyor.

"Neden... Toplantılarımı *seninle* yapacağım."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ROMA

"Toplantı nasıl gitti? Onu ikna edebildin mi?"

"Onu ikna etmeme gerek yoktu; bu fırsatı elde ettiği için çok mutluydu."

Hunter gülüyor — benim tamamen saçmaladığımı biliyor. "Saçmalık. Muhtemelen sana siktir git demiştir."

Tam olarak bu kelimelerle değil, ama evet. Temel olarak. "Biraz ikna etmek gerekti."

"Peki, ne oldu?" Hunter, salsa soslu cipsleri ağzına atıyor.

Tecilamı parmaklarımın arasında sıkıştırarak sandalyeme yaslanıp Peyton ile olan konuşmamı düşünürüm.

O tam bir felaketti, içkileri deviriyor, her yerde takılıp düşerken kordonlarını çıkarıyordu — ama o siyah yoga pantolonunun içindeki kıcı bana bir şeyler yapmasa ne olacaktı?

Onu ne kadar çok *becermek* istediğimi hatırladım.

Onun o küstah ağzını dudaklarımla kapatmak istediğimi.

Onu duvara yapııştırıp, lanet olası bluzlarından birini açıp, sonunda altında ne olduğunu görmek ne kadar istiyorum.

E-postalar yüzünden kızgın olabilirim; Roam, Inc.'in onun yardımına ihtiyacı olduğunu kabul etmek zorunda kaldığım için kızgın olabilirim ve onu eskisi kadar çok istediğim için kendimden nefret ediyor olabilirim — ama tüm bunları katlanılabilir kılan şey, onun da bana ihtiyacı olduğunu bilmem.

Bana ihtiyacı var.

Bu baş döndürücü bir afrodizyak. Keşke onu şişeleyip çadırlarım, ekipmanlarım ve seyahat ürünlerimle birlikte satabilsen.

Peyton'ın bana ihtiyacı var. Beni dikkatle incelerken gözlerinde bunu görebiliyordum; endişe, hayal kırıklığı, aşırı telafi etme çabası. Bana göstermeye çalıştığı maskenin arkasında ne olduğunu görebiliyordum — Roam, Inc.'den ayrıldıktan sonra hayatının çok daha iyi olduğunu söylemeye çalışabilirdi, ama ben gerçeği biliyordum.

İşleri zaten batıyor ve bana ihtiyacı var.

Bir parçam, masadan kalkıp uzaklaşarak ona bir ders vermek, ona işi hiç teklif etmemek istiyordu. *"Sadece bir şeyi kanıtlamak için seni reddetmeye hazırım. Yeni ürün serisini feda etmeye niyetin yok. Bu yüzden buradasın."*

Onun haklı olmasından nefret ediyorum.

Bu beni çok sinirlendiriyor.

"Bekliyorum," diyor Hunter, tuz yerine şekerle süslenmiş devasa dondurulmuş margaritadan bir yudum alarak. Bu adamın mesleği macera ekipmanlarını test etmek olması iyi bir şey.

"Ne?"

"Peyton'ın sana uçurtma uçurmanı söylediğini ve senin yalvarmak zorunda kaldığını anlatmak üzereydin."

"En son ne zaman bir şey için yalvardım?"

Hunter duraksıyor, ciddi ciddi düşünüyor. Parmaklarını şıklatıyor. "Sekizinci sınıfta... Savannah Goodrich'i arayıp senin gibi davranmam için yalvardın, böylece dans partisinde seni rahat bırakacaktı."

"Savannah Goodrich yapışkan bir kaltaktı."

"Dostum, cadaloz demişken, sen de çok mızımızdın."

"Her neyse, on üç yaşındaydık, boş ver. Senin kimseyi benim gibi davranarak aradığını hatırlamıyorum."

Bu tamamen saçmalık; dün gibi hatırlıyorum.

—ben, bana aşık olan bir genç kıza korkuyordum ve onun ortaokul dansında peşimden gelmesini istemiyordum. Hunter'a onu arayıp dudakımda çok bulaşıcı bir siğil olduğunu ve onun görmesini istemediğimi söylemesi için yalvardım. Dansın geri kalanını korkak gibi gölgelerde saklanarak geçirdim, çünkü onunla dans etmeye cesaretim yoktu.

Hunter ve ben hep böyle saçmalıklar yapardık—mümkün olduğunda yer değiştirir ve yaramazlıklar yapardık. İyi ki biz

komşular ve en iyi arkadaşlar, aynı ikizler *değil*, çünkü, Tanrım, o zaman başımız büyük belaya girerdi.

Mısır cipsiyle oynuyorum, bir ucunu kırıp ağızıma atıyorum, zaman kazanmak için çiğniyorum.

"Bu konuda gerçekten tuhaf davranıyorsun," diye söylenir Hunter. "Bunu bilmeye hakkım var. Bu benim de şirketim."

Tanrım, haklı olduğu zamanlardan nefret ediyorum.

"Tamam. Onu bir kafede buldum. İşe ihtiyacı vardı, ben de ona bir iş teklif ettim, hikayenin sonu."

Hunter, bir yudum alırken alaycı bir şekilde güler ve çilekli margaritayı havaya fırlatır. "Bu konuda bu kadar kayıtsız davranmayı bırak. İkimiz de onu ikna etmek zorunda kaldığımızı biliyoruz."

"Doğru değil." Hayır. O, sert tavırlarıyla beni zorladı, çünkü o, küstah, iradeli bir kadın. Ve ağızından çıkan her lanet olası sözle, onu öpmek istedim. Onu yutmak istedim. *Ve bunu Hunter'a söylemiyorum.* "Teknik olarak, onun yardımı olmadan da bir pazarlama planı yapabilirdim." Eninde sonunda.

Hunter ağızını cipsle doldururken ben içkimi rahatça yudumluyorum.

"Tanrım, kendi saçmalıklarına gerçekten inanıyor musun? Onsuz yapamayacağımızı biliyorsun." Çiğnerken dudaklarında bir gülümseme belirir. "Onunla ilk görüşmemiz ne zaman?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne demek *'bizim'*?"

"Ben de bu işin içindeyim. Doğru yolda olduğumuzdan emin olmak ve seni hizada tutmak istiyorum."

En son istediğim şey onun karışması. "Ben halledebilirim."

Hunter neyin peşinde?

Pazarlama kampanyalarıyla hiç ilgilenmez, katıldığı tek bir toplantı bile hatırlamıyorum. İlgilendiği şey çadırlar; yeni çadır tasarımlarının yenilikçiliğine garip bir takıntısı var ve ne zaman yeni bir model çıkarsa, her aşamada yer almak istiyor.

Hepsini test eden kişi o. Reklamlarının nasıl yapılacağı, üretilmeleri veya satılmaları konusunda hiçbir etkisi yok.

Bu benim uzmanlık alanım.

Hunter başını sallar ve ellerini kucağında duran siyah peçeteye siler. "Buradan bakıldığında, hiçbir şeyi kontrol altında tutamıyor gibisin. Aslında boğuluyormuşsun gibi görünüyor." Balık suratını yapar. "Blub. Blub. Blub."

"Boğulmuyorum. Pazarlama departmanım yetersiz." "*Bizim* pazarlama departmanımız." Gözlerimi deviriyorum.

Sert parmağını bana doğrultuyor. "Hepsi senin suçun patron, ben sahada çadır kuruyorum." Salsa soslu bir cips daha ağzına atıyor. "Onun bilgileri bende, bir toplantı ayarlayacağım."

"Lütfen yapma."

"Ama ben yapacağım." Ellerini ovuşturur. "Sıkıldım ve bu çok eğlenceli olacak."

Neden bunun kadın giyim koleksiyonu hakkında bir toplantıdan daha fazlası olacağı hissine kapılıyorum?

"Güzel bir yer," diyor Hunter, etrafına bakınıp kahvehanenin arkasında, diğerlerinden uzak bir yerde bulunan tahta bir sandalyeyi çekiyor. "Kentsel kırsal dekoruyla çok modern. Oh, bak." Arkamı işaret ederek kocaman bir gülümsemeyle. "Shiplap."

Tanrım.

Elimi yüzüme götürdüm; bu işin sonu iyi olmayacak.

Hunter'ın yanındaki koltuğa kayarken, koltuğa somurarak bakar.

"Ne halt ediyorsun sen?" diye soruyor, beni baştan aşağı süzerken.

Onun sorunu ne? "Oturuyorum, neye benziyor sence?"

"Oraya oturursan, karşı karşıya değil de yan yana oturan tuhaf çiftlerden biri gibi görüneceğiz."

"Bizim iyi bir çift olabileceğimizi düşünmen bile beni tiksindiriyor. Sen benim tipim değilsin."

Şaşkın bir ifadeyle bakıyor. "Sadece söylüyorum; o tür insanlardan nefret ederim. Midemi bulandırıyorlar."

"Yan yana oturmak zorundayız; bu bir toplantı. O geldiğinde, şuraya oturacak." Karşımadaki koltuğu işaret ediyorum. "Ve böylece daha rahat konuşabiliriz."

"Ama o burada değil ve ikimiz de aptal gibi görünüyoruz." Masanın diğer tarafını işaret ediyor. "Orada otur lanet olsun."

"Şimdi sanki sevgililer kavga ediyor gibi görünüyoruz." O beni kalçasını kullanarak koltuktan itmeye çalışırken ben gülüyorum.

"Bir kadının beni seninle kabinde sıkışmış halde görmesini istediğimi mi sanıyorsun? Tüm itibarımı kaybederim."

Her neyse. Onunla tartışacak havamda değilim, bu yüzden kalkıp köşedeki koltuğa geçiyorum ve iPad'imi masanın üzerine koyuyorum. Tam o sırada Peyton kahvehanenin küçük girişinden köşeyi dönüyor.

Omuzlarına kadar uzanan koyu renkli saçları bugün dalgalı ve dağınık, sanki sabahını sahilde geçirip tuzlu havayı içmiş gibi. Uzun, yazlık, nötr gri tonlarında eteği, sallanan kalçalarını sarıyor. Dar tişörtü gri; gümüş kolyesi göğüslerinin arasında sallanıyor.

Eminim göğüsleri mükemmeldir.

Lanet olsun, o çok seksi.

Peki ya o dudaklar? Parlak ve doğal, pencereden içeri süzülen güneş ışığında parlıyor, onlarla yaramaz şeyler yapmam için bana yalvarıyor, ya da belki de ben sadece onun benimle yatmak istediğini bilen azgın bir köpeğim.

Tanrım.

Kahve dükkanını tarayan Peyton, arkada Hunter ve beni görüyor, gözlerimiz buluştuğunda dudaklarında yavaşça bir gülümseme beliriyor. Sonra bakışları Hunter'a kayıyor.

Bize kısa bir el salladıktan sonra bize doğru ilerlemeye başladı.

Yanımda oturana kadar, narenciye kokulu parfümünün kokusu burnuma çarpmadı. Bu küçük masada Hunter'ın yanında oturmalıydım.

Ben tam bir aptalım.

Hunter, o pislik, kot pantolonlu bacaklarından birini boş sandalyeye uzatır ve Peyton'ı yanıma oturmaya zorlar. O otururken, sıkı küçük poposu rahat etmek için sallanır ve ben en iyi arkadaşıma bir bakış atarım, ama o sadece sapıkça kaşlarını oynatır.

Göt herif.

Tanrım, bazen ondan nefret ediyorum.

"Merhaba çocuklar." Peyton'ın selamlaması flörtöz ve sevimli, ve otururken ince omuzu benimkine değiyor. Kıcını kıpırdatıyor. Ona en son bu kadar yakın olduğumda dört hafta önceydi. Tanrım. Burnumu ve dudaklarımı boynuna ve yanaklarına sürttüğümde cildinin ne kadar yumuşak olduğunu düşünmek bile yeter. Dudaklarını tatabilmek için kafasını birazcık çevirmesini ne kadar istemiştım. Her parçam —gerçekten her parçam—onun vücuduna odaklanmıştı. Yumuşaklığı. Kokusu. *Yine de ona verdiğim şansı değerlendirmedı.* Topla kendini, Blackburn. İş. Toplantı. "Hunter, gelebildiğine çok sevindim. Bu konuda senin görüşünü almak isterim."

Kolunu boş sandalyenin üzerine attı. "Buradaki Bay Tightpants da bu konuda çok sızlandı. Seninle yalnız vakit geçirmek istediğini söyleyip durdu, değil mi huysuzluk?"

Ne?

"Hayır, söylemedim." Kendimi lanet olası bir çocuk gibi hissediyorum ve boğazımı temizliyorum.

Baştan başlıyorum, daha sakın bir ses tonu kullanıyorum. "Öyle demedim."

"Tam olarak o kelimeleri kullanmamış olabilirsin, ama evde kalmam için ısrar ettin." Önündeki buzlu suyu yavaşça yudumladı. "Bence o sana aşık, Peyton."

"Hunter," diye bağırırım, çünkü *Tanrım, neden böyle davranıyor?* Neden konuşuyor? "Lanet olası bir profesyonel ol."

Piç kuruşu omuz silkiyor. "Ne zaman profesyonel davrandım ki?" Ağzında sakız olsaydı, sırf beni kızdırmak için onu çiğnerdi.

Birbirimize bakarak sessizce iletişim kuruyoruz:

Seni öldüreceğim.

Hayır, öldürmeyeceksin. Ben senin en iyi arkadaşınım.

En iyi arkadaşım olman umurumda değil. Sen öldün.

Ondan hoşlanıyorsun. Kabul et.

Asla.

Peyton, bir yargıcın tokmağı vurması gibi masaya kalemını vurur. "Bu bakışma yarışını, ya da sidik yarışı, ya da her ne yapıyorsanız onu bölmek için üzgünüm, ama bence işe koyulmalıyız. Saat yedi ve burası dokuzda kapanıyor..."

Gözümün ucuyla, ipeksi saçlarını narin kulağının arkasına ittiğinde yanaklarının kızardığını fark ettim.

Huh, onun küpe taktığını hiç fark etmiş miydim?

Ve bu açıdan bakıldığında, dudakları beklediğimden daha dolgun, kirpikleri uzun, kağıtlarını karıştırırken gözlerini açıp kapatıyor.

Gözlerim, keşfetmem için mükemmel uzunlukta olan pürüzsüz ve uzun boynuna doğru kayıyor. Köprücük kemikleri belirgin, gözlerimi göğüslerinin tepesine doğru yönlendiriyor.

Koltuğumda kıpırdanıyorum.

Oturduğum yerden, gömleğinin yakası, mükemmel büyüklükteki göğüslerini destekleyen beyaz sütyeninin dantelini görebileceğim kadar düşük. Bir avuç dolusu. İhtiyacım olan tek şey bu.

Eminim meme uçları...

"Hey, aşk çocuğu. Gözleri burada ve reklam kampanyası masanın üzerinde," diyor Hunter, masayı işaret ederek, ben suçüstü yakalandığımda kendini beğenmiş yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

Koltuğumda yerimi düzeltiyorum, Peyton'dan daha uzağa oturuyorum ve masanın üzerine yaydığı reklam metnini inceliyorum.

Siktir, çok iyiler.

Diğer tüm ajanslardan, şirketimizin kendi ekibi dahil, aldıklarımızdan çok daha iyiler.

Renkler canlı ve güçlü, ama aynı zamanda feminen. Yazı tipi cesur ve ilham verici, ve fotoğraf çekiminden seçtiği fotoğraflar gerçekten de hedeflediğimiz açığı gösteriyor; *her* tür kadına uygun aktif giyim.

"Bu yüzden Roam, Inc.'i diğer tüm outdoor şirketlerinden ayırarak en iyi özelliklerini öne çıkarmak istedim." Bana dönüp kaşlarını oynatıyor. Kahretsin, çok tatlı. "Yani, şu

bu muhteşem kadınlara bak." Birbiri ardına fotoğrafları masaya koyar. "Bu kadınların ortak noktası ne?"

"Onlar gerçek," diye cevaplıyorum, her şekil ve boyutu fark ederek.

"Aynen öyle. Onlar gerçek. Bu serinin en başından beri sevdiğim özelliklerinden biri de buydu. Her yaştan, her boydan, her vücut tipinden kadını sergilemeniz: yaşlı, genç, kısa, uzun, dolgun, minyon. Her şeyi kapsadınız ve en iyi özelliklerini öne çıkaran farklı outdoor kıyafetleri giydirdiniz. Bu fotoğraf çekiminin resimlerini gördüğümde, bunun üzerinde çalışmaktan heyecan duyduğum bir sosyal medya kampanyası olduğunu düşündüm çünkü tanıtım olanakları sonsuzdu, ama bu süreçte vizyonunuzu kaybettiğinizi hissediyorum. Kampanyayı askıya aldınız, ivme kaybettiniz ve şimdi zamanı geldiğinde ne yapacağınızı bilemiyorsunuz."

Tam isabet. Aynen öyle oldu.

"Ama," diye devam ediyor. "Bu reklam kampanyasını yeniden hayata döndürmekle kalmayıp, muhteşem bir lansman da yapabiliriz."

Benden uzaklaşarak, küçük poposu tam da benim görüş alanıma gelecek şekilde bankta eğilen Peyton, yerde duran çantasını karıştırmaya başlar.

O anı, onun poposunu incelemek için kullanıyorum — hala bilgisayarımın duvar kağıdı olan aynı popo. Sıkı ve kalp şeklinde, parmaklarımın onu sıkmasını istiyor. Sıkamak.

Masanın diğer tarafından Hunter yüksek sesle öksürdü, ağzını kapattı ve ortaokuldayken yaptığı gibi masanın altında bana tekme attı.

Yine yakalandım.

Bana tiksinişmiş bir şekilde başını salladı. "Gerçekten bir bakıcıya ihtiyacın var," diye tısladı, tam da Peyton tekrar otururken.

Sonraki yarım saat boyunca Peyton bize birçok kampanya fikri sunar; hepsi birbirinden biraz farklıdır, ancak ana odak noktası aynıdır: *her* kadın için açık hava maceraları.

Acemi. Orta seviye. Uzman.

Ev hanımları ve çapraz antrenman yapanlar. Yürüyüşçüler, sırt çantalı gezginler ve mahallelerinde yürüyüş yapmak isteyenler.

Nasıl başardığını bilmiyorum, ama her şey çok iyi *Harika* ve bunların hiçbirini kendim düşünemediğim için çok sinirleniyorum.

Ya da maaşlı çalışanlarımdan da kimsenin bunu düşünmemiş olması.

Hunter ellerini birbirine vurarak ayağa kalkar, ellerini başının üzerine uzatarak büyük bir gösteri yapar, esner ve sesli bir şekilde esner. Neden her zaman bu kadar dramatik davranıyor?

"Vay canına, bu çok iyi, Peyton." Bir başka sahte esneme. "Eminim patron kafasında hangisini seçeceğine çoktan karar vermiştir. Ben hepsini onaylıyorum."

Ama bunun bir önemi yok.

Onun onayı şu anda benim için hiçbir şey ifade etmiyor, özellikle de son zamanlarda verdiği yarım yamalak performans raporlarından sonra. İşini düzgün yaptığında fikir beyan edebilir.

Saatine bakar — Roam, Inc. marka, kalın, su geçirmez deri kordonlu, 30 metreye kadar suya dayanıklı — ve şöyle der: "Çocuklar, Hunter amcanın oyun zamanı bitti. Gitmem gerek. Kaçırma istemediğim bir akşam yemeği randevum var, ama önce biraz kestirmeliyim." Kaşlarını oynatıp masanın üstüne hafifçe vurur. "Aferin, Peyton. Seni sosyal medya saçmalıkları için değil, pazarlama için işe almalıydık. Şimdi seni dış kaynak olarak kullanmak ve sana gerçekten büyük paralar ödemek zorundayız."

Bize iki parmağıyla selam verir, topuklarını birbirine vurur ve gider.

Kendini beğenmiş piç.

Ve erken ayrıldığı için, Peyton ve ben masanın aynı tarafında, birbirimizin yanında garip bir şekilde oturmak zorunda kaldık. Sanki bir çiftmişiz gibi görünüyoruz.

Gözlerimden kaçınan Peyton, sudan nazikçe bir yudum aldı. Şişenin kapağını kapattı. Masaya koydu.

Boğazını temizliyor.

Masaya düzgün sıralar halinde dizilmiş birkaç fotoğrafı parmaklarıyla işaret eder ve sonunda, "Lütfen bir şey söyler misin? Burada canım çıkıyor" der.

Çenemin yanını kaşıyorum, sakallarım parmak uçlarımı sertçe kazıyor. "Daha fazla iltifat mı bekliyorsun?"

Bana doğru döner, gözlerinde kırılma vardır, benim onayım onun için önemlidir. O güzel, son derece yetenekli, esprili ve dinamiktir, ama yine de *benim* onayım onun için önemlidir.

"Yeterli bir iş çıkardığımı görmek istiyorum. Sana güvenle kullanabileceğin bir şey sundum mu? Sana heyecanlanabileceğin bir fikir verdim mi?"

heyecanlanabileceğin bir fikir verdim mi?"

Heyecanlanmak. Sadece bunu söyleme şekli...

Kahretsin, giydiği tişörtten *heyecanlandım*, yarım saat içinde beş kez dantelli sütyeninin kupasını gördüm. Evet, saydım. Ve evet, heyecanlandım.

Onun burada olması ve bana kesinlikle üzerinde çalışabileceğimiz bir teklif getirmesi.

Kampanya harika olacak.

Yine de ona zorluk çıkarmadan edemiyorum. "Bunu düşünmem gerekecek."

Birkaç kez gözlerini kırıştırıyor, yüzünde şok ifadesi beliriyor. "Oh." Yine gözlerini kırıştırıyor. "Evet, tabii ki."

Yavaşça ve metodik bir şekilde masanın üzerine serilmiş malzemeleri toplamaya başlar, her bir fotoğrafı nazikçe "görseller" yazılı bir klasöre yerleştirir. El çizimi birkaç reklam panosunu alır ve deri bir portföye koyar. Kağıtlar, rakiplerimizin birkaç makalesi ve kadınlara yönelik reklam kampanyalarıyla birlikte başka bir klasöre konur.

Malzemeleri topladıktan sonra Peyton da masadan kalkar, çantasını omzuna asar ve bana mavi bir klasör uzatır.

Parmaklarım klasörü alır, gözlerim onun eğik başına sabitlenir, tüm özgüvenim saniyeler içinde yok olur.

Çenesini kaldırıp bana bakmasını, sadece sert oynadığımı görmesini çok istiyorum, ama yapmıyorum. Bu iş, ve onu kolayca işe alıp kabul etsem de, her şeyin bu kadar kolay olmadığını öğrenmesi gerekiyor. Başarılı olmak istiyorsa, işin bu yönünü, çaresizliği görmesi gerekiyor.

Dar köşeden çıkıp kahve dükkanından ayrılıyor ve ikimiz de vedalaşmak için duruyoruz.

Canlandırmaya çalıştığı profesyonel gibi, bana elini uzatır. "Bugün size sunum yapmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim, Bay Blackburn."

Onun resmi tavrı beni gülümsetir. En azından bu gece bana "efendim" demedi.

Elini elimde tutuyorum, avucunun yumuşak ve narin hissi, benim büyük elime mkemmek bir şekilde uyuyor. "Bu fikirleri bulmak için zaman ayırdığın için teşekkür ederim. Yakında sana geri döneceğim."

O başını sallar ve zorlukla yutar. Başka bir şey söylemek istediğini görebiliyorum, ama kendini tutar, o çılgın dilini bastırır. *İşte benim kızım.* Kahretsin. Hayır. Benim kızım değil. Profesyonel.

Bunun yerine, aramıza birkaç adım mesafe koyar. "Sizden haber bekliyorum, Bay Blackburn."

Bir adım ne çıkararak mesafeyi kısaltıyorum, parmaklarımla çenesini tutup bana doğrudan bakmasını sağlıyorum. "Beni Rome diye ağır. Ağzından çıkan bu ses hoşuma gidiyor." *Gereğinden fazla hoşuma gidiyor.*

Gözlerine son bir kez baktıktan sonra, topuklarımı döndürüp kahverengi taştan yapılmış evime doğru yola koyuldum. Ateşliydim ve deli gibi azmıştım. Halletmem gereken bazı işler vardı ve bunların Roam, Inc. ile ilgisi yoktu.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

PEYTON

Nefes
alamıyorum.

Üç saat sonra, çarşafıların altında, toplantı çoktan bitmiş olmasına rağmen, hala nefes alamıyorum.

Neden yan yana oturmadılar? Neden Rome'un yanına oturmak zorunda kaldım?

Kahve dükkanına girip Rome'un yanındaki boş sandalyeyi gördüğümde, ona bu kadar yakın oturarak sunumlarımı yapmanın çok zor olacağını anladım.

Ve haklıydım.

Onun bakışlarının vücudumu baştan aşağı süzdüğünü hissedebiliyordum, o sabit, emin gözler, her boğuk nefesimle göğsümün inip kalkışına odaklanmıştı. Vücut dilinin bana doğru yöneldiğini hissedebiliyordum ve fotoğrafları benden aldığı anda, parmaklarının benimkilerle hafifçe temas etmesi, masum ve yine de çok günahkar, bunu iliklerime kadar hissettim.

Profesyonellik *mi?* O da ne? İyi bir sunum yapıp yapmadığımı bile zar zor hatırlıyorum, çünkü Roma'ya o kadar yakındım ki konsantre olamıyordum. Sözlerim karışıyor, kağıtları yere düşürüyordu ve Hunter her güldüğünde daha da telaşlanıyordum.

Muhtemelen bu yüzden Rome fikirlerime hemen atlamadı. Tam bir felakettim. *Yani. Profesyonelce.* Değil.

İç çekerek başımı yastığa yasladım. Tanrım, son üç gecedir her gece geç saatlere kadar uyanık kalıp sunumumu prova ettim, her şeyin mükemmel olmasını sağladım, ama sonra Rome'un kolonyası aklımı başımdan alıp gittiği için her şeyi mahvettim.

Bunu düşünmesi gerekiyor.

Onu suçlamıyorum. Sunumumu dinleseydin, eminim ben de onun kadar düşünceli olurum.

Oysa ben işi garantilediğimi sanıyordum.

Gözlerimin köşesinde yaşlar birikmeye başlayınca alt dudağımı ısıyorum. Bu çok aptalca. Ağlamamalıyım. Ona harika bir sunum yaptım, evet, gergin olabilirdim, ama fikirlerim sağlamdı ve önemli olan tek şey bu olmalı.

Biraz daha kendime güvenerek, komodinden telefonumu alıp e-postalarımı açtım, Roma'dan ne kadar harika olduğumu söyleyen bir e-posta bulmayı umuyordum.

Ama gelen kutumda SIFIR yeni mesaj olunca, bir kez daha kendimi bilinçli hissediyorum.

Güvenim kısa sürdü.

Bugün yaşadığım büyük utanç yüzünden yataktan çıkmamaya kararlı olmasaydım, buzdolabına gidip bir kutu dondurma çıkarırdım.

Belki televizyonda dikkatimi başka yere çekecek güzel bir program vardır. Ama uzaktan kumanda... çok uzakta, yatağımın diğer tarafında.

Tembelliğime yenik düşerek, tam bir mesaj aldığım sırada telefonumu tekrar elime alıyorum.

Roma'dan.

Karnımda kelekler uçmaya başlar ve vücudumu gergin bir çılgınlığa sürükler. Oturup yatağımın başlığına yaslanarak mesajını okurum.

Rome: *Bu akşamki sunumunla ilgili bir sorum var.*

Tanrım, tamam, doğru cevabı ver. Cevabını hızlı ama akıllıca ver.

Peyton: *Umarım sana bir cevap verebilirim.*

Küçük noktalar dans ederken bekliyorum.

Rome: *Gergin miydin?*

Bu geceki sunumumla ilgili sormak istediği soru bu mu?

Sinirlerimi ortaya çıkarmak Rome'a kalmış. Hiçbir şeyi es geçmezdi. Gözlemler, değerlendirir ve sonra gördüklerini

asla lafını esirgemedi. Onu CEO olarak bu kadar saygı duyduğum nedenlerden biri bu, ama aynı zamanda o yakışıklı suratına bir tokat atmak istememin nedenlerinden biri de bu, özellikle de değerlendirmesi benimle ilgili olduğunda.

Ona yalan söyleyemem, çünkü cevabı zaten biliyor, bu yüzden dürüst olmaya karar veriyorum. Belki de dürüst cevabımı takdir eder.

Peyton: *Evet, çok gerginim.*

Rome: *Neden?*

Neden mi? Ciddi mi?

Şey, ona birçok kez onu becermek istediğimi söylediğim ya da onun gördüğüm en yakışıklı erkek olduğunu söylediğim gerçeğinin yanı sıra, onun saygısını kazanmak istiyorum. Onu etkilemek istiyorum. Benim değerimi görmesini istiyorum.

Peyton: *Bariz olanlara rağmen mi?*

Roma: *Bariz olan ne?*

Of, bunu bana söyletmeye çalışacak, değil mi? Rome'u tanırıysam, öyle yapacak. Bu işi almam için beni zorluyor. Bunu biliyorum, o yüzden ona tüm gerçeği söyleyeyim bari.

Peyton: *Açık olan şey: sana karşı profesyonel düzeyin çok ötesinde bir çekicilik duyduğumu açıkça itiraf etmem.*

Rome: *Ahhh, o mu.*

Peyton: *Evet, o. Seni masana yatırmamı defalarca, pek de kibar olmayan bir şekilde istediğim için ciddiye alınmak biraz zor.*

Rome: *Bu gurur vericiydi... ve eğlenceliydi.*

Peyton: *Devam edelim.*

Rome: *Başka neden gergindin?*

Yanağımın içini ısırp, cesaretim kırılmadan önce bir cevap yazıyorum.

Peyton: *Çünkü sana, iş ahlakına ve Roam, Inc. ile başardıklarına saygı duyuyorum. Fikrine değer veriyorum ve artık kendi başıma olduğum için, bilemiyorum... Bunu söylemekten nefret ediyorum ama bir nevi senin onayını arıyorum.*

Mesajı gönderirken gözlerimi sıkıca kapatıyorum, biraz utanmış ama aynı zamanda itirafımdan dolayı biraz da rahatlamış hissediyorum.

neredeyse her gün gönderdiğimiz e-postaların faydalı olduğu bir şey varsa, o da Rome'a karşı dürüst olmamı sağlamasıydı. Ve bence bu iyi bir şey. Aslında onun, her şakasına ve ruh haline ağlayıp sızlanmak yerine, tam bir dürüstlüğü tercih ettiğini düşünüyorum.

Rome: *Başkasından onay mı arıyorsun? İşinde başını belaya sokmanın yolu budur, Peyton. Asla başkalarından onay arama, sadece kendinden.*

Rome: *İşine, iş modeline, yarattığın ürüne güven. Güvenin müşterilerine de yansıyor ve bu yüzden seni işe alacaklar.*

Bu adam kim? İşimle ilgili bana sağlam tavsiyeler veren gerçekten Rome Blackburn mı? Öyle olması gerektiğini biliyorum, ama midemde garip şeyler oluyor, tersine dönüyor ve içini dışına çıkarıyor.

Ve o anda anlıyorum.

O önemsiyor.

O, sert ve aşılmaz bir maske takıyor olabilir, ama bu kale gibi görünüşünün ardında, çok nazik bir adam yatıyor. Tam da tahmin ettiğim gibi, ama bunu şahsen göreceğimi ya da onun bu yönünü göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Peyton: *Bu gerçekten çok tatlı bir tavsiye, Rome.*

Rome: *Etrafta yayılsın. Çalışanlarımın benden korkması*

Peyton: *Sırrın bende güvende.*

Durup, ona benim hakkımda soru sormamın uygun olup olmadığını merak ediyorum.

sunum. Şu anda birbirimize karşı oldukça dürüst davranıyoruz, aramızda her zamanki duvar geçici olarak ortadan kalkmış durumda.

O cevap yazmadan önce, ona ikinci bir mesaj gönderiyorum.

Peyton: *Dürüst ol, fikirlerimden herhangi biri ilgini çekti mi?*

Rome: *İlgimi çekti mi? Emin değilim, ama evet, etkilendim.*

. etkilendim.

Oh.

Ama

n.

Tanrı

m.

Kalbim hızla atmaya başladı, sözleri içime işledikçe göğsümde durmaksızın atıyordu.

O etkilenmişti. Ben, Peyton Marie L  v  que, Rome Blackburn'u etkilemiştim. Sanki tüm kozmik g   ler bir araya gelip üzerime ılık tutmuş, bana bu küçük anı, bu küçük zaferi yaşatmış gibiydi.

Onu etkilemişim ve onun ne dediğini umursamamam gerektiğini biliyorum, ama biraz umursamadan edemiyorum. O, CEO dünyasında yetenekli bir dev ve onun kalibresinde birini etkileyebilmek, şey, çok iyi hissettiriyor.

Rome: *Dur tahmin edeyim, şu anda sevinç dansı yapıyorsun.*

Yazarken yüksek sesle gülüyorum ve başımı sallıyorum.

Peyton: *Hayır, aslında çenemi yerden kaldırmaya çalışıyorum.*

Rome: *Gerçekten bu kadar şok mu oldun?*

Peyton: *Evet. Sen... bekle, bu konuşmayı mesajlaşarak yapmalı mıyız?*

Rome: *Muhtemelen hayır.*

Peyton: *  yleyse...*

Rome: *Yarın akşam benimle akşam yemeği ye. Her şeyi konuşabiliriz.*

Neden "her şeyi" kelimesi bu kadar ağır geliyor?

Peyton: *  ş ortakları olarak akşam yemeği mi?*

Rome: *Evet, başka ne tür bir akşam yemeği olabilir ki?*

Bilmiyorum, pantolonumu indirip bana güzel yerleri gösterdiğin bir sahne, kalabalık yemek salonunun ortasında, garsonlar kıvranan v  cutlarımızın üzerinden su bardaklarını geçirirken.

Peyton: *Sadece emin olmak istedim.*

Rome: *  talyan mutfağını sever misin?*

Peyton: *Oui, oui monsieur!*

Rome: *O Fransızca.*

Peyton: *Eh, yeterince yakın. Yarın sabah detayları gönderir misin?*

Rome: *Lauren sana her şeyi gönderecek.*

Benim gülümsemem düşüyor düşüyor bir kısa saniye duyduğum Lauren'in Lauren'in katılımıyla ilgili kısa bir duruşma yapıldı, ama sonuçta bu bir   ş ve hepsi bu. Gerek yok.

bunu başka bir şeye dönüştürmek için.

Peyton: *Harika. Sabırsızlıkla bekliyorum.*

Rome: *Tamam. İncelemem gereken birkaç rapor daha var. Yarın görüşürüz.*

Peyton: *Çok çalışmayın, Rome. Ve teşekkür ederim... bana bu şansı, sizinle ve Hunter'la konuşma fırsatını verdiğiniz için... her şey için.*

Rome: *Teşekkür etmene gerek yok. Sen işini yaptın. Bu yeter de artar bile. İyi geceler, Peyton.*

Yatağıma uzanıp, telefonu göğsüme bastırarak, ufukta yeni bir fırsat belirirken yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum.

Tabii ki, yarın akşam Rome ile akşam yemeği yiyeceğim. Tamamen iş görüşmesi olabilir, ama bu, toplantıda muhteşem görünemeyeceğim anlamına gelmez.

Ne de olsa, "etkilemek için giyin" derler. Ama *kimi* etkilemek gerektiğini söylemezler.

YİRMİNCİ BÖLÜM

ROME

"... Bu resmi görüyor musun? Yorgun, ama kararlı, değil mi? Ve ona bakarak onun... Rome'a gideceğini anlıyorsun, değil mi? Dikkatini veriyor musun?"

Hayır, hiç
de değil.

Aslında, Peyton bu akşam restorana girdiğinden beri, koltuğunun altına parlak, siyah deri bir evrak çantası sıkıştırmış halde, söylediği tek kelimeyi bile duymadım. Uzun bacakları ve bronz teniyle, vücuduna sarılmış kırmızı elbise, birkaç nedenden dolayı normal bir iş toplantısı kıyafeti değil:

1. Kan kırmızısı. Seksi.
2. Dar.
3. Profesyonel olmak için çok fazla dekolte gösteriyor.

O çok seksi görünüyor ve bu çok dikkat dağıtıcı.

Şimdi de kaşlarını kaldırmış, sanki iki parmağıyla tuttuğu resim hakkında derin bir saçmalık söylememi bekler gibi bana bakıyor.

Tırnakları koyu gri.

Gözlerimi ondan ayırıp fotoğrafa bakıyorum.

Lavabonun başında duran bir kadın, bizim spor kıyafetlerimizi giymiş ve mutfak penceresinden kararlı bir şekilde dışarıya bakıyor, sanki işlerini bitirir bitirmez uzaktaki dağı fethedecekmiş gibi.

"Evet, dikkatimi veriyorum."

Değil.

Peyton gülümsüyor, yanağında daha önce hiç fark etmediğim bir gamze beliriyor. "Yalancı. Kanıtla."

Hızlıca bir cevap buluyorum. "Şey, o dağ yüksek görünüyor? O kadının yürüyüş ekipmanına ihtiyacı olduğu açık."

Kısa bir an için Peyton hiçbir şey söylemez, sadece bana bakar, elindeki şarap kadehi yarı açık dudaklarına doğru uzanır. Ama sonra güler.

Başını geriye atıp güldü. "İstediğinde komiksin, biliyor musun?"

Öyle miyim? Ne *zamandan beri*? "Kimse beni komik bulmaz."

"Ben düşünüyorum." Şarabından bir yudum alır ve kadehin kenarından beni inceler.

"Belli ki sarhoşsun." "Hiç de değil."

"Kolayca eğlenir misin?"

"Hayır. Ben zor bir izleyiciyim."

O öyle değil — bu kadın her şeye gülüyor. "O zaman test yaptırmalısın, çünkü belli ki beyin sarsıntısı geçirmişsin."

Peyton tekrar güldü, şarap boğazında köpürdü, kırmızı, dolgun dudakları gülümsedi. Beyaz dişler. Gamze. Koyu saçlar.

O, şık, seksi, komşu kızı imajının birleşiminden oluşan bir poster kızı.

Bıçağımla oynuyorum. "Bu konuyu tartışmaya ara verip bir aperatif falan sipariş etmek ister misin?"

Önerime şaşırmış görünüyor. "Tabii. Zaten sen de pek dikkatini vermiyordun." Gözlerini devirmiyor ama neredeyse deviriyor. "Ve hatırlatayım, bu akşam yemeği toplantısı senin fikrindi, benim değil."

"Gerçek yemek yemeyi severim, gün ortasında kahve dükkanındaki tavşan yemlerini atıştırmayı değil." Çörekler, kruvasanlar ve benzeri şeyler. "Orada da hiçbir şey yapamıyorduk."

Peyton bu sefer daha yüksek sesle güldü ve kendini hatırlayarak ağzını keten peçeteyle kapattı. Ve görgü kurallarını.

Gerçekten çok güzel bir yerdeyiz — benim en sevdiğim biftek restoranı; asistanım tarih ve saati onaylamak için aradığında Lauren'a istakoz sevdiğini itiraf etti.

Lauren'e itiraf etti. Böylece İtalyan mutfağı pencereden dışarı atıldı. Atmosfer daha karanlık, tüm masalar küçük lambalarla aydınlatılmış, salon ışıkları loş. Avcı yeşili deri koltuklar ve maun ağacı, burası şık ve sofistike ve Peyton ile benim yapıyormuş gibi yaptığımız toplantı için *hiç uygun değil*.

"İlk buluşmamızda çok şey başardık. Sen neden bahsediyorsun ki?" Küçük burnu buruşmuş ve kafası karışmış durumda, parmağımla dokunmak istiyorum.

Tanrım. Bana ne oluyor böyle? Ben flört etmem, bu konuda çok kötüyüm.

Gülmem, şaka yapmam.

Çalışırım, çalışırım, sonra uyurum ve yerim. Sonra kalkarım ve biraz daha çalışırım, ara sıra şehirden çıkıp asıl yapmak istediğim şeyi yaparım: doğanın tadını çıkarırım. Açık havanın. Artık nadiren gördüğüm açık hava, ofisimde, evim haline getirdiğim beton ormanında kilitli kaldığım için.

Peyton başını eğerek beni düşünceli bir şekilde inceliyor. "Aklından geçenleri bana anlatmak ister misin? Şu anda kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibisin."

Eğer kafamın içinden çıkabilirse, bu harika olur, teşekkürler.

Masadaki sepetten bir dilim ekmek alıp ikiye bölüyorum ve bir parçasını ekmek tabağına koyuyorum. Diğer yarısını ısııyorum. Çiğniyorum.

"Şu anda hem kişisel hem de profesyonel olarak çok garip bir durumdayım, sanırım." Bunu kimseye itiraf ettiğime inanamıyorum, hele ki ona. "Şu anda fark ettim ki, dışarıda aktif olarak hiçbir şey yapmadım... Tanrım. Ne yaptığımı bile bilmiyorum."

"Yapabilseydin ilk olarak ne yapardın?"

"Dağ yürüyüşü yapmak." Evdeyken bunu sık sık yapardım, ama büyük ölçekli bir şey değildi.

"Hangi dağa?"

"Bilmiyorum, Everest gibi bir şey değil, eğer aklından geçen buysa."

İkimiz de güldük, seslerimiz birbirine karıştı.

"Everest'i düşünmüyordum, daha çok Adirondack Dağları'ndaki bir şey gibi bir şey."

Bunu düşünürken, masadaki su bardağımı çeviriyorum. "Orayı çok seviyorum."

"Dur tahmin edeyim, orada bir kulüben var."

Dudaklarım gülümser. "Belki." Ve bir gün seni oraya götürebilmeyi diliyorum. Sen ve ben. Dağlar. Kulübem. Yalnızlık.

Çıplaklık.

Gözlerini devirdi ama sonra sanki bir sır verecekmiş gibi öne doğru eğildi. "Sözleşmeli çalışanların kulübede ücretsiz kalmasına izin veriyor musun?" Kaşlarını oynatarak sevimli bir şekilde baktı.

Başımı geriye eğip kahkahayı bastım, mizah beni tam göğsümden vurdu. "Sadece benim için iyi iş çıkarırlarsa."

Ellerini ovuşturur. "O zaman şimdi küçük gezimi planlamaya başlayayım, çünkü bu kampanyayla seni hayrete düşüreceğimi biliyorum."

Hayran bırakmak.

Keşke şu anda beni şaşırtmaktan başka bir şey yapsa.

Koltuğumda kıpırdanıyorum, o içkisini içerken gözlerim yine dekoltesine kayıyor. Ne kadar da dolu. Onu masanın karşısına çekip, elbisesinin arkasındaki fermuarı açıp, meme uçlarını ağızıma almak için neler vermezdim, hem de bu lüks restoranın yemek salonunda. Uygunsuz teşhir umurumda olmazdı. Tek umurumda olan, tadının nasıl olduğu, sertleşmiş meme uçlarının ağızımda nasıl hissettirdiği olurdu.

Boğazımı temizliyorum. "Grafik tasarıma her zaman ilgi duydun mu?" diye soruyorum ona, diğer dilim ekmeği ağızıma tıktırıp yavaşça çiğneyerek, cevap vermesi için ona zaman tanıyorum.

"Evet. Şey, evet ve hayır. Üniversitede ana dalım ya da başka bir şey değildi, ama büyürken parıltı ve tasarımı severdim." Masaya kısa bir süre gülümser, dudağını ısırır ve sonra tekrar başını kaldırır. "Mimar olacağımı düşünüyordum, ama matematikte pek iyi değildim. Bu yüzden ana dalımı değiştirmek zorunda kaldım ve sonunda işletme diploması aldım. Boş zamanlarımda çizim yaparım, fotoğrafçılık ve tüm o tür şeyler."

"Yani yaratıcı bir tip."

"Evet, sanırım."

"Daireniz de parlak ve renkli mi?" "Öyle mi hayal ediyorsunuz?"

Onu inceliyorum. O uçarı bir tip değil, sadece... mutlu. "Hayır."

"Ne hayal ediyorsun?"

Sessizce düşünüyorum. Onu çıplak, bembeyaz bir odanın ortasında dururken hayal ediyorum, göğüsleri dolgun ve benim dokunuşumu bekliyor, uzun bacakları benim vücuduma sarılmaya hazır ve istekli.

Ama bunu söylemiyorum. "Senin evinin, Pottery Barn'ın tüm yaşam alanına kusmuş gibi olduğunu hayal ediyorum. Her yerde modaya uygun kustumuklar var."

"Ne?" Peyton boğulur. "Tamam, peki. Doğru. Evim öyle görünüyor, beni dava et. Modaya uygun, bej renkli şeyleri sevdiğim için beni dava et." Bana yan gözle bakar, parmağıyla şarap kadehinin kenarını okşar. "Peki ya sen? Senin evin nasıl görünüyor?"

"Pottery Barn'ın içine kusmuş gibi değil."

"Tahmin etmemi ister misin?"

Koltuğuma yaslanıyorum. "Tabii. Söyle bakalım."

"Şey..." diye başlıyor. "Senin ruh haline uygun olarak çok fazla siyah görüyorum. Çok fazla soğuk alan. Beton zeminler. Yüksek tavanlar ve paslanmaz çelik. Sen bu şekilde satın aldın ve hiçbirini kendin dekore etmedin. Biri gelip senin için yaptı ve sen bundan nefret ediyorsun, ama değiştirmek çok pahalı olduğu için olduğu gibi bıraktın."

Ne? Ne? Ne?

Kaşları kalkıyor. "Haklıyım, değil mi?"

Gülmekten kendimi alamıyorum—masaya vurduğum elimle birlikte yüksek, gürültülü bir kahkaha. Beni bu kadar iyi tanımış olmasına çok şaşırdım.

"Evet. Tamamen haklısın."

"Ne kadar haklıyım?"

"Orası benim evim, beton zeminlere kadar." Bu da nefret ettiğim bir şey, çünkü lanet olası dairenin tamamı her zaman buz gibi. Ve bunu bilseydim, halı döşerdim. "Dışarısı ne kadar sıcak olursa olsun, her gün terlik giymek zorundayım."

"Sen mi? Terlik mi giyiyorsun?" "Evet."

"Nasıl görünüyorlar?"

"Tahmin et."

"Şey... Sherpa tabanlı siyah deri mi?"

"Pfft," diye alay ettim. "Hiç de bile. Bunlar boz ayı terlikleri. Hunter bana verdi ve çok havalılar." Her adım attığımda, ayı ağzını açıyor ve sanki hırlıyor gibi görünüyor.

"Bu bir şaka mı? Yoksa gerçekten ayıcık terliklerin mi var?"

"Teddy bear demedim, grizzly dedim."

"Aynı şey sayılır."

"Hayır, aynı şey değil."

Peyton bir eliyle başparmağını ve işaret parmağını birleştirip, bir gözünü kapatıyor. "Birazcık."

Beni kızdırıyor mu, yoksa benimle flört mü ediyor, anlayamıyorum. Her iki durumda da hoşuma gidiyor.

Bir yudum şarap içip başka yere bakar, alt dudağını ısırır. Kesinlikle flört ediyor.

Kırmızı, seksi elbise. Kırmızı dudaklar.

Yüksek topuklu ayakkabılar. Flört ediyor.

Masada hala kağıtlar var ve ben onları işaret ediyorum. "Belki de bunların üzerine bir şey dökülmesin diye bunları kaldırmalıyız."

"Oh. İyi fikir."

Hızlıca temizlik yapıyoruz ve her şeyi Peyton'ın siyah deri çantasına koyuyoruz. Şık ve pahalı bir çanta, bu geceki görünüşüne çok yakışıyor. Zarif, seksi ve profesyonel.

"Merak ediyorum. Neden New York? Neden şirket için başka bir yer değil, mesela... Colorado ya da hatta Chicago gibi, kaynayan su ve morenlerin olduğu yerler? Başlangıçta bunun nedeninin Buffalo'da yaşayan ailen olduğunu söylediğini biliyorum, ama şimdiye kadar fikrini değiştirmiş olabilirdin."

Bu iyi bir soru, neredeyse herkesin sorduğu bir soru. Özellikle geçmişte benimle ilgili haberler yapan gazeteciler. Ancak Peyton'dan geldiği için bu konuyu daha rahat konuşabiliyorum. O gerçekten beni tanımak istiyor. Birbirimize gönderdiğimiz e-postalarda beni en çok şaşırtan şey buydu. Daha fazlasını bilmek istiyor gibi görünüyor. Şimdi bile.

LSY'nin kim olduğunu biliyorum. Artık gizemli bir oyun değil, ama...
. dostluk mu? "Burası New York. Burası Wall Street'in ve büyük işlerin olduğu yer ve ben de işimin her zaman böyle olmasını istedim. Büyük. Halka açık. Başka bir yerde bunu başarabileceğimi düşünmüyordum."

"Anlıyorum. Peki şimdi?"

"Artık yapabileceğimi *biliyorum*." Ama artık çok geç. Ben buradayım. İşletme burada.

Yapabileceğim tek şey, Colorado Springs, Vermont veya Washington Eyaleti gibi daha kırsal bölgelerde daha fazla şube açmak.

Bir gün bu olacak, ama şu anda değil.

Ve şu anda, bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum. Onun hakkında konuşmak istiyorum.

"Kendi markanı kurmaya karar vermene neden olan neydi?"

O da koltuğuna yaslanarak benim pozumu taklit etti. "Oh. Marka... Bu kelimeyi çok seviyorum. Hem de çok." Suyu dudaklarına değdi. "Yanlış anlama, senin için çalışmayı çok seviyordum, belki biraz fazla bile. Ama işimde çok iyiydim ve dürüst olmak gerekirse, bu yüzden kimse beni terfi ettirmek istemiyordu. Anlatabildim mi?"

Evet, mantıklı. İyi birini bulursun ve onu olduğu yerde tutmak istersin.

Onu başka bir yerde kullanabileceğim halde istifa etmesi çok kötü.

"Ofiste seni görmeyi özlüyorum." Sözleri beni şaşırttı ve bunu belli etmemeye çalıştım.

"Neden bahsediyorsun? Birbirimizi neredeyse hiç görmedik ki."

"Oh, seni bol bol gördüm." Peyton bilmiş bir şekilde gülümsedi. "Sadece fark etmedin."

"Ne zaman?" Alt katlara neredeyse hiç inmedim ki.

"Fark ettin mi bilmiyorum ama ben Lauren'ın arkadaşayım. Onunla sık sık öğle yemeği yerdik, onu yakalardım ve seni görürdüm. Her zaman çok ciddiydin." Huysuz bir yüz ifadesi takınır. "Her zaman masandaydın."

"Seni hiç görmedim." Şu anda tek düşünebildiğim o iken bu nasıl mümkün olabilir? Tek görebildiğim o iken?

"Hayır. Kafan hep eğikti."

Şu anda başım eğik değil. Başım dik ve gözlerim ona bakıyor. Ve bu loş restoranın parlak ışıkları altında, o...

Gerçekten çok güzel.

Dürüst olmak gerekirse, pazartesi günü ofiste olmayacağı için gerçekten çok hayal kırıklığına uğradım, çünkü ilk yapacağım şey, asistanımı öğle yemeğine almaya geldiğinde başımı kaldırıp ona bakmak olurdu.

Belki ona flörtöz bir göz kırpma bile yapardım. Yapacak mıydım?

"Yine yapıyorsun," diye alay ediyor.

"Neyi yapıyorum?"

"Düşüncelere dalmışsın."

Neden bunu yapmaya devam ediyorum ki? Bu hiç bana göre değil. Bu beni biraz sinirlendiriyor ve tedirgin ediyor. Düşüncelerimi ve eylemlerimi kontrol altında tutmayı seviyorum, ama Peyton beni...

"Kahretsin, özür dilerim."

"En son ne zaman seviştin?" Sorusu rastgele, beklenmedik, uygunsuz ve neredeyse kendi tükürüğümle boğulmama neden oluyor. Peyton çok ciddi ve gerçekten bilmek istiyor gibi görünüyor.

Dudaklarımı araladığımda, neredeyse "*Affedersiniz?*" ya da "*Anlamadım?*" gibi aptalca bir şey söyleyecektim, ama dilimi ısırdım ve kızarmamayı başardım.

"Emin değilim."

Bana inanmıyor; bunu güzel yüzünden okunuyor. "Emin değilsin? Nasıl emin olamazsın? Erkeklerin seksle ilgili tüm küçük detayları bildiklerini sanıyordum."

Bu *küçük* bir ayrıntı değil, utanç verici bir gerçek ve bunu onunla paylaşmayacağım.

Konuyu saptırıyorum.

"Neden bu kadar önemsiyorsun ki?"

Ustalıkla şekillendirilmiş kaşlarından biri kalkıyor. "Oh, neden umursadığımı *biliyorsun*."

neden umursadığımı biliyorsun."

Biliyorum.

Beni becermek istiyor.

Ve ben aylardır kimseyle seks yapmadım. Kaç aydır, hiç bilmiyorum — Hunter'a sorsam muhtemelen bilir. O pislik tüm özel işlerimi bilir ve çoğunu hatırlar.

O da öyle. O, hayatımda tanıdığım en sinir bozucu adam.

"Altı ay," diye patladım, sadece yüzündeki ifadeyi görmek için, rastgele bir sayı seçip, onu yatıştırmak için yeterince doğru olduğunu tahmin ederek.

"Hayır, sana inanmıyorum."

"Bana inanmak zorunda değilsin. Bu bir gerçek." "Altı ay mı? Kes şunu. Hemen şimdi."

"Tamam." Can sıkıcı olmak için dudaklarımı sıkıca kapatıyorum, tıpkı çocukken annem bana bir şeyi yapmamamı söylediğinde yaptığım gibi.

"Gerçekten mi? Bu nasıl olabilir?"

"İş, iş, uyku, yemek..." Kimseyle seks yapmak için motive olmadığım tüm nedenleri sıralarım. "Stres." Sonunda gözlerine bakarım. "Peki ya sen?"

Peyton parmağıyla çatalı çevirir. "Bilmiyorum, belki . . . iki yıl mı?"

Neredeyse sandalyeden düşüyordum.

"İki yıl mı?" "Aşağı yukarı."

Ve artık bunu bildiğim için, bunu unutmam mümkün değil. Peyton Lévêque 730 gündür seks yapmamış ve benimle yatmak istiyor, ve şimdi merak ediyorum...

Bununla ne yapacağım? Çünkü aramızda artık *dostluk politikası* yok. Ama hala onu ofisimde karşımda gördüğümdeki yüzündeki ifadeyi düşünüyorum. *Yapmamam*. O zamandan beri beni rahatsız eden iki kelime.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

PEYTON

Adil davranmıyorum. Bunun çok iyi farkındayım.

Ayrıca, içimdeki iş adamı tarafımın oldukça dramatik bir şekilde bana "BU ASANSÖRE ADIM ATMA" dediğini de dinlemiyorum.

Kahve dükkanına geri dön. İşine odaklan.

Dün akşam yemeği yediğin adamı aklından bile geçirme. Ya da altı aydır seks yapmadığını.

Ya da seni defalarca süzdüğü, açıkça dekoltine baktığı sırada alt dudağını ısırdığı gerçeğini.

Hemen uzaklaş, Peyton. Uzaklaş.

İçimdeki sesi dinlemekte hiç iyi olmadım, bu yüzden işte buradayım, asansöre girip onun katının düğmesine basıyorum, bu kadar şık giyinip Rome'un ofisine gitmemin *gerçek* nedenini bilerek.

Lauren ile öğle yemeği, tabii ki.

Başka neden burada olayım ki?

Asansör kapıları kapanırken kimseye gülmeden gülümsüyorum, lobiyi dışarıda bırakarak, asansör kabini tırmanmak için yalvarıyor, çok iyi tanıdığım gökdelenin kat kat yukarısına çıkıyor.

Derin bir nefes alıp, dar kesim koyu mavi eteğimin içine soktuğum beyaz bluzumu düzeltiyorum. Nude renkli topuklu ayakkabılarımı değiştiriyorum. Dalgalı saçlarımı bir omzuma atıyorum. Parlak dudaklarımı büzüyorum.

Sadece bir arkadaşım ile öğle yemeği yiyeceğim, hepsi bu. Eski bir arkadaşım.

Sadece yakışıklı patronu Rome'u gizlice görmek için ara sıra ziyaret ettiğim bir arkadaş. Onu, işinde gayretle çalışırken görmek için ziyaret ediyorum.

Onu bir anlık görmek için, belki bir gün onun da dikkatini çekebileceğimi umarak.

Onun çalışmasını izlemek ilham verici ve çok seksi.

Asansör çalışıyor ve kapılar açılıyor, Lauren masasında oturmuş, Rome'un konuşmasını ustaca dinliyor, onların konuşmalarından parçalar yakalıyorum.

"O dosyanın bir saat içinde yazılmasını ve masama geri getirilmesini istiyorum.

Sorun olur mu?"

"Hayır, efendim."

O içini çeker. *"Bana öyle seslenmeyi keser misin?" "Olmaz, efendim."* Ne yaramaz kız.

"Lauren, yemin ederim ki..."

Ben yaklaşırken Lauren kahkahalarla gülüyor, ama benim dikkatim Rome'un tezgahın üzerine eğildiği sırtına odaklanmış durumda. Lacivert pantolon, sıkıca içine sokulmuş beyaz gömlek ve kahverengi deri kemer.

Kıyafetlerimiz uyumlu, bu da kızların dikkat edeceği bir şey.

Omuzları gergin, kolları dirseklerine kadar sıyrılmış ve saçları sanki bugün durmadan parmaklarıyla taramış gibi dağınık. Strese çok kolay girdiğinden, bunu yaptığına şüphe yok.

"Oh, rahatla patron. Bu sabah çok gerginsin, neyin var?"

Bu beni güldürdü.

Bu da Lauren'ın benim yönüme bakıp utanmasına neden oluyor. Patronuna küfür ederken yakalandı.

Güzel sarı kaşları çatılır, sonra yukarı kalkar, başı Rome'un yönüne doğru eğilir. Gözleri büyür.

Kahretsin, randevumuzu iptal edecek. Gözlerinde pişmanlık görüyorum.

Rome beni fark etti, bu yüzden mermer zeminde topuklarımın çıkardığı sesle başını kaldırdığında daha dik duruyorum, gözleri beni baştan aşağı süzerken.

Gözleri, burada durduğuma şaşırarak genişledi, ama sonra bluzumun ön kısmına odaklandı. Etek. Buradan göz bebeklerinin genişlediğini, çelik gibi bakışları yukarı doğru kayarken kaşlarının keskinleştiğini görebiliyorum.

çıplak bacaklarım. Gömleğimin düzgün olmayan düğmelerinden yukarıya doğru, göğüs dekoltem belirgin bir şekilde görünüyor. *Gördüğü şey hoşuna gidiyor.*

"Peyton." Sert ve acı dolu bir sesle devam ediyor, "Burada ne yapıyorsun?"

Lauren'in masasının yanına oturup, elimi yüksek tezgahın üzerine koyuyorum. "Arkadaşımla öğle yemeği yemeye geldim." Ona bakıyorum. "Ama görünüşe göre, başka bir zaman yemek yemeliyiz."

"Lauren meşgul," diye tersler. "Öğle yemeği yiyecek zamanı yok."

Dişlerimin arasından tıslayarak, masasının mermer tablasına parmağımla vuruyorum. "Tsk, tsk. Bu insan kaynakları kurallarına aykırı, Rome. Bir şekilde mola vermesi gerekiyor."

"Diğerleri gibi masasında yemek yiyip çalışabilir." Gözlerini tekrar Lauren'a çevirip, "Sana ekstra ödeme yapacağım. Bu dosyaları benim için gönder ve en kısa sürede geri getir."

Topuklarını döndürerek, tek kelime etmeden ofisine geri döner, sağ elinin parmaklarıyla koyu renkli saçlarının kahverengi tellerini çeker.

Biraz şok olmuş bir şekilde Lauren'a dönüp soruyorum, "Bu da neydi böyle?"

O içini çekip sandalyesine yaslanarak, morali bozuk ve yorgun bir şekilde cevap verdi. "Bu sabah işler sarpa sardı."

"Anlıyorum. Ne oldu?"

"Project Mountain bu sabah yeni bir kadın koleksiyonu duyurdu, bizim piyasaya sürdüğümüz koleksiyonun neredeyse aynısı. O kadar benzer ki Rome, şirkette bir köstebek olabileceğini düşünüyor."

Oh. Kahretsin.

Ofisine bakıyorum — masasında oturmuş, başını ellerine gömmüş, öfkeden köpürüyor. Vücudundan yayılan gerginlik, bulunduğum yerden bile hissedilebiliyor. Bu durum onu mahvediyor olmalı.

Huysuz bir piç olduğu için onu suçlamıyorum.

Onun kadın kampanyasının pazarlama bölümünün başında olduğum için, oraya gidip ne yapabileceğime bakmak benim görevim.

Onu bu halde görmekten nefret ettiğim için değil.

Onu teselli etmek, ona sarılmak istediğim için değil. Ama bu benim görevim olduğu için.

"Öğle yemeğini ertelese mi?"

Lauren, kağıtlarla dolu masasını tarar. "Öyle görünüyor. Çok üzgünüm."

Elimi sallayarak onu uğurlarım. "Özür dileme. Seni çok iyi anlıyorum." Bazen Rome zorba olabilir, ama bugün iyi bir nedeni var gibi görünüyor. "Bu durumu düzeltmek için pazarlama açısından yapabileceğim bir şey var mı diye bakacağım. Beni bilgilendirdiğin için teşekkürler."

"İyi şanslar. Bugün tam bir pislik gibi davrandı. Bir an için, belki de farklı, biraz daha mutlu olduğunu düşündüm, anlarsın ya? Son zamanlarda gerçekten iyi bir ruh hali içindeydi; bu hafta birkaç kez bana kahve ve öğle yemeği bile getirdi. Bana. İlk kez yaptığında neredeyse sandalyemden düşüyordum. Ama bugün bana onun gerçekte nasıl bir adam olduğunu hatırlattı."

Dudaklarımda beliren gülümsemeyi saklıyorum. Belki de onun biraz daha neşeli ve mutlu olmasının sebebi benimdir diye düşünmek hoşuma gidiyor, mecazi olarak boynundaki sıkı kravatı gevşetmişim gibi. Şu anda, onu daha da gevşetmek istiyorum.

"Ona biraz müsaade et. Eminim şu anda çok şey ile uğraşıyordur." Stres seviyesi tavan yapmış olmalı. "Yeniden randevu aldığında bana mesaj atar mısın?"

Lauren başını sallar. "Tamam."

Tezgahtı parmak eklemlerimle birkaç kez vurup, parmaklarımla ona hafifçe el sallayarak, kapıyı çalmadan Rome'un ağır cam kapısından içeri giriyorum.

Arkamdan kapıyı kapatıyorum, gürültü yapmamaya dikkat ediyorum.

Başını eğik tutarak gözlerini kaldırır ve beni fark eder. Uzun bir nefes vererek sandalyesine yaslanır ve olabildiğince rahat davranmaya çalışır, ama ben onun içini görürüm.

"Meşgulüm, Peyton."

"Duydum." Masasının etrafından dolaşıp çantamı yere koyuyorum ve masanın kenarına yaslanarak ona doğrudan bakıyorum. Kolonyası sinirlerimi yatıştırıyor, sadece kokusu bile... Gözlerindeki kırılganlık, sevdiği sert görünüşüne rağmen aslında *bir insan* olduğunu hatırlatıyor bana. Artık onun şirketinde çalışmıyorum ve korkmam için bir neden yok. Bu tutkulu adamın biraz desteğe ihtiyacı var. En azından *bunu* yapabilirim.

Tırnakları sakallarını tararken, vücudumu açıkça süzdüğünü saklamaya çalışmıyor, gözleri göğüslerimde durduktan sonra dudaklarıma kayıyor. İstem dışı olarak dudaklarımı yalıyorum. Gözleri kararır, daha da ürkütücü hale gelir.

"Gitsen iyi olur, Peyton."

"Neden?" Rome koltuğunda kıpırdanırken nefesim hızlanmaya başlar, gömleğinin V yakası açılır ve erkek vücudunda en sevdiğim iki nokta olan köprücük kemiği ve klavikulasının bronzlaşmış, pürüzsüz cildi ortaya çıkar.

"Çünkü ben *berbat* bir arkadaşım. İşimi halletmem lazım ve şu anda sen dikkatimi dağıtırsın."

"Dikkatimi mi dağıtıyorum?" Şaşırmış gibi yaparım. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı diye bakmaya geldim."

"Artık burada çalışmıyorsun; burada kalıp bana yardım etmek zorunda değilsin." Dudaklarını yalar, masasına uzanır ve bir düğmeye basar. O düğmenin ne işe yaradığını çok iyi biliyorum. Ofisinde önemli toplantıları olduğunda bunu defalarca gördüm. Pencereleeri renklendirir.

Kalp atışlarım hızlanır, göğsüm inip kalkar, göğüslerim zaten dar olan düğmeli bluzumun kumaşını gerer.

"Bu binada çalışmıyor olabilirim, ama senin için çalışıyorum, Rome." Ve ben de arkadaş olmaya başladığımızı sanıyordum; elimden gelirse arkadaşıma yardım etmek için her şeyi yapardım.

"Öyle mi? Benim haberim olmadan seni resmi olarak işe mi aldım?"

Vay canına, bugün nadir görülen bir ruh hali içinde; ne yazık ki beni bu ofisteki diğer herkesi korkuttuğu gibi korkutmuyor. Huysuz ve somurtkan — belki de ona Oscar demeye başlamalıyım.

"Öfkeni benden çıkarmayı bırak."

"Sana öfkemi çıkarıyorsam, bunu kesinlikle bilirdim."

Yanaklarım kızardı, ama bu gözlerimin onun kucağına bakmasını engellemedi. Sadece birkaç adım ötedeydim, kolayca uzanıp şu anda hissettiği endişenin bir kısmını giderebilirdim. O çatık kaşları silip biraz gevşetebilirdim.

Sadece bir çekiş... hızlı bir çekiş ve pantolonunun önünü açmak.

Çok kolay olurdu.

"Gerçekten neden buradasın, Peyton?" diye sordu sert bir sesle, sonra ayağa kalkıp masasının etrafında dolaşmaya başladı. Sert tavırları beni hayallerimden uyandırdı.

Bir ilerleme kaydettiğimizi sanıyordum...

Kafamdan onun kasıklarına dair tüm düşünceleri silip attım ve "Neden burada olduğumu biliyorsun, Lauren'ı öğle yemeğine almaya geldim. Sonra bana Project Mountain'dan bahsetti. Pazarlama sorumlusu olduğum için, bugün nedense bunu inkar etsen de, burada neyle karşı karşıya olduğumu bilmek istiyorum."

"Neyle uğraştığını bilmek istiyorsun," diye beni taklit ederek başını salladı ve iki eliyle masanın ahşap üstünü tambur gibi çaldı. Parmakları yüzeyi tırmalıyordu. "Burun dibimden ürün serisinin her bir parçasını çalmış gibi görünen dev bir şirketle uğraşıyoruz. Bizden bir hafta önce piyasaya sürmeyi planlıyorlar."

Kahretsin.

Rome, çenesini sıkarak dişlerini kırmak üzere. Bu şirket için yeni bir şube açmak, onun için çok büyük bir projeydi. Kadınlar bölümüne çok şey bağlıydı, bu yüzden en büyük rakibimizin bizden önce lansman yapması, adeta hayalarına tekme atmak gibi bir şeydi.

Rakip şirketten bu bilgiyi nasıl elde edebilirim ki?

Çözüm bulmaya çalışırken ağzımın kenarını çiğniyorum. "O zaman onlardan önce piyasaya sürmek için ne gerekiyorsa yapmalıyız."

"Pazarlama planımız bile yok," diye homurdanıyor. "Onlardan bir hafta önce piyasaya süremeyiz. Medya programları ayarlamamız, reklamları bitirmemiz, tüm kampanyayı tamamlamamız gerekiyor."

"O zaman beni işe aldığın iyi oldu," diyorum, yanına yaklaşıp elimi koluna koyarak endişeli gözlerinin dikkatini çekiyorum. "Ben kötü bir dahiyim."

Boynunun arkasını tuttu, pazıları gömleğinin kollarını gerginleştirdi. "Bu çok fazla."

"Takvimimde başka hiçbir şey yok. Tek odak noktam Roam, Inc. Bunu *başarabiliriz* Rome. Bana güven."

Başparmağım onun ön kolundaki yumuşak tüyleri okşadı. *Tanrım, onun cildi.* İçim kıpır kıpırdı, onu kollarıma çekip sırtını okşamak, her şeyin yoluna gireceğini ona göstermek çok cazip geliyordu.

Rome, başparmaklarımın ucuyla onun erkeksi tenini okşarken hareketlerimi inceliyor; belirgin kaş çizgileri boyunca, kendi eli hala ensesini ovuşturmakla meşgul.

"Bana güveniyor musun?" diye soruyorum, her göz kırpışında nefesim kesiliyor. Ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Onu çok istiyorum.

Başparmaklarımla yoğuruyorum.

Derin bir nefes alır ve elini cebinden çıkarır. Benden uzaklaşmak üzere olduğunu düşündüğüm anda, beni şaşırtır. Elini belime koyar ve beni nazikçe duvara doğru iter — Roam, Inc.'den ayrılmadan hemen önce bulunduğum tanıdık bir pozisyon.

"Sana güvenmemi mi istiyorsun?" diye soruyor, sesi o kadar alçak ki, vücudumun her santimetresinde yankılanıyor ve damarlarımdan bir heyecan dalgası geçiyor. "Sen etrafımdayken konsantre olamıyorum, Peyton. Senin yanında kendime bile güvenmiyorum. Aramızdaki profesyonel ilişkiyi mahvetmeyeceğime güvenmiyorum. Göğsündeki beyaz bluzu çıkarıp meme uçlarını ağzıma almayacağıma güvenmiyorum. İçine o kadar derine girip, sana benim adımı haykırmaktan başka seçeneğin kalmayacağına güvenmiyorum. Ve tek istediğim senin yumuşak tenini tenimde hissetmekken, senden uzak durmaya güvenmiyorum."

Elleri başımın iki yanına uzanmış, gözleri ruhuma delici bir şekilde bakıyor, dizi bacaklarımın arasına bastırıyor.

Nefes alamıyorum.

Alt tarafımı hissedemiyorum.

Onu durduracak tek bir kelime bile bulamıyorum.

Durmasını istemiyorum, durması gerektiğini bilsem de, profesyonel sınırları aştığımızı, geri dönülemez bir sınır olduğunu bilsem de.

"Rome..." Nefes vererek, elimi uzatıp kemerinin bir halkasına parmağımı takıyorum.

Kalçaları yaklaşırken keskin bir nefes alır. Alnı alçalır, nefesi benimki kadar düzensizdir.

"Ben..." Durur ve dudaklarını yalar. "Yardıma ihtiyacım var, Peyton."

Etrafımdaki her şey duruyor. *Yardıma ihtiyacım var, Peyton.* Tüm maskeler düştü. Artık sadece, kendisini yeniden dengelemek için güçlü bir destekçiye ve iş ortağına ihtiyaç duyan, savunmasız ve endişeli bir CEO var. *Ben.* Tanrım... O kadar... gerçek. Samimi. *İnanılmaz.* Bu adama duyduğum şehvet, onun sözleri içime işledikçe askıya alınır.

Bana ihtiyacı var.

Onu tanıdığımdan beri ilk kez yardım istiyor ve bunu patron gibi değil, bir parça çaresizlikle yapıyor.

Bu, kimsenin görmediği Rome, onun içinde derinlerde hapsediğini bildiğim Rome, sadece en savunmasız anlarında ortaya çıkan Rome.

Ve ben bu güzel adamı en güzel haliyle, ham, savunmasız ve tamamen açık bir şekilde görme ayrıcalığına sahibim.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

Duvardan birkaç santim uzaklaşarak, bir elini yanağıma koydu ve gözlerimin içine baktı. "Bu akşam benimle akşam yemeği ye."

"Seninle akşam yemeği yemek yardımcı olacak mı?"

"İşini de getir." Derin bir nefes aldı. "Uzun bir gece olacak."

Başımı salladım. "Nereye gideceğimizi mesajla bildir. Oraya gelirim. Şimdilik medya randevularını öne alacağım."

Başparmağı yanağıma okşadı, kaşları yumuşadı, omuzlarındaki gerginlik azaldı. "Tamam."

Son bir okşama ile duvardan uzaklaşır ve bana biraz mesafe, istenmeyen bir nefes alma alanı bırakır.

"Ben, şey... Yapacak işlerim var," der ve masasına gidip çantamı alır ve bana getirir.

"O zaman sana biraz alan vereceğim." Çantamı ondan alıyorum, parmaklarımız kısa bir saniye birbirine değiyor, sonra ofisinin kapısına doğru yürümeye başlıyorum.

Eli sırtıma uzanıyor, beni nazikçe ağır kapıya doğru yönlendiriyor, kalçamın hemen üstüne gelene kadar aşağı kayıyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum

kapatıyorum, göğsü arkama yaklaşıyor, erkeksi kokusu bir kez daha beni sarıyor. Eğilip kulağıma, "Teşekkür ederim, Peyton," diyor.

Önüme uzanıp kapıyı açar ve beni içeri geçirir. Arkama baktığımda, kapıyı ve cam duvarı tutarken, keskin ve baştan çıkarıcı bir bakışla bana bakmaktadır.

Gözlerini benimkilere sabitleyerek, "Lauren, lütfen Peyton ve benim için Number 9'da rezervasyon yap. Saat yedi." diyor.

Lauren başını kaldırıp başını salladı. "Tamamdır."

Hiç tereddüt etmeden, "Görüşürüz o zaman" dedi.

Sonra kapısını kapatır ve kalbim hızla çarpmaya başlar. Saat yedi gelse de gelse.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

ROMA

Şarabımdan bir yudum alıp, Peyton ile paylaştığım kavisli koltuğa yaslanıyorum, tamamen ve tamamen bitkinim. Yemek için yirmi dakikalık bir mola verdik, ama burada geçirdiğimiz geri kalan zamanımızı kampanyanın tüm ince ayrıntılarını belirlemekle geçirdik.

New York'un kalbinde beş yıldızlı bir restoranda olmamıza rağmen.

Titiz ve zaman alıcı bir işti, ama bugün ilk kez kendimi rahat ve iyimser hissediyorum, ve bunun tek nedeni yanımda oturan, bir kadeh kırmızı şarabı yudumlayan güzel kadın.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, gözleri boynuma, gömleğimin düğmelerinin açık olduğu yere düşüyor. Peyton dudaklarını ıslatıyor, ağzı aralık, gözleri parlıyor.

Ben de ona bakıyorum, şarap kadehim dudaklarımdan birkaç santim uzakta. Şarabını yudumla. *Hepsini iç, aptal.*

Bu kadın az önce hayatını kurtardı. Ona asılma, bu profesyonelce değil. Tanrım, bu Hunter'ın yapacağı bir şey.

Ben değil.

Ama yine de, onu daireme götürüp çıplak bırakarak, ellerimi, dilimi ve vücudumu onun her santimetresinde gezdirerek ona *teşekkür etmenin* daha iyi bir yolunu düşünemiyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" diye tekrarlıyor, ilk seferinde duymadığımı varsayarak.

"Hissediyorum," diyorum yavaşça, kelimeleri seçerek.

"Rahatlamış." "Gerçekten mi?" Kaşları şaşkınlıkla kalkıyor. "Rahatlamış mı?"

"Evet, rahatladım." Başımı sallarım. "İyi iş çıkardın, Peyton."

"Ben... bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsin..." Bir an durup derin bir nefes aldı, boğazı düğümlendi. "Teşekkür ederim. Bu benim için çok önemli, Rome. Ofisten ayrıldıktan sonra senin için çok çalıştım. Her şeyin yoluna gireceğinden emin olmak istedim."

O gerçekten inanılmaz bir kadın.

Neden bunu görmek bu kadar uzun sürdü? *Görünüşe göre masamdan gözlerimi ayırmadığım için.* Karşımdaki bu kadın bana başka bir şey daha öğretti. Güzel ve zeki.

"Bu belli oluyor ve sana ne kadar teşekkür etsem azdır."

Gülümseyerek başını hafifçe yana eğiyor ve şarabından bir yudum alıyor, gözlerindeki şakacı bakış beni biraz tedirgin ediyor, koltuğumda kıpır kıpır oluyorum.

"Ne?" Bana ne bakışı atıyor? Yanlış yorumlamak istemiyorum. Profesyonel davranmaya çalışıyorum, ama bu çok zor.

"Rome Blackburn, istediğinde gerçekten çok nazıksın." "Bütün bunları sadece nazik olmak için söylediğimi mi düşünüyorsun?"

"Hayır, ama..."

"Harika bir iş çıkardın. Beni ve muhtemelen şirketi kurtarıyorsun. İşinde gerçekten çok iyisin ve seni ofisteyken bunu fark edemediğim için kendime kızgıyım."

"Ne demek, beni ofisteyken görmedin? Yani... işimde ne kadar iyi olduğumu mu kastediyorsun?"

Övgü bekliyor ama ben konuyu geçiştiriyorum. Şu anda kendimi o kadar harika hissediyorum ki, onu sandalyesinden kaldırıp havada döndürmek istiyorum.

Ona işinin tek iyi olduğu şey olmadığını söylemeli miyim? Belki başka şeylerde de iyidir? Mesela, beni o kadar da aptal hissettirmemek gibi? Çalışanların etrafımda parmak uçlarında yürümesi ve beni ulaşılmaz biri olarak görmeleri, geçmişte hiç olmadığı kadar beni rahatsız ediyor.

Herkes bir şirketi daha iyi yönetebileceğini düşünür; herkes, o kadar insanın geçimini sana bağlı hale getirmenin çok kolay olduğunu düşünür.

Bu beni geceleri uykusuz bırakıyor.

Bu yüzden Project Mountain ile ilgili bu saçmalık beni çok korkuttu. Elbette herkes benim kızgın olduğumu düşündü - ve öyleydi de - ama asıl olarak endişeden kafayı yemiştım. O şirkete üç aylık raporları kaptıramazdım; çalışanlarım için onlara ihtiyacım vardı. Çalışanlarım için.

"Sen sadece işinde iyi değilsin, Peyton... sen..." Kahretsin. Neden kelimeler boğazımda düğümliyor? Ne demek istiyorum? "Sen benim için iyisin."

Burası karanlık ama yemin ederim, yüzü kızarıyor. "Öyle miyim?" "Evet."

"Senin için iyi'yi tanımla." Sırtışı anlamlı, parmakları "*senin için iyi*" kelimelerinin etrafında havada tırnak işareti yapıyor ve bir kez olsun, ona bir açıklama yapmaktan mutluluk duyuyorum.

Öne eğilip ellerimi önümüzdeki masaya dayıyorum. Ellerimi birleştiriyorum. "Sen beni..."

Tamam, bu sandığım kadar kolay değil. "İyi biri olmak mı?" Peyton umutla öneriyor.

"Uh, hayır." Aradığım kelime bu değildi. "Nazik mi?"

"O da değil."

Ben güldüm, sonra o güldü ve kısa süre sonra ikimiz de birbirimize tam bir aptal gibi bakıyorduk. Bizi gören herkes, aşkın sarhoşu aptallar olduğumuzu düşünürdü. Çünkü şu anda kendimi öyle hissediyorum. Tanrım, beni vurun gitsin.

"O zaman ne? Seni nasıl istemek için ikna edebilirim?"

Bana umutla bakıyor ve ben gerçekten derin bir şey söylemek istiyorum; çok iyi bir şey... ama uzun zamandır tatlı ya da anlamlı hiçbir şey söylememiş bir pislikten duygu çıkarmak zor.

"Sen beni... dev bir pislik değilmişim gibi hissettiriyorsun."

Dünyanın en derin cevabı değil, ama benim kelime seçimimden rahatsız olmak yerine yüzü yumuşadığı için ona da yankı buluyor.

"Öyle mi?"

"Evet, ama sanırım bu yanlış anlaşıldı." Parmaklarımı saçlarımın arasında gezdirme isteğine direniyorum. "Sen beni çok heyecanlandırıyorsun"

heyecanlandırıyorsun.

Beni

heyecanlandırıyorsu

n." "Öyle mi? Ben

mi?"

"Bana inanmıyor musun?"

"Hayır, inanıyorum. Sadece... daha önce kimse bana böyle bir şey söylememişti."

"O zaman diğer randevuların aptallardı." "Bu

bir randevu mu?"

Ağzım açık kalır. *Öyle mi?* Hayır. Evet.

Çevreme bakıyorum, buranın sofistike bir yer olduğunu ve تنها bir masada oturduğumuzu çok iyi biliyorum. Işıklar loş. Menü muhteşem.

Onu iş bahanesiyle davet ettim, tabii ki, bu benim tarzım. Benim yaptığım şey bu. İş. İş. Daha fazla iş.

Ama kendime dürüst olursam, evet, Lauren'a bu restoranda bu masayı ayırtmasını söylerken romantik bir niyetim vardı ve bunu inkar etmemekle hem Peyton'a hem de kendime bir iyilik yapıyorum.

"Evet. Sanırım bu bir randevuydu, değil mi?"

Gözleri parladı, bu sefer şaşkınlıktan değil. Heyecanlı, ışıltılı, canlı ve güzeldi.

"Vay canına," diyor küçük bir kahkaha atarak. "Bunu itiraf ettiğine inanamıyorum."

"Neden?"

"Çünkü sen her zaman çok katı birisin. Çok fazla gururun var, Rome Blackburn, ve bazen sırf kendine inat etmek için bir şeyler yapıyorsun."

Muhtemelen doğru.

"Demek randevu, ha?" Peyton sandalyesine yaslanıp bacak bacak üstüne attı ve bana flörtöz bir bakış attı. "Sadece soramaz mıydın? Sanki buraya sadece toplantı için gelmişiz gibi davranmak zorunda mıydın? Çok tipik."

"Gerçekten bir toplantı yaptık," diye işaret etmekten kendimi alamıyorum, fiziksel olarak onun portföyünü ve notlarımı işaret ederek.

"Bu projeyi üstlenmeyi ve tüm rakiplerin kafataslarını ezmeyi teklif ettiğimden beri toplantıdan başka bir şey yapmadık." Peyton, muhtemelen "kafataslarını ezmeyi" kastettiği bir hareketle sol elini açık sağ avucuna sürter.

Tanrım, küfür ederken çok sevimli oluyor. Ya da etmeye çalışırken.

Sevi

mli.

Seksi.

Onu izlediğim için şimdi utangaç olan Peyton, başını eğip alt dudağını ısırtıyor, yoğun bakışlarımdan kaçıyor. Ama elimde değil. Dudaklarını emmek, saçlarını kenara çekmek ve boynunu da emmek istiyorum.

Başlangıç olarak.

Yemeğimizi bitirdik ve garson tatlı menüsüyle geri geldiğinde, onu ona uzattım. *İster misin?* Kaşlarımı kaldırarak ona sordum.

Sen ister

misin?

Hayır.

"Evimde bir şişe şarap var."

Evim, hemen köşede, yürüme mesafesinde. Ne kadar da uygun.

"Sadece hesabı."

"Peki efendim." Garson başını sallar ve önlüğünden dar, siyah deri bir klasör çıkarır. Klasörü masanın benim tarafına koyar ve tereddüt etmeden kredi kartımı ona uzatırım.

"Tatlıyı senin evinde mi yiyeceğiz?" diye sorar Peyton. "Gerçekten var mı?"

"Pek yok." *Ama bakıyorum.* "Bir içki içmek için bana gelmek ister misin?"

Gözle görülür şekilde yutkunur, omzuna düşen saçlarını bir tarafa iter ve sandalyesinde daha dik oturur. "Hiç sormayacağını sanmıştım."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

PEYTON

Sikişeceğiz, sikişeceğiz, sikişeceğiz. Bu sloganı kafamdan atamıyorum. Sikişeceğimizi biliyorum, Rome'un bana bakışından anlıyorum; sanki menüdeki en lezzetli şey benimmişim gibi.

Elini belimin alt kısmına koyarak, New York'un karanlık, nemli sokaklarında yürüyoruz, onun evine kadar olan üç blokluk yolu boyunca insanlardan kaçınıyoruz.

Zorunlu olarak, yüksek topuklu ayakkabı giydiğim için, topuğum ilk kez kanalizasyon ızgarasına takılıp neredeyse kırılınca, onun ön kolunu tutup dengemi sağlıyorum.

Rome kalan bir blok boyunca beni dengede tutuyor. Bir. Blok. Daha.

Kalbim kusmak istiyor, çok hızlı atıyor.

Yeşil ceket giyen bir kapıcının olduğu bir binadayız; gülümsüyor, başını sallıyor ve ağır kapıyı gösterişli bir hareketle açarak bizi lüks lobinin içine davet ediyor.

Nedense bina da çok iddialı, çok lüks geliyor. Sanki kapıdan giren herkesten yüksek beklentileri varmış gibi, çok parlak ve soğuk.

Çenemi yukarı kaldırıyorum.

Kapılar açıldığında sırtımı soğuk metal asansör duvarlarına dayıyorum ve içeri girip en üst kata çıkıyoruz. Asansör zili çalınca ve kapılar açıldığında, Rome ceketini kapının yanında çıkarıyor.

Ben de aynısını yapıp ceketimi kapının yanına asıyorum ve ona dönerek bakıyorum.

Yaptığı her şeyde olduğu gibi, istediği şeye odaklanıp onu kesin hareketlerle elde etmek için hiç zaman kaybetmiyor. Kendinden emin

kendinden emin bir şekilde bana doğru yürür, ellerini belime koyar.

Duvara hafifçe yaslanana kadar geri çekiliyorum, onun sıcak ağız kulağımın hemen altındaki boynuma yerleşiyor. Küpemi emiyor ve gözlerimi devirmeme neden oluyor — erotik bir şekilde, gözlerim neredeyse kafamın arkasına kadar deviriliyor.

"Şimdi mi, yoksa sabah mı etrafı gezmek istersin?" Vay canına.

Bunu yapıyoruz.

Bunu.

Sikişiyoruz.

"Sabah, bana bol tereyağı ve şurup ile krep yedirdikten sonra," diye inlerim, onun sıcak nefesinin tadını çıkararak.

"Krep hamurum yok," diye mırıldanıyor.

"Mmm. Gidip alsan iyi olur, yoksa bu kıyafetleri çıkarmayacağım."

O, benim ifademi incelemek için geriye doğru eğilir. "Sen ciddi misin?" Gülüyorum. "Evet. Krep istiyorum."

Onun homurdanması çok komik. Seksi. "Peki. Tanrım, ne kadar otoriter birisin."

"Mm-hmm." Ağızını tekrar benimkine doğru çekiyorum, dilinin içeri girebilmesi için ağızımı açıyorum. Dilini içeri sokuyor ve benimki onunkiyile dans ediyor, yuvarlanıyor. Dönüyor.

Islak ve sıcak.

Biraz kirli, birbirimizi yalıyoruz. *Rome Blackburn'ü öpüyorum.* Öpüyorum. Rome'u. Ve bu, düşündüğümde daha sıcak, daha iyi, daha yoğun. Ama şimdi içimde, karşılamam gereken bir ihtiyaç var. *Şimdi.*

"Bana yatak odanı göster."

Hay aksi, bunu ben mi söyledim? Bu hiç bana göre değil. Böyle şeyler söylemeyi düşünebilirim, ama daha önce bir erkeğe hiç böyle bir şey söylemedim.

Yine de Rome bunu açıkça beğenmiş, çünkü eğilip, ben farkına bile varmadan beni kucaklayıp giriş holüne taşıyor. Karanlık bir odaya girene kadar durmuyor, dirseğiyle prizi itiyor ve iki komodinin lambası yanıyor.

Işıklar loş, verimlilikten çok atmosfer yaratmak için, karanlık yatak odasına güzel bir ışıltı yayıyor. Tam da hayal ettiğim gibi: büyük

ve heybetli, semti gören devasa panoramik pencereler. Şehirden gelen ışıklar gökyüzünü aydınlatıyor ve yüksek binalar manzarayı engellese de, yine de muhteşem.

Beton zeminler. Gri yatak. Beyaz nevresimler, bu beni şaşırttı. Diğer her şey siyah. Sert ve ciddi.

Soğuk ve acımasız.

Onu tanımadan önce onun hakkında düşündüğüm her şey.

Ona doğru ilerlerim, boynundaki mavi kravatı kurcalarım, sonra başının üzerinden çıkarabilecek kadar gevşetirim, bir kenara atarım, ama daha sonra... herhangi bir nedenle kullanabilmek için yeterince yakın tutarım.

"Bunu hep hayal etmişimdir," diye fısıldıyorum, parmaklarım onun gömleğinin en üst düğmesini açarken — randevu için çok resmi, ama iş toplantısı için uygun.

"Anlat bana." Kulaklarım beni yanıltıyor mu, yoksa sesi mi çatladı? "Ayrıntılı olarak."

"Şey," diye başlıyorum. "Hayalimde, kravatını böyle çıkarıyorum ve ellerini bağlamak istersem diye yakınımnda tutuyorum."

"Öyle mi?"

"Evet. Ya da... Bana ters davranırsan, onu ağzına tıkarım. İkimiz de bunun olası bir senaryo olduğunu biliyoruz."

"Sorumlu sen misin sanıyorsun?"

Gülümsüyorum. "Ah, Rome. Burada sorumlu olanın ben olduğumu sanmıyorum. Ben olduğumu biliyorum. İş yerinde patron sen olabilirsin, ama bu yatak odasının patronu benim."

Kendimden çok eminim. Çok agresifim.

Bunu seviyorum.

Bana bakışını seviyorum, gözleri yarı kapalı ve tembel, kontrolü ele almamı seviyor.

Onu *domine etmek* istemiyorum; sadece onunla istediğimi yapmak istiyorum...

"Tamam." Cevabı alçak sesli. Eğlenceli.

Gömleğinin önünü açarken gözleri hala çok dikkatli. Kumaş yıpranmış ve yumuşacık, kot pantolonunun kenarını çekince parmaklarımın arasından kayıyor, nefesi kesiliyor.

Avuç içlerimi tişörtünün altına kaydırarak, önce çekinerek göğsüne dokunuyorum. Sonra daha kendinden emin bir şekilde, karın kaslarına ve göğüs kaslarına doğru ilerliyorum.

Mmm. İkimizden biri inliyor ve bunun ben olmadığından neredeyse eminim. Yavaşça, ellerimi üst gövdesinde gezdiriyorum, pürüzsüz teninin tadını çıkarıyorum. Düşündüğüm gibi göğsünde çok fazla kıl yok, sadece sert göğüs kaslarında hafif bir serpiştirme var. Hafif, neredeyse fark edilmez, ama var.

Keşfetmeyi bitirdiğimde, ellerim gömleğinin omuzlarının altına kayıyor. Gömleği yukarı çekip başından geçiriyorum, gömlek vücudundan ayrılıp yere düşüyor.

Rome Blackburn'ün sadece pantolonuyla önümde durduğunu hiç görmeyi beklemiyordum. O benim için hazır, ellerimde oyun hamuru gibi.

Ellerim biraz titriyor. Seks hakkında çok fazla saçma sapan konuşabilirim

ama gerçekte, bu konuda dünyanın en deneyimli insanı değilim. Sadece birkaç tane cinsel partnerim oldu. Üç tane falan.

Biri sayılmazdı bile, çünkü üniversitedeydik ve ikimiz de ne yapacağımızı bilmiyorduk. El yordamıyla birbirimizi okşadık. Ve eminim ki ilk seferinde doğru deliğe sokmamıştır bile.

Bu anıları düşününce neredeyse gülmek üzereyim, Rome'un ciddi, gri gözleri benimkilere takıldığında boğazımda gergin bir kahkaha patlıyor.

Ağzı seğiriyor; eğleniyor. Neden güldüğümü bilmiyor, ama sesim onu gülümsetiyor. Sesim onu gülümsetiyor.

"Benden hoşlanıyorsun," diyorum basitçe, başparmağımın ucuyla alt dudağını okşayarak. İleri geri, yavaşça, parmağımın ucu onun ağzının ne kadar yumuşak olduğunu ezberliyor.

"Evet," diyor, ki bu hiç ona göre değil.

"Bunu itiraf ettiğine inanamıyorum."

"Ben de inanamıyorum. Ama benim gömleğim yerde duruyor ve parmakların ağzımı okşuyor ve... Kahretsin. Burada durup, bundan sonra ne yapacağını görmek istiyorum."

Ama yalan söylüyor.

Ne yapacağımı görmek için beklemiyor, çünkü o imkansız ve sabırsız biri.

Elleri yanlarında duruyor, ama uzun sürmeyecek. Ellerim belimi buluyor ve elbisenin ipeksi kumaşı üzerinden kalçalarımı okşuyor, kaburgalarımın

ön tarafa dolanıp karnımın üzerine bağlanmış kuşağı çekiyor, yavaşça halkasından çıkarıyor. Kuşağı tamamen çözmek için çekiyor, elbise açılıyor ve tüm vücudum ortaya çıkıyor. Sütyen. Külot.

"Bu eğlenceli bir sürpriz."

Bunlarla doluyum, övünmek istiyorum. Ama cesaretim yok; ayrıca, konuşmaya çalışırsam sinirlerimden boğulurum.

Bunun yerine, soğuk yatak odasından gelen serin hava vücuduma çarptığında nefesimi tutuyorum. Rome'un elleri ve sıcaklık yüzünden titriyorum.

"Üşüdün mü?" diye mırıldanıyor, ama daha çok keşfetme sırası ile ilgileniyor. Şimdi tüylerim diken diken olmuş karnımı, kırmızı sütyenimin dantel kenarına kadar okşuyor.

Evet, kırmızı sütyen giydim. Evet, klişe. Ama elbiseyle uyumlu ve umarım ruh halimle de uyumludur. Bu gece seksi hissetmem gerekiyordu, böylece tüm seksi şeyleri yapabilirdim.

Dantel kaplı cesaret, diyebiliriz.

"Üşüyordum, ama artık üşümüyorum."

Elleri dolgun göğüs dekoltemin üzerinden geçiyor — hayal kırıklığına *uğradım* — köprücük kemiğimin eğimine ulaşana kadar durmadan, acele etmeden oradan kayıyor. Elleri orada olduğu için omurgamdan bir titreme daha geçiyor. Cildim kadifemsi pürüzsüz ve onun şehvetli parmak uçlarına karşı karıncalanıyor.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı, yavaşça yaklaşarak. "Çok seksisin." Ağzı boynumdaki nabzı buldu ve oraya yapıştı.

"Sakin bana öpücük izi bırakma," diye azarlıyorum, avuç içlerimle omuzlarını iterek. İşe yaramıyor; vücudu erkeksi enerjiden oluşan bir duvar gibi.

"Ama sana bir tane lazım." O pislik, boynuma gülerek.

"Ciddiyim, Rome. Yarın işte başımı dik tutmam lazım. Biri fark ederse ölürüm."

"Kendi işini yapıyorsun, kimse seni ispiyonlamaz."

"Seni öldürürüm." Geri çekilip ona öfkeyle bakıyorum.

"Hayır. Hickeys." Yüzünü buruşturuyor. "Hiç eğlenceli değilsin."

"Senin yerine sana bir tane yapmamı ister misin?" "Hayır, lanet olsun."

"O zaman boynumu rahat bırak."

Ağzını çektiğinde inledim — dudaklarının orada olması çok iyi hissettiriyordu — çenemin çizgisini yukarı doğru kaydırıp burnunun ucuyla kulağıma dokunduğunda ödüllendirildim. Kabuğa sıcak nefesini üflerken gözlerim kapandı.

"Mmm."

Elleri kollarımdan aşağı kayarken, ağzının gülümsediğini hissediyorum. Tekrar yukarı çıkıyor, başparmakları elbisenin pamuklu kumaşını tutuyor. Benim onun gömleğini çıkardığım gibi, kollarımdan aşağı doğru itiyor. Ve tıpkı gömleği gibi, elbise de vücudumdan kayarak kırmızı, sıvı bir kumaş yığınınına dönüşüyor ve yere düşüyor.

Kırmızı sütyen. Kırmızı

külot. Başka bir şey

yok.

Ben onun kemerinin tokasıyla uğraşırken, o beni öpüyor, sonra kot pantolonunun düğmelerini açıyor. Fermuarını aşağı doğru çekiyor.

Kalın kumaşın altında penisi gerginleşiyor. Fermuarı aşağı doğru çekerken parmaklarımın altında hissedebiliyorum. Onu hissetmek isteyen açgözlü parmaklar; onu görmek isteyen açgözlü gözler.

Işıkları açtığına sevindim. Onu her santimini görmek istiyorum. Gözlerim aşağıya kayıyor, kendimi tutamıyorum. Bu adamı sadece takım elbise, kot pantolon veya şort ve tişörtle görmüştüm. Hiç çıplak ya da çıplaklığa yakın bir halde görmemiştım.

O kadar sıkı ve tutucu ki.

Şimdi ise benim meraklı bakışlarımın önünde çıplak ve neredeyse çıplak. Geniş göğüs. Bronz ten.

Karnı, siyah boxerının bel kısmına kadar uzanan muhteşem bir V şekli çiziyor.

"Bu odadaki her şey birbiriyle uyumlu," diye belirtmeden edemiyorum. Ne diyebilirim ki? Detaylara çok önem veririm. "Zemin. Yatağın. Gömleğin. Boxerın. Bunu bilerek mi yapıyorsun?"

"Belki," diye alaycı bir şekilde cevap veriyor.

"Mmm..." diyebiliyorum sadece, çünkü pantolonunu çıkarıp vücudundan çıkarmaya yardım ediyorum.

Sonra, sadece ikimiz kalıyoruz.

Ten, dantel ve pamuklu külot.

Eller, dudaklar, dil ve küçük dişler.

Yatağa uzanmak istiyorum, bu yüzden dizlerimin arkası yatağa değene kadar birkaç adım geriye gidiyorum. Beni yatırıp sırt üstü yatırması için onu bekliyorum. Yüzüstü sürünerek yatağın ortasına gidiyorum; iç çamaşırını indirip ona oral seks yapacak kadar cesur değilim, en azından şimdilik.

Ama o, yastıkların üzerine uzanmış halimi izlemekten memnun görünüyor

—kırmızı külot bembeyaz çarşafların üzerinde—koyu saçlarım yayılmış, kollarım genişçe açılmış, onu bana katılmaya davet ediyor.

"Tanrım, çok seksisin."

Parmağımı kıvırıyorum.

O geliyor.

Rome vücuduma dalıyor, kolları yanlarımda, dili göğüslerimin arasında dolaşıyor. Oynak. Tatlı. Kendini indirip bacaklarımın arasına yerleşince, sertliği içime bastırınca nefesim hızlanıyor. Titriyor.

Şimdi, bunun on dakika boyunca kuru seks yaptığımız kısım olduğunu söylememeliyim, ama... bu, on dakika boyunca kuru seks yaptığımız kısım. Tıpkı gençler gibi. Rome üzerimde hareket ediyor, sevişmeyi taklit ediyor.

Ereksiyonunun ucunu uyluklarımın arasına sokuyor, ıslak, sıcak merkeze vuruyor. Başım geriye doğru eğiliyor ve dudaklarımı ısırarak inliyorum. Tanrı aşkına, tek yaptığı bana sürtünmek.

Hâlâ iç çamaşırlarımızı giyiyoruz... ve ben buna bayılıyorum.

Tanrım, bu çok iyi geliyor ve daha sevişmedik bile.

"Daha fazla," diye sızlanıyorum. "Çıkar şunu."

Birlikte boxerını aşağı çekiyoruz. Rome Blackburn'u hiç bu kadar... çaresiz görmemiştim. Gözlerinde heyecan parlıyor; beni çok istiyor.

Ve, Tanrım, penisi inanılmaz. Büyük.

Kalın.

Büyük ve kalın mı? *Kendini tekrar etme, Peyton. Patronunu becermek üzeresin.* Hayallerindeki adamı becermek üzeresin.

"Sikişmek" demeyi bırak. Hiç klas değil.

Göreve odaklanmaya ve kafamdan çıkmaya çalışıyorum, ama bu zor—iki yıldır seks yapmadım ve onun inanılmaz penisi

karar verme yeteneğimi bulanıklaştırıyor.

Rome bacaklarımı aıyor.

Vücutumun birkaç santim aşağısına, karnıma öpücükler yağdırıyor — mükemmel değil, neredeyse düz değil — ama umursamıyor gibi görünüyor. Karnımı seviyor gibi görünüyor, göbek deliğimi yalıyor ve burnunu pelvisim boyunca gezdiriyor.

"ok seksi," diye bu gece defalarca tekrarlıyor ve ben onun altında, güneşte uzanan bir kedi gibi uzanıyorum. "Haftalardır bu amcığı ağzıma almak istiyordum."

"Öyle mi?" diye, hiç de seksi olmayan bir sesle ciyaklarım ve onu daha iyi görebilmek için boynumu eğiyorum. Sonra ağzının külotuma doğru indiğini ve ince kırmızı naylonu emdiğini izliyorum. Dili, bacaklarımın arasındaki boşluğu ıslatarak, kasıklarımın yarık kısmında yukarı aşağı hareket ediyor.

Emdi.

Külotu yana çekip ortasından yukarıdan aşağıya kadar beni temizler.

"Oh, Tanrım." Başım bir tarafa düşüyor ve bez bebek gibi gevşek bir şekilde yatıyorum. Bacakları geniş omuzlarının genişliği kadar açılmış, büyük avuç içleri açık bacaklarımın üzerinde yayılmış, onları açık tutuyor.

Aık.

Sıcak. Islak.

Hazır.

Rome'un ağzı emiyor, parmakları amımı aıyor ve *aman Tanrım, az önce o kelimeyi kullandığıma inanamıyorum*. Alt vücutumdaki sinir uçlarının titremesi uzun sürmüyor; o bu işte o kadar iyi. *Biri bu adama bir madalya versin*.

Saçlarını tutuyorum, bir avuç dolusu saçını kavırıyorum.

"Sen içimde olmadan boşalmak istemiyorum," diye protesto ediyorum, ağzı klitorisimi yalarken.

"şşş." Rome başını sallar, ağzını gömdüğu yerden zar zor çıkarır. "Geleceksin. Sonra."

Oh, lanet olsun.

Kahretsin, bu çok iyi geliyor.

"Oh, Tanrım... evet... *mmm*." Kalçalarım, kendi iradeleri dışında, yavaş ve düzenli bir dönüşe başlar ve onun dişleri klitorisimi okşadığında, onları yataktan hafifçe kaldırırım. Sadece en ufak bir ipucu. Yeterince

yastığa başımı atıp alt dudağımı ısırمام için yeterli.

Düz dili benim... "Yapacağım... oh Tanrım, durma... tam orada, Rome, mmm..."

Aklımdan, vücudumdan sadece tutarsız düşünceler geçiyor.

Alt kısımlar.

"Amin tadı çok güzel," diye inliyor, nefes almak için başını kaldırıyor.

"Onu sikmeliyim. Bu amı sikeceğim."

Oh, Tanrım.

Onun ağzından çıkan müstehcen sözlere tahammül edemiyorum. O sadık ve ciddi biridir.

Ne cevap verebilirim ki? *Evet, beni sertçe sik?* Müstehcen konuşmalarda iyi değilim, hiç yapmadım ve bana garip ve doğal olmayan geliyor.

Yine de deniyorum. "Evet, Rome, sik beni." Sonra, kendimi aptal gibi hissetsem de, bir "Mmm" daha ekliyorum.

Mmm sesim onu çıldırır ve ağzının olduğu yere bir parmak ekler. Doğru zamanda doğru noktaya vurur ve kalçalarım yataktan kalkar.

O da omuzlarıyla beni yatakta sabitler.

Cam gibi gözlerle, onun başının üstünü izliyorum. Dilinin ve parmaklarının amımı okşamasını izliyorum. Bu manzara, onun bunu yapması kadar tahrik edici, sanki cinsel napalm gibi.

Patlayıcı.

Sarhoş edici.

Uzun zamandır kimse bana oral seks yapmamıştı ve Rome'un bunu yapmasını izlemek beni çok tahrik ediyor. Çok seksi.

Sinirlerim titriyor. Uyluklarım titriyor. Başım geriye doğru eğiliyor, ellerim beyaz çarşaflara uzanıyor. Onları sıkıca kavriyorum, bir köşesini ağzıma götürüyorum, dişlerimle kumaşı ısıriyorum.

"Tanrım... oh..."

Boşaldığımda ağzımdan hiçbir kelime çıkmıyor, ama tüm vücudum zevkle doluyor, tam merkezime vuruyor, sinirlerimde havai fişekler gibi patlıyor.

Konuşamıyorum. Biraz terliyim. Bitkinim.

"Oh hayır, yapma," Rome altımdan uyarıyor, vücudumda yukarı doğru ilerliyor, şeffaf kırmızı sütyen kupalarını çekiyor. Birini aşağı çekiyor, böylece meme ucum ortaya çıkıyor ve başını eğip emmeye başlıyor.

Ellerinden biri altımda kaybolur, parmakları askıyı serbest kalana kadar çalıştırır, sonra tümünü vücudumdan çıkarır. Onu yerdeki giysi yığınınına atar. Ben yatakta uzanmış, yayılmış ve şehvetle onun bir sonraki hamlesini beklerken, külotumu aşağı iter.

"Bir tanrıça gibisin," diye fısıldıyor Rome kulağıma, ve ben ona inanıyorum.

"Vücudunu seviyorum," seks konuşmasına katkım bu, beynim akıllıca kelimeleri bir araya getirmek için tamamen işe yaramaz hale gelmiş durumda.

Uyluklarımın üzerinde sertleşmiş penisini hissedebiliyorum, ön sıvısı cildimde ıslak bir iz bırakıyor. Az önce muhteşem bir orgazm yaşamış olsam da, onu içimde istiyorum. Ait olduğu yerde.

O da kabul ediyor ve sonra vücudumun üzerinden yatak başı masasına uzanıyor, çekmeceleri hiç nazik davranmadan açıyor ve bir kutu prezervatif çıkarıyor. Bu manzara beni utandırıyor ve vücudum çoktan alev almış durumda. Canlı ve alev alev.

Hâlâ tahrik olmuşum, belki de öncekinden daha fazla, aniden doyumsuz hale gelmişim.

"Tanrım, beni çok sikmeni istiyorum." Yatakta kıvranıyorum, çarşaflarda dönüp duruyorum, uyluklarımı birbirine sürtüyorum. Beni çok tahrik ediyor.

"Evet, hanımefendi."

Prezervatif takılıyor ve bunu izlerken alt dudağımı ısıriyorum, sanki ilk kez seks yapıyormuşum gibi damarlarımdan heyecan akıyor.

Rome üzerime uzandığında pazı kasları geriliyor ve açgözlü avuçlarım oraya uzanıp onu kavriyor. Aramıza uzanıp penisini kavrayıp ıslak, kaygan sıcaklığımın içine yönlendirdiğinde nefesim kesiliyor.

Yavaşça dokunduktan sonra birkaç santim içeri girer.

"Tanrım, çok sıkısın," diye göğsünün derinliklerinden inliyor.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyorum, gözlerimi kapatarak onun içime yavaşça, santim santim girmesinin verdiği hissi yaşıyorum.

"Hayatımda hiç bu kadar iyi bir şey hissetmemiştim," diye tekrar inliyor, bu sefer daha yüksek sesle.

"Vay canına. Ne kadar da iltifatlısın." Neden onunla dalga geçiyorum ki? "Şimdi şaka mı yapıyorsun?"

"Elimde değil." Gülerек. "Durma. Devam et."

"Bu lanet olası amcığı bırakmam için bana para versen bile olmaz."

Bu sözler.

Bu adam.

Çekiyor, sonra itiyor, içeri giriyor... çekiyor... burnunu boynumun kıvrımına gömüyor, ağzını nabzıma koyuyor. Benimki ise açık kalıyor.

"Kahretsin, Peyton..." diye saçlarıma doğru inliyor. "Lanet olsun." Evet, daha fazla. Adımı tekrar söyle.

Söyler.

"Peyton."

Eski usul seks, en iyi şekilde - o üstte, bana sertçe giriyor. Başlık duvara çarpmaya başlar ve ben onun inlemeleriyle birlikte, yumuşak, hayvani homurtulara dönüşen seslere ve hislere odaklanırım. Seksimizin sesi.

Alnındaki ter.

Bacaklarımin arasındaki nem.

Hepsini hissediyorum ve duyuyorum.

Ve Rome haklıydı; beni tekrar boşaltacak. Bunun oluştuğunu hissedebiliyorum... Yavaş ama emin adımlarla, pelvisimdeki belirgin kasılma omurgamda bir şok dalgası yaratıyor ve sırtımı kamburlaştırıyorum. Rome bir meme ucuma yapışıyor, emiyor ve bu beni deliye çeviriyor.

"Beni çıldırtacaksın." Sesi benim düşüncelerimi yansıtıyor. "İyi." Ben de bunu istiyorum. "Kontrolünü kaybetmeni istiyorum."

Hızını artırıyor, daha sert itiyor. Daha derine. İki eliyle kalçamı kavırıyor ve olabildiğince derine giriyor.

"Uhh," diye inledim. Çünkü *mmm...*

"Peyton..." Yine adımı inliyor ve onun dudaklarından çıkan sesin tınısını asla unutmayacağımı biliyorum.

"Roma," diye fısıldayarak, onun zayıf, atletik kalçalarını pompalarken omuzlarını okşuyorum.

Çok yaklaştım. O da öyle. Vücudunun gerginleşmesinden ve bana bakmak için başını kaldırdığında yüzünün hayranlıkla değişmesinden bunu hissedebiliyorum.

Gözlerimiz

kilitlenir.

Kalçalarımız ileri

geri hareket eder.

Vücudumuz terler.

Harika bir his, hayal ettiğim her şey. "Siktir," diye boğuk, gergin ve seksi bir sesle söylüyor.

Ve birdenbire, zevk roketi omurgamdan yukarı fırlayarak beni o kadar sert vurur ki, gözlerim kapanır, sırtım kavislenir ve orgazm beni ele geçirirken içimdeki her şey yanıyormuş gibi hissederim.

"Tanrım." Kalçaları daha sert pompalanıyor, dudakları benimkilere konuyor ve beni durmaksızın öpüyor, sonra donup ağızma iniyor.

Onun içimde attığını hissediyorum, orgazmı beni tüketiyor, ağır nefesleri beni tüketiyor.

Rome Blackburn çok seksi, özellikle de boşaldığında ve sert boşaldığında.

Uzun bir nefes vererek, üstüme yığılıyor ve sonra en şaşırtıcı şeyi yapıyor. Dirseklerine dayanarak, yüzümü ellerine alıyor ve başparmaklarıyla yanaklarımı okşuyor, sonra yüzüme çok yumuşak bir şekilde hafif öpücükler konduruyor. Bunlarda acil bir şey yok, sadece onun burada, kollarımda olduğunu, şimdiye kadar kurduğum her fanteziyi gerçekleştirdiğini gösteren bir güvence.

Ve bu muhtemelen benim sonum olacak, çünkü bu benim gördüğüm Roma, kimsenin göremediği Roma.

Hassas, tatlı ve sevgi dolu. *Yoğun.*

Yatağa iç çekerek uzanıyorum, kalbim dakikada bir mil hızla atıyor. Söylemeyeceğim, ama...

Sanırım ona aşık oluyorum.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ROMA

Güneş yüzüme parıldarken, omzumda hafif bir vuruş sesi devam ediyor. Yastığı sıkıca sıkıyorum, altımda ipek çarşafların hissi, sabah ereksiyonumu okşuyor.

"Merhaba. Orada kimse var mı?"

Peyton.

Lanet olsun Peyton.

Aklım dün geceye gidiyor.

Peyton yatağında, Peyton duşta, Peyton mutfak tezgahında.

Kokusu.

Tadı.

Vücuduma eldiven gibi uyması.

Söylenecek tek bir şey var. Dün gece benim dünyamı alt üst etti, sadece seksle değil, *beni* açığa çıkardığı şekilde de.

Onun yanında farklıyım, daha savunmasız, duygularımın daha farkındayım. O kadar da pislik değilim.

Başladığımız noktayı düşününce bunu itiraf etmekten nefret etsem de, o beni mutlu ediyor.

İnleyerek yana doğru yuvarlanıp onu kollarımın arasına alıyorum, kahverengi saçları parlak beyaz nevresimlerimle keskin bir kontrast oluşturuyor. Onu yatağa sıkıştırıp yatak örtüsüne yapıştırdığımda gülüyor.

"Hayatının en güzel gecesini sana yaşatan bir adamı uyandırmanın doğru yolu bu değil."

Kaşlarını kaldırıyor. "Hayatımın en güzel gecesi mi? En güzel olduğunu nereden biliyorsun?"

Kalçamı ona doğru eğiyorum, kaşlarımı oynatırken ereksiyonum karnına baskı yapıyor. "Üçüncü kez dilime boşaldığında, aynen şöyle dedin: 'Bu hayatımın en güzel gecesi. Gözlerimi geriye doğru çevirerek küçük bir mimik ekliyorum.

Gülerek göğsüme vurur. "Boşaldığımda öyle görünmüyorum."

"Nereden biliyorsun? Hiç aynaya baktın mı?"

Gözlerini kısarak dudaklarını yana doğru büküyor. "Peki, ben öyle görünüyorsam, sen de böyle görünüyorsun." Dilini dışarı çıkarıyor, nefes nefese kalıyor ve lanet bir köpek gibi bacağını yukarı aşağı sallıyor.

Gülümsememi ve içimden gelen kahkahayı saklayamıyorum. "Yani kısacası, beni bir köpekle karşılaştırıyorsun."

"Aynen öyle."

Kafamı sallıyorum. "Haklısın." Ellerini tutup, başımı boynuna eğiyorum ve kulağının hemen altındaki yeri hafifçe yalıyorum, sonra da köprücük kemiğine doğru ilerliyorum, orada durup kendi kendime gülümsüyorum. Hiç uyarmadan, derisini ağızıma çekip ısııyorum.

"Rome!" diye bağılıyor, altımda kıvranıyor. "Sakın yapma."

Sertçe emip ısııyorum.

"Rome, şaka yapmıyorum."

Vazgeçmedim, izimi bıraktım ve her saniyesinden zevk aldım.

"Yemin ederim, eğer bana..." Sesini keser, çünkü benim aletim onun bacaklarının arasında kayar. "Ohh," diye inler, bacaklarını benim için açar.

Dün gece, doğum kontrolü ve onun bunu nasıl kullandığı hakkında garip bir konuşma yaptık, bu da sadece...

Sikimi onun ıslak ve kaygan amına sürüyorum. "Siktir,

Peyton, çok seksisin."

O hiçbir şey söylemiyor, bunun yerine kalçalarını sallıyor, parmakları benimkilerle iç içe geçiyor, bana sıkıca sarılıyor.

Başımı eğiyorum, alınlarımız birbirine değiyor, gözlerimiz birbirine kilitleniyor. Geçici olarak elimi onunkinden çekip kalın sikimi tutup içeri sokuyorum. Elim geri getirip onu sabit tutarken

tamamen içine giriyorum. Uzun bir nefes vermeden hemen önce yüzünü buruşturuyor, tüm vücudu gevşiyor.

Gözleri tekrar açıldığında, donuk ve muhtaç bir ifadeyle, ateşli bir çılgınlıkla ağzımı onun ağzına yaklaştırıyorum. Dillerimiz çarpışıyor, ağızlarımız birbirine uyum sağlarken, hızla onun içine girip çıkmaya başlıyorum.

Bunda yavaşlık yok. Geçirdiğimiz geceye rağmen, çaresizce boşalmaya ihtiyacımız var.

Kalçalarım hız kesmiyor ve o bacaklarını belime doladığında, kendimi daha da derine gömüyorum, tam doğru noktaya vuruyorum.

"Aman Tanrım, evet. Tam orası, Rome."

Bana konuşma şeklini, yatakta sesini yükseltmekten çekinmemesini seviyorum. Bu çok heyecan verici ve beni daha da tahrik ediyor. Bu kadınla seks yapmak inanılmaz.

"Ne kadar yakın?" diye dişlerimi sıkarak soruyorum, doruk noktam omurgamın dibinde, içimi parçalamaya hazır.

Sabah seksinin beni çok daha hızlı tahrik eden bir yanı var ve şu an da bir istisna değil.

"Ben..." Dili benim dilimi okşadı, dudakları benim dudaklarıma saldırdı, sonra geri çekilip alt dudağını ısırdı. Amcığı benim penisi sıkıca kavradığında uzun bir inilti kaçtı. "Oh. Tanrım," diye bağırdı, sırtı kavisli. "Evet, Rome."

Homurdanarak, birkaç kez daha nabız gibi atıyorum. Bir.

İki...

Siktir.

Üç.

Testislerim sıkışırken orgazmım içimi parçaladı ve son damlasına kadar ateşli bir şekilde pompalayarak içini doldurdum.

Tanrım.

Hala. Alnımı alnına bastırıyorum, burunlarımız birbirine değiyor, nefeslerimiz sanki maraton koşmuşuz gibi düzensiz.

Kalp atışlarımız yavaşlamaya başladığında, Peyton sonunda şöyle diyor: "Bana bir öpücük izi bıraktıysan, bu küçük ilişki bitti."

"Sana bir hickey yaptıysam, bu senin benim olduğun anlamına gelir."

"Bu aldatmak olur."

Peyton mutfak tezgahımda oturuyor, benim düğmeli gömleklerimden birini giymiş, bacaklarını çaprazlamış, çok seksi görünüyor.

Ayağımla kapıyı kapatıp mutfığa doğru dönerim, elimde buhar çıkan bir poşet yemek tutuyorum.

"Aslında benden krep yapmamı hiç istemedin." Göz kırparak poşeti yanına koyarım, sonra bacaklarını açıp arasına girerim ve ellerimi kalçalarına koyarım.

Elleri omuzlarıma düşer. "Bunu belirtmem gerektiğini düşünmemiştim." "Her şey ayrıntıda gizlidir, bebeğim." Burnuna hızlıca bir öpücük kondururum

ve yan tarafa geçip yiyecekleri çıkarmaya başlıyorum.

O kıpırdamayınca, başımı çevirip soruyorum, "Yemek yiyecek misin? Neden öyle oturup bana bakıyorsun?" Onu saran gülümseme o kadar etkileyici ki, sonunda "Beni sen çağırdın, bebeğim" dedi.

Dudaklarımı yalarım; onu baştan aşağı süzerim. O bir bebek. Buna şüphe yok.

"Ee?"

"Yani," diyor ve beni bacaklarının arasına çekip, parmaklarını saçlarımin arasında gezdiriyor. "Gerçekten çok tatlı."

"Ben sevimli değilim."

"Gerçekten öylesin, özellikle de gözlerinin arasında bu küçük kırıksıklık oluştuğunda." İşaret parmağını alnıma bastırıyor.

Ellerimi uyluklarından kalçalarına kaydırarak onu sıkıca kavrırım ve ağzımı çenesine götürürüm, orada onu öpücüklerle yağmurlar gibi yağıdırırım.

"Beni kreplerimden uzaklaştırmaya mı çalışıyorsun?" diye sorar, başını yana eğerek boynuna daha kolay ulaşmamı sağlar.

"İşe yarıyor mu?"

"Önce bana bebeğim dedin, şimdi de bu, belki işe yarıyor diyebilirim."

"Belki mi? Yoksa kesinlikle mi?"

"Mmm..." Ellerimi gömleğinin altına sokup, mükemmel göğüslerinin hemen altındaki kaburgalarına doğru kaydırıldığımdaya inliyor.

Siktir, ona doyamıyorum. Aynı odada olduğumuz her seferinde, ona olan ihtiyacımın rahatsız edici bir düzeye çıktığını hissediyorum, onu hemen orada almazsam patlayabilirim.

"Cildin çok yumuşak," diye mırıldanıyorum ve ellerimi göğüslerine götürüp meme uçlarını sıkıyorum.

Başı geriye düşer, saçları onunla birlikte sarkarken bacakları sırtıma dolanır.

Parmaklarımla küçük meme uçlarını çevirip döndürüyorum, ağzımı cildinde gezdiriyorum, sadece meme ucu oyunuyla onu orgazma ulaştırmak için çaresizce uğraşıyorum. Dün gece orgazm oldu ve bu, şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeydi, başı sağa sola sallanıyor, pelvisi benimkine doğru itiyor, baskıdan kurtulmak için çabalıyor, ta ki kendi kendine orgazm olana kadar, parmaklarım onun hassas göğüslerini okşuyor.

Bunu tekrar istiyorum.

Başparmaklarımla uçlarını okşayıp sıkıyorum. O nefes nefese kalana ve parmakları tezgahın kenarını sıkıca kavrayana kadar bu işlemi tekrar tekrar yapıyorum. Ağzı açılıyor, göğsü inip kalkıyor.

Siktir, evet. Çok yaklaştı...

Ağzımı onun ağzına yaklaştırmak üzereyim ki, dairemin kapısı birden açılır, duvara çarpar ve ikimizi de ödümüzü koparır.

"Rome?" Panik içindeki Hunter, beni mutfakta görmeden hemen önce seslenir, ellerim korkmuş Peyton'ın üzerinde, o da bana sarılıp boynuma kollarını dolamıştır. "Oh." Hunter'ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirir.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye alaycı bir şekilde soruyorum, en iyi arkadaşımı öldürecekmiş gibi.

"Ben, şey, senin öldüğünü falan sandım." Boynunun arkasını çeker ve yüzünde hala o kötü gülümseme vardır.

"Neden öldüğümü düşündün ki?"

"Çünkü" —ayaklarını değiştirir—"işe gelmedin. Sen her zaman iştesin. Toplantıyı kaçırdın. Belki de Project Mountain olayı seni etkiledi ve sen de

daire. Senin tek başına beton zeminde donarak ölmeni istemedim."

Cevap vermek üzereyken Peyton başını çevirir ve yüzünü gösterince Hunter oldukça şaşırır. "Project Mountain'ı merak etme Hunter, her şeyi hallettim."

Hunter gülerek başını salladı. "Elbette halledersin, değil mi?"

"Artık gidebilirsin."

Ayak parmaklarının ucunda durarak tezgâhın üzerindeki çantaya bakar ve onu işaret eder. "İçinde ne var?" Havayı koklar. "Krepler mi?"

"Defol git." Kapıyı işaret ettim.

Ellerini kaldırarak geri çekilmeye başlar. "En azından ölmediğin için teşekkür edebilirsin."

"Onu göndermesene. Kahvaltıya katılabilir." Peyton saçlarını yana attı.

Siktir et, kalabilir. Hunter'ın bizimle krep yemeye geleceği falan yok. Kahvaltı için planlarım var ve bunlar, ağzına bir yığın yemek tıkıştırıp hala aç kalabilen en iyi arkadaşımı içermiyor.

"Kahvaltıya bizimle gelmeyecek."

Kapıyı kapatıyorum. Hunter karnını okşayarak mutfağa doğru yürüyor, çantayı alıp yemek masasına götürüyor. "Peçete al dostum, ortalık kirlenebilir."

Tanrım.

"Şurubu uzat." Hunter, sandalyeme yaslanırken bana uzanıyor, sabahımı ele geçirmesinden tamamen ve tamamen rahatsızım ve Peyton bundan hoşlanıyor gibi görünüyor. Ama her seferinde yüzünde o lanet olası sevimli ve kocaman gülümsemeyle bana baktığında, gerçekten kızamıyorum. O çok güzel. *Mutlu. Benimle. Ve aptal arkadaşım.*

Şurubu ona doğru itiyorum ve bir parça domuz pastırmasını ağzına atarken bir yığın krep şurup ile ıslatmasını izliyorum. "Senin

Bu arada, Peyton, kıyafetin çok güzel. *Dün gece çok seks yaptım* gibi görünüyorsun. Dikkat et, diyorum ve tabağından bir parça domuz pastırması alıyorum.

"Ne? Bu bir iltifattır." Gülümser ve kızaran Peyton'a göz kırpar, yanaklarının pembeliği çok sevimli.

Peyton yakasını düzelterek, "Teşekkürler. Rome'un sepetinden aldım. İnanabiliyor musun? Çok şık." der.

Ağız dolu halde, çatalını ona doğru uzatır, kahverengi şurup çatalın ucundan damlayarak iki bin dolarlık masama düşer. "Sana çok yakışmış ve sütyen giymemiş olman" — dudaklarını aşağı doğru çekip başını sallayarak ona *tamam* işareti yapar — "güzel bir dokunuş."

Kızımı övmeyi kesmezse, lanet olası dişlerine yumruk atacağım.

Evet, benim kızım. Kanıtlamak için ona öpücük izi bıraktım.

Ve haklı da; sütyen giymemesi gerçekten hoş bir ayrıntı. Lanet Hunter burada sikimi engellemeseydi ve ben de ellerimi tekrar onun göğüslerine koyabilseydim daha da iyi olurdu.

"Kreplerini paket yaptırmak ister misin?" diye soruyorum, Hunter'a gitmesi için işaret veriyorum.

"Burada iyiyim. Yine de teşekkürler." Bir saniye çiğnemeyi bırakıp bana gülümsüyor. "Peki, bu ne zaman başladı?" Aramızda bir hareket yapıyor.

"Aslında dün gece," diyor Peyton neşeyle. "Her şey işmiş gibi davranıyordu, ama bu sevimli yakışıklı başka planları vardı." Dirsekleriyle Hunter'ı dürtüyor ve kaşlarını oynatıyor.

Hunter güler. "Seni yaşlı kurt."

Tanrım. Ellerimi yüzüme götürüp uzun bir nefes veriyorum.

"Sanırım onu üzüyoruz," diyor Hunter, sanki onu duyamıyormuşum gibi fısıldayarak

"Bence bu, sen bizi bölmeden önce benim meme uçlarımla oynadığı için

bizi bölmeden önce meme uçlarımla oynadığı için."

"Peyton, yapmaz mısın?" diye soruyorum, bazı şeyleri ikimizin arasında tutabilmeyi dileyerek.

Omuzlarını silkiyor. "Ne? O içeri girdiğinde elin gömleğimin içindeydi, bu yüzden eminim ki o da durumu anlamıştır."

"Doğru değil." Hunter beni savunur. "Göğüslerini masaj yapıyor olabilirdi, meme ucu oyunundan tamamen farklı bir şey."

Hunter ellerini göstererek açıklıyor. "Görüyorsun..."

"Şimdi konuşmayı kesmezseniz ikiniz de kovulursunuz."

Sanki en iyi arkadaşlarıymış gibi, ikisi de gülerek pankeklerine geri döndüler. Harika, tam da ihtiyacım olan şey, Hunter ve Peyton'ın arkadaş olması. Hunter'ın tuhaflıklarıyla uğraşmak yeterince kötü. Onun Peyton'ı da bu işe karıştırmasına gerek yok. Ne düşünüyorum ben? Bu yüzden bu kadar iyi anlaşıyorlar. İkisi de bana zaten aynı şekilde davranıyor. *Çok az saygı gösteriyorlar.* Gözlerimi devirdim.

"Sevişip hala gergin, daha iyi bilmeliydim." Hunter başını sallıyor ve sonra ciddileşir. "Sabahın köründe ofiste olmadığın için, Project Mountain'ı yenmek için bir çözüm bulduğunu varsayacağım."

Portakal suyumu ağzıma götürdüm, parmaklarımdan yoğunlaşma damladı. "Bulduk. Peyton etkileyici bir iş çıkardı."

"Ve onu işe almak istemedin."

Peyton bana sert bir bakış attı. Gözlerini benimkilerden ayırmadan sordu, "Ne kadar direndi?"

"Beklediğimden fazla oldu, ama sonunda pes etti, senin en iyisi olduğunu anladı."

"Öyle mi?" diye biraz şüpheyi sordu, ama ben o şüpheyi giderdim.

"Öylesin. Kesinlikle."

O kadar ikna edici konuşuyorum ki, itirafımın etkisini anında görebiliyorum. Yüzü yumuşuyor ve çatalını bırakıyor.

Gözlerini benimkilere dikerek, "Artık kreplerini alıp gitmen gerekecek, Hunter. Bana bu kadar güvenen arkadaşına uygun şekilde teşekkür etmem gerek."

Hunter'ın başı, tenis topu gibi, bizim bakışmalarımız arasında ileri geri sallanıyor. Sandalyesini geri çekip tabağını ve çatalını alıyor. "Uh, bu tabakları alıp sonra geri getireceğim."

Kapı bir tıklama sesiyle kapanır.

Peyton'a başımı eğiyorum. O da sandalyesinden kalkıyor ve gömleğinin düğmelerini açarken o mükemmel kıcıyı bana doğru sallıyor ve

Bir seferde bir santim deri. *Siktir. Hunter'ı birkaç kelimeyle göndermesini sağladı. Şimdi daha da azıyla bana geliyor.*

Sandalyemde kambur oturuyorum ve bana ulaştığında kalçalarını kavıyorum. Gömleği yere bırakıyor ve  ne eğiliyor, ellerini omuzlarıma bastırıyor. Elim sırtının eğiminden kıçına doğru kayıyor ve orayı sertçe sıkıyorum.

Ağzından küçük bir inilti çıkar ve sonra, "Pantolonunu indir, Rome. Seni sarsacak bir Şey yapacağım," der.

Bilmiyor mu? Zaten
yaptı.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

PEYTON

"Sakin bana burun kıvrma." "Kıvırmıyorum."

Suçlayıcı bir şekilde parmağımı ona doğrultuyorum. "Kesinlikle burnunu kaldırıyorsun."

Bir aynaya ihtiyacım var, şu anda yüzünü görmelisin." "Dur."

"Rome."

"Peyton," diye cevaplıyor, sadece benim için yaratılmış olduğunu bildiğim o yumuşak ve tatlı sesiyle. Başkalarıyla konuşurken sözleri daha keskin olur, ama bana karşı farklı bir tonu var ve bu, içimde bir şeyler yapıp beni heyecanlandırıyor.

"Dürüst ol, biraz korkuyorsun."

Sakalını uzatmış ve şüpheli bir ifadeyle bakan sokak satıcısından onun için satın aldığım sosisliyi gözleriyle takip ediyor. Son iki saatimizi New York Halk Kütüphanesi'nde uzanıp kitap okuyarak, sanat eserlerini inceleyerek ve güzel mimariyi seyrederek geçirdik. Ve şunu dinleyin...

Hazır mısınız?

Bütün bu süre boyunca el ele tutuştuk.

İçimdeki kız çığlık attı. Rome Blackburn'ün elini tuttum, parmaklarımız birbirine dolandı, ara sıra onun başparmağıyla benim başparmağımı okşayarak gerçek bir el tutuşmasıydı. Çok basit bir şeydi, ama benim için çok büyük bir anlam ifade ediyordu, çünkü bu adamla birlikte olmayı o kadar uzun zamandır hayal ediyordum ki, hala bunun gerçek olduğuna inanamıyorum.

Ve sadece birlikte olmakla kalmadık, üç haftadır tek eşli bir ilişki yaşıyoruz. Üç haftadır Rome beni arıyor, mesaj atıyor, çiçek gönderiyor.

Çok fazla çiçek.

Rome'u çiçek veren bir adam olarak düşünür müydünüz? Ben de düşünmezdim, ama öyle. Ayrıca seks oyuncakları, gerçekten sapkın şeyler de gönderiyor. Bu beni şaşırtmadı.

Onu neredeyse her gece görüyorum. Bazen iş hakkında konuşuyoruz, ama çoğu zaman sadece sohbet ediyoruz. Fresh Minted Designs ile yapmaya çalıştığım gibi, Roam, Inc.'i sıfırdan nasıl kurduğunu bana anlattı. Ailesi, New York'un kuzeyinde geçen çocukluğu ve bir gün şehirde yaşamak istediği hayali hakkında konuştu. Hunter ile ilişkisi ve onu çoğu zaman çıldırtsa da neden hala sevdiğini anlattı.

Roma hakkında hiç tahmin etmediğim kadar çok şey öğrendiğimi hissediyorum ve tüm bunların en iyi yanı ne biliyor musun? Akıllara durgunluk veren seks dışında tabii. Ofise geldiğimde, o tamamen işine odaklanmış oluyor. Strateji konuşuyoruz, maketleri inceliyoruz ve profesyoneller gibi çalışıyoruz. Ben ayrılmadan önce popoma şaplak atıp beni öptüğünde, bir çift olduğumuzu hatırlıyorum.

Sanki her iki dünyanın da en iyisine sahibim ve hala tüm bunları nasıl başardığımı anlayamıyorum. Otuzuncu doğum günümde attığım aptalca bir e-posta şakasıyla. Bazen işlerin nasıl geliştiği gerçekten çok ilginç.

"Biliyorsun, yıllardır bu şehirde yaşıyorum ama hiç bir sokak satıcısının arabasına durup onlardan herhangi bir yiyecek satın almadım. Bir içecek bile."

"Çünkü sen bir züppesin." Onun hot dog'unu ağzına götürdüm. "Hadi ye, seni öldürmez."

"Adam bize bunu servis ederken sakalından peynir sarkıyordu."

Omuz silkiyorum ve köpeğimden kocaman bir ısırık alıyorum, zengin soğanların tadını çıkarıyorum. "Hey, adamı hafife alma. Cheese Beard gerçekten iyi bir sosisli sandviç yapmayı biliyor. Bu şey çok lezzetli." Sosisli sandviçi daha da yukarı kaldırıp dudaklarına bastırıyorum. "Hadi, ye."

Ağzını açmıyor. Of, gerçekten de snobun teki. "Rome, çok lezzetli. Denesene."

"Ben almayayım. Sen benimkini alabilirsin."

Elimi kalçama koyuyorum, hayal kırıklığı beni sertçe vuruyor. O sadece snob değil, aynı zamanda inatçı da. "Rome Michael, şu anda o sosisliyi yemezsen, bir daha sana asla oral seks yapmayacağım."

Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, tasarımcı kıyafetleri giymiş yaşlı bir çift yanımdan geçerek bana kötü kötü bakıyor. Onlara hızlıca selam verip, "Bugünün çocukları, değil mi? Halka açık bir yerde oral seks hakkında konuşmak, hayret!" diyorum.

İkisi de tiksinişmiş bir ses çıkararak, benim kabalığımdan açıkça rahatsız olmuş bir şekilde uzaklaşırlar. Neyse.

"Bu gerekli miydi?" diye sordu Rome.

"Konuyu değiştirme. O sosisliyi yemezsen bir daha asla dudaklarımı senin sikine değdirmeyeceğim." Parmaklarımı onun uyluğuna doğru kaydırıyorum. "Ve sadece dilimle sana nasıl orgazm yaşatabileceğimi biliyorsun. Dün geceyi hatırla..."

Nasıl yapmazdı ki? Dün gece inanılmaz derecede ateşliydi. Duşta onu ağızıma aldım, küçük bankın üzerine oturttum ve on dakika kadar ona oral seks yaptım. Her seferinde orgazma yaklaşıncı onu uzaklaştırdım, ben hazır olana kadar tam olarak boşalmasına izin vermedim. Onu hiç bu kadar kızgın ve aynı zamanda tahrik olmuş görmemiştim.

İnleyerek pes etti ve hot dog'dan büyük bir ısırık aldı, tüm bu süre boyunca bir bebek gibi titriyordu. Yavaş yavaş yüzü gevşemeye başladı ve itiraf etmek istemese de aslında bundan zevk aldığını görebiliyordum.

"Güzel, değil mi?"

Dudaklarını yana doğru bükerek, sosisli sandviçin "önemli bir şey olmadığını" ima eder gibi davranıyor, ama ikimiz de bunun dillerimizde cennetten bir parça olduğunu biliyoruz.

"Fena değil."

Yalancı. Onun yan tarafına dokunarak, parmağımdan kaçmaya çalışırken gülmesine neden oluyorum. "Sen çok inatçı bir adamsın."

Parmağımı eliyle yakalayıp beni kendine doğru çeker ve dudaklarıma tatlı bir öpücük kondurur. "İnatçı olabilirim, ama en azından senin erkeğimin."

Çok doğru.

"Ne zaman sert adamdan yumuşak adama dönüştün?" "Hâlâ sert bir adamım."

Kafamı sallıyorum. "Bana karşı değilsin. Sanki senin yumuşak noktayı bulmuşum gibi."

Ciddi bir ifadeyle elini yüzüme getirip başparmağıyla yanağımı okşadı. "Kabul etmek istemiyorum ama gerçekten yumuşak bir noktama dokundun. Sanırım o yumuşak noktaya ilk e-postayı yazdığın anda dokundun."

"Evet, o yumuşak yeri sertleştirdin, ha?" Ona kaşlarını oynatarak bakıyorum. "Anladın mı, penisin hakkında konuşuyorum."

Bana kocaman gözlerini devirdi ve hot dog'undan bir ısırık daha aldı. Hoşuna gittiğini biliyordum. "Anladım."

"Sadece emin olmak istedim, çünkü sen her zaman çok katı davranıyorsun." Ona parmak silahı yapıyorum. "Hey-o."

Ayağa kalkar ve başını sallar. "Sanırım artık yollarımızı ayırmamızın zamanı geldi."

Arkasını dönmeden, kot pantolonu vücuduna tam oturmuş halde, beni bırakıp caddeden uzaklaşır.

"Hey," diye seslenirim, çantamı alıp onun peşinden koşarım. Elimi koluna dolayarak onu yavaşlatmak için çekerim.

Gülerek eğilir ve kafama bir öpücük kondurur, sonra güçlü adımlarını yavaşlatır ve öğleden sonra New York'un tadını benimle birlikte çıkarır.

"Neredeyiz?" diye soruyorum, çok uzun bir asansörle yukarı çıkarken.

"Sana sürpriz olduğunu söylemiştim," diye cevaplıyor Rome, elini kalçama koyup beni göğsüne çekiyor.

Bu akşamki yemeğimizle ilgili tek bildiğim şey, seksi giyinmemi ve bir palto getirmemi söylediği.

Bu yüzden bütün gün baştan aşağı kendime çeki düzen verdim, kelimenin tam anlamıyla pedikür yaptırđım, saçlarımı dalgalandırdım, en seksi iç çamaşırlarımı giydim ve derin V yakalı, uyluk ortasına kadar uzanan kısa etekli, çok seksi bir siyah elbise giydim.

Ve giydiğim topuklu ayakkabılar... Umarım çok uzak bir yere yürümek zorunda kalmam, çünkü bunu başaramam.

Üstümüzdeki asansör çaldı, bu da katımıza vardığımızı gösteriyor. Rome, belimden tutarak beni asansörden çıkarıp açık bir odaya benzeyen bir yere götürdü.

Kolunu belime dolayarak beni sıkıca tutarken, gözlerimi bağlayan bandajı çıkarır ve başımın yanına bir öpücük kondurur ve "Sürpriz" der.

Gözlerim alışana kadar birkaç kez göz kırpıyorum, ama alıştıklarında, hayran kalıyorum. Bir dizi pencere beni karşılıyor ve geceleyin New York şehrinin güzel silüetini ortaya çıkarıyor. Önümde kilometrelerce uzanan ışıklar parıldıyor, Hudson Nehri hemen yanımda, pitoresk manzarayı yansıtıyor.

"Aman Tanrım," diye haykırıyorum.

Elimi tutan Rome, beni iki kişilik bir masa bulunan, mum ışığıyla aydınlatılmış ve en sevdiğimiz şarabın soğutulmuş ve açılmayı beklediği küçük bir alana götürür.

Ona dönüp kollarımı boynuna doladım. "Rome, tüm bunları yaptığını inanamıyorum."

Beni hafifçe öper, dudakları birkaç saniye kalır ve sonra "Senin için her şeyi yaparım, Peyton" der. Beni tekrar öper ve sonra "Yemekten önce dışarı çıkıp manzarayı seyretmek ister misin?" diye sorar.

"Çok isterim."

Hala bu gecenin romantizmine kapılmışken, dışarı çıkıp şehrin kalabalık sokaklarına bakarken, aniden bu anımsatan bir binanın tepesinde olduğumuzu fark ettim.

"Empire State Building'in tepesinde miyiz?" "Evet. Bu gece bizim için kiraladım."

"Şaka yapıyorsun."

Kafasını salladı, dudakları sıkıca kapalıydı.

"Gerçekten bütün binayı mı kiraladın?"

Kollarını bana dolayarak, soğuk esintiden beni ısıtıyor. "Bütün binayı değil, sadece turistik kısmını. Ve sonra, hediyeelik eşya dükkanından istediğin herhangi bir hediyeelik eşyayı seçebilirsin."

"Bir kızın kalbini kazanmayı gerçekten iyi biliyorsun, değil mi?"

Kulağıma gülerek fısıldadı, sesi çok seksi, çok Rome'du.

"Kızımın kalbini kazanmayı biliyorum. Öyle diyelim. Ne kadar zamandır birlikteyiz? Bir ay mı? Ne zaman bir şey yapsak, sen her zaman bir hediyelik eşya almak istersin, sadece bir çıkartma olsa bile."

Başımı omzuna yaslayıp, önümüzde uzanan karanlık uçuşumu seyrediyorum. Bulunduğumuz yerden küçük ışıklar gibi görünen tek şey onu aydınlatıyor. "Gittiğim yerleri, yaptığım şeyleri hatırlamayı seviyorum."

"Bence bu çok sevimli."

"Benim sevimli olduğumu düşünmen ya da sevimli kelimesini kullanman bile bence sevimli. İki ay önce bana Rome Blackburn'ün beni sevimli olarak nitelendireceğini söyleseydin, ona kafasının iyi olduğunu söylerdim."

"*Seni* sevimli bulmuyorum. Kişiliğini seviyorum, ama seni değil. Sen seksi, çekici ve çok güzelsin."

Vay canına.

Bu adamın ne kadar yakışıklı olduğunu düşününce, onun da beni öyle görmesi hala beni şaşırtıyor.

Kalçalarımı onun kalçalarına sürüyorum ve boğazımın derinliklerinden düşük bir uğultu sesi çıkıyor. "Bana karşı çok iyisin, Rome."

"Çünkü seni önemsiyorum." Beni kollarında döndürüyor ve ellerini sırtıma indirip orada tutuyor. "Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum, ama sen bir şekilde hayatıma girmişsin."

"Neden itiraf etmekten nefret ediyorsun?" Çenesinin üzerindeki, tıpkı kendisi gibi sert ve pürüzlü sakallarını okşuyorum.

Beni daha sıkı sarar. "Çünkü ben inatçıyım ve başından beri sen benimle olmak istedin ve ben de sana karşı hissettiğim ezici duygulara boyun eğmek zorunda kaldım. Bu kolay bir şey değildi."

Beni öpmek için eğilir, ama ben yüzünü avuçlarımla tutarak onu durdururum. "Bunu başka bir şekilde ifade eder misin? Bu, şimdiye kadar söylediğin en romantik şey değildi."

Kıkırdayarak elimi öper ve "Basitçe, sen benim kurtulamadığım bir sülük gibisin" der.

"Roma." Ceketinin yakasını çektim.

"Tamam, özür dilerim." Boğazını temizledi. "Sen bir piranhasın..."

"Senden nefret ediyorum." Ben uzaklaşmaya başlarken, o beni göğsüne doğru çekip dudaklarımı dudaklarıyla kapattı. İpek gibi yumuşak dudakları benim dudaklarımın üzerinde kayarak, ısırıp, yalayıp, emdi, ta ki dizlerim titremeye başlayana kadar. Kendimi dengelemek için ellerimi Rome'un pazılarına dayamak zorunda kaldım.

O uzaklaştığında, gözlerini benimkilere sabitleyerek, kulaklarımın arkasındaki bir saç telini nazikçe geriye doğru taradı. "Sen benim için özelsin Peyton ve bu son ayı hiçbir şeye değişmem. İşinde çok başarılı olduğun için ya da yatak odasında çok seksi olduğun için değil, ama gerçekten yüzüme bir gülümseme kondurduğun için ve bunu bana yapan çok az insan var."

Kalbim, sakın ol.

Bu adam beni suskun bıraktı, çünkü daha önce kimse bana böyle bir şey söylememişti. Hiç kimse beni onun gördüğü gibi görmemişti. Gözyaşlarımı geri yutuyorum, çünkü sözleri romantik ve duygusal olsa da, bu adamın övgüsü beni hala şaşırtıyor.

Alt dudağımı titremesini önlemek için ısıriyorum ve parmaklarımı saçlarında gezdirerek yüzünü elimle çerçeveliyorum. "Uzun zamandır hayalimdeki erkeksin Rome, ve... aslında hayır. Bu doğru değil. Sen hayalimden bile daha iyisin, daha muhteşemsin. Ve burada durup sana istediğim gibi dokunabilmem, o güzel gözlerinin tüm dikkatini bana vermesi, benim için her şey demek."

Çenemi çimdikledi ve başparmağıyla alt dudağımı çekti. "Böyle şeyler söylemeye devam edersen, akşam yemeğine asla yetişemeyiz."

"Akşam yemeğinde ne var?"

"En sevdiğin, tavuklu börek."

Seçeneklerimi tartıyorum. "Seks mi, tavuklu börek mi?" Bir an durup, gerçekten düşünmeye başlıyorum. "Tanrım, çok üzgünüm Rome, ama tavuklu böreği seçmek zorundayım."

Gülerek elimi tutar ve beni masamıza götürür. "Merak etme, cevabının bu olacağını biliyordum. Akşam yemeği turtasına olan tutkunun çok güçlü. Nerede durduğumu biliyorum."

"Eğer güveç olsaydı, şu anda çıplak olurduk." Bana sandalye çekiyor. "Ya kiş olsaydı?"

"Ooo," diye irkildim. "Zor bir seçim. Sana sonra cevap veririm. İyi bir kişi ne kadar sevdiğimi bilirsin."

Ellerini omuzlarıma koyup öne eğildi, çeneme hızlıca bir öpücük kondurdu ve fısıldadı, "Kişi ne kadar sevdiğini çok iyi biliyorum... bebeğim."

"Peyton, neden bu kadar uzun sürdü?"

Roma'nın koridorunda, ayaklarımın altında betonun soğukluğunu hissederek sevgilimin yanına doğru yürüyorum.

Birkaç hafta sonra piyasaya sürülecek yeni kadın koleksiyonunun hazırlıkları ile dolu yoğun bir günün ardından, yorgunluk beni ele geçirmişti. Bitkin durumdaydım.

Bunun nedeni, sert kanepede gömleksiz, eşofman altı giymiş (evet, Rome'un birkaç tane var) doyumsuz adam da olabilir. On dakika önce içime o kadar şiddetli bir çığlık atarak boşaldı ki, bayılacağından emindim. Ama hayır, oturma odasında oturmuş, benimle sarılmak ve film izlemek için bekliyor.

"Biraz ağrım var," diyorum, ona doğru topallayarak.

Alnı kırıışıyor, keskin kaşları birbirine yaklaşıyor. "Ağrıyor mu? Neyden?"

Yavaşça, sırtımda hafif bir ağrı hissederek yanına oturdum, ama sert bir yüzeye oturdum, ve ben konuşmuyorum, Rome.

Onun kanepesini çok sevmiyorum. Çok rahatsız. Evinin her şeyi rahatsız edici ama bu küçük ilişkide adil olmak için, birbirimizin evlerinde geçirdiğimiz geceleri bölüşmeyi önerdim. Benim dairem, o kadar lüks olmasa da, çok daha rahat, belki çok bağırmayı seven çılgın bir komşu sorunu var. Rome'un benimle kalmanın en sevdiği yanı bu değil ama en azından kalçasını kırmadan kanepeme oturabilir. Bir süre sonra bağırmalara alışacağını söyledim ama anlamış gibi görünmüyor.

Bana dönerek, Rome vücudumu değerlendiriyor, beni baştan aşağı süzerken bakışları sabit ve güçlü. "Neden ağrın var?"

Belimi tutuyorum. "Bilmiyorum, belki de her gün bana yaptığın akrobatik hareketler yüzündendir."

Tam o anda, yüzündeki aşırı endişe yerini tembel bir gülümsemeye bırakıyor ve beni göğsüne çekiyor. "Bebeğim, seks ağrısı gerçek ağrıdan farklıdır. Seks ağrısı gurur duyulacak bir şeydir."

"Şu anda tüm vücudunu Bengay'e batırmak istemeyen bir adam adına konuşuyorum."

Burnunu boynuma gömüyor, yumuşak dudakları cildimde oynuyor. "Kim demiş ağrım yok diye?"

"Ben. Kalçalarının yükünü çeken sen değilsin." Başımı çevirip gözlerine bakıyorum. "Zaten şişkin egonu daha da şişirmek istemem ama çok güçlü itişlerin var dostum ve beni öyle büküp içime girdiğinde, evet, kızın ağrısı olur."

"Güçlü darbeler, ha?" Yakışıklı yüzünde bir gülümseme yayılır ve onun bu kadar mutlu olmasına gözlerimi devirmek istesem de yapamam. Çünkü o mutlu. Onu mutlu ediyorum ve bu her şey demek.

"Fazla kibirli olma, tamam mı? Geliştirebileceğin şeyler var."

Sırıtişımı saklıyorum.

Boğazını temizleyerek, tamamen şaşkın bir şekilde, beni kollarında döndürür ve "Affedersin? Ne demek geliştirebileceğim şeyler var? Senin içine derinlemesine girdiğimde ağzından çıkan seslere bakılırsa, geliştirmem gereken bir şey yok gibi görünüyor." der.

Gevşekçe omuz silkiyorum. "Biliyorsun, ön sevişme eksik olabilir."

"Ne?" Neredeyse koltuğundan zıplıyor, beni yana iterek gözlerimin içine bakıyor. "Ön sevişmeden şikayet mi ediyorsun?"

Elimi yüzüme götürerek tırnaklarımı incelerim ve kayıtsızca, "Sorun değil Rome, bazı insanlar yatakta zayıflık gösterir" derim. Bacağını okşarım. "Sence ön sevişmenin ofis sohbeti olmadığını anlaman gerekiyor."

Ofis sohbeti olmadığını anlamam gerekiyor. Senin gibi e-postalar ve fosforlu kalem hakkında konuşarak tahrik olmuyorum."

Beni inceliyor, gözleri ruhuma delip geçiyor, tavrımda herhangi bir tereddüt arıyor ve boğazını temizlediğinde, artık saklayamıyorum. Bir gülümseme beliriyor.

Gözleri büyür, inanamama duygusu belirir ve arkasından yastığı alır, koltuğundan kalkarken bana fırlatır. "Oh, başın belada bebeğim." Kanepenin etrafından dolanır ve beni işaret eder. "Çok büyük belada."

Yastığı ona geri fırlatıyorum, o da kolayca kaçarak yastığı uzaklaştırıyor. "Ne tür bir bela?"

Enerjik, ayakları üzerinde zıplarken çok seksi görünüyor, göğsündeki kaslar geriliyor, dalgalanıyor. "En kötü türden bela."

Onun bu son derece eğlenceli yanını çok sevdiğim için dizlerimin üzerine çöküp, "Ooo, ne tür bir sorun?" diyorum.

"Senin umduğun türden bir sorun değil."

Yüzüm düşüyor. "Yani, beni penisinle cezalandıracağın türden bir sorun değil mi?"

Dudaklarını sıkıca kapatıp, hayır anlamında başını sallar. "Hayır. Bu, penis alamayacağın türden bir bela."

"Ha!" diye gülüyorum. "Beni o şekilde cezalandırmanı çok isterdim, Bay Sabah Ereksiyonu."

"İzle. Benim 'korkunç' ön sevişmemi yalvaracaksın." Hava tırnak işaretleri yapar, gülümsemesi çok parlaktır.

"Korkunç demedim ki."

Yanındaki sandalyeden başka bir yastık alır ve bana fırlatır. "Söylemiş olabilirdin."

Kayıtlara geçsin, Rome bir şeye karar verdiğinde, bunu ciddiye alır. Onun iş ahlakını göz önüne alırsak, bunu bilmeliydim.

Ama açıkçası, kiminle uğraştığımı unutmuşum.

Bir haftadır seks yapmadık. Lanet olası bir hafta.

İçimde biriken cinsel gerilimden aklımı kaçırmak üzereyim. Hala aynı yatakta yatıyoruz, birbirimizin evlerinde dönüşümlü olarak kalıyoruz. *Bu beni öldürüyor.*

Tek istediğin onun ağzının vücudunda, ellerinin göğüslerinde ve penisinin içinde olması, izinli çılgın bir denizci gibi pompalarken, çıplak uyuyan beyefendinin yanında uyumaya çalış.

Beni bekletiyor ve bu durum onu hiç etkilemiyor gibi görünüyor. Bana yüzde yüz bağlı olmadığını bilseydim, başka biriyle birlikte olduğunu düşünürdüm.

Eli bu işi gerçekten iyi yapıyor olmalı.

Benimki ise pek değil. Rome'un gerçek haliyle hiç alakası yok. O benim bedenimi kontrol ediyor, bana daha önce ve sonra hiç hissetmediğim şeyler hissettiriyor, bana sarıldığında, burnunu saçlarıma gömdüğünde, bu saf mutluluk.

Özlüyorum.

Ve şu anda profesyonel davranmam gereken bu toplantıda olmak beni yavaş yavaş yiyip bitiriyor, özellikle de o, sırf onun için üstteki birkaç düğmeyi açmış olabileceğim bluzuma bakmak için sürekli gözlerini kaldırdığında.

"Üretimde her şey yolunda mı, piyasaya sürülmeye hazır mı?" diye soruyor Rome, parmakları arasında kalemini çevirerek. Her zamanki gibi konferans masasının başında oturuyor, lacivert düğmeli gömlek ve açık gri pantolon giymiş. Bu sabah giyinmesini izledim ve pantolonunun ne kadar dar olduğuna bakmadan edemedim.

"Evet, Bay Blackburn," sağımdaki bir adam diyor. Şu anda hayatım pahasına bile onun adını hatırlayamıyorum, Rome yavaşça dudağının köşesini ısırırken.

Yemin ederim ki bunu bilerek yapıyor.

"Bayan Lévêque, cevap vermek ister misiniz?"

"Ha?" Kafamı sallıyorum, gözlerim hızla kırpışıyor. Hiç dikkatimi vermemiştim.

Rome'un yüzü sertleşir, ama gözlerinde eğlendiğini gösteren bir ışıltı vardır. "Hayal kurmak yerine dikkatinizi verseydiniz daha iyi olurdu."

"Özür dilerim." Boğazımı temizledim. "Kötü bir hafta geçirdim. Soru neydi?"

Kaleminin arkasında sırtarak Rome, "Adventure Protein Bars ve Fuelade ile ortaklığımız nasıl gidiyor?" diyor.

"Her şey hazır. Sözleşmeler imzalandı ve ürünler reklam çekimleri için hazırlandı."

"Güzel." Kalemini kağıt defterine vurarak, "Bu akşamlık bu kadar. Saat geç oldu, eve gidip biraz uyuyun. Önümüzdeki birkaç hafta, çıkış tarihini belirleyeceğimiz için zorlu geçecek. Lauren'a notları yazdırıp yarın göndereceğim." O da herkes gibi sandalyesinden kalkar. Rome'un konferans odasından en son çıkan kişi olduğunu bilerek, eşyalarımı toplamak için acele etmiyorum.

Eller içinde onun ceplerinde, stoikolarak olduğu gibi o izliyor çalışanlarının odadan tek tek çıkmasını izliyor. Bu, benim aşık olduğum Roma'ydı aşık olduğum benim aşık beni beni benim benim İş kararlı, ve son derece zeki olduğunda konu konusunda konusunda bir bir şirketi yönetmek. Ama ofis dışında gördüğüm Roma, bağımlısı olduğum Roma ve bağımlılığımı beslemenin zamanı geldi.

Sandalyemden kalkıp masanın altına itiyorum ve her hareketimi inceleyen Rome'a doğru yavaşça ilerliyorum.

Ona yaklaştığımda, beni baştan aşağı süzer. "Kötü bir hafta geçirdin, ha?"

Başımı sallayıp dudaklarımı büzüyorum. "Hayır, hiç de iyi geçmedi."

Elleri hala cebinde, vücudunu öne eğerek bana yaklaşır ve kolonyasının kokusu damarlarıma işler, içimdeki her şeyi uyandırır. "Kişisel hayatınızı ofise taşımamanız en iyisi olur, Bayan Lévêque."

Devasa kıçlı herif.

Saçlarımı yana atıp notlarımı göğsüme sıkıca bastırıyorum. "Toplantılar sırasında beni gözlerinizle sikmeseniz iyi olur, Bay Blackburn."

Dudaklarında en ufak bir sırıtış belirir, gözlerine zar zor ulaşır. "Bluzunun düğmelerini öyle açma, ben de seni gözlerimle sikmeyeyim."

Göğsümü kabartarak, "Bir şey kanıtlamaya çalışmayı bırak da beni becer artık, Rome," diyorum.

Ondan bir tepki almaya çalışıyorum, ama o gözünü bile kırpmıyor. Bunun yerine, topukları üzerinde geriye doğru sallanıyor ve "Hayır, ben iyiyim" diyor, sonra da çıkmam için kapıyı işaret ediyor.

Onu öldüreceğim.

Hırsla yanından geçiyorum, ama elini belimin altına koyduğunu ve vücudunun arkama yapıştığını, göğsünün bana yakın olduğunu, nefesinin benimkiyle karıştığını hissediyorum.

Elini biraz daha aşağıya, popomun hemen üstüne kaydırınca, çıkma girişimimi durduruyorum. Keskin bir nefes, kolonyasının kokusuyla birlikte ciğerlerime doluyor ve bir anda başım dönüyor ve tahrik oluyorum.

Başparmağı sırtımda kayarken meme uçlarım sertleşiyor.

Göğsünün omzuma değdiğini hissettiğimde dudaklarım açılıyor.

Ve ağzı kulağıma yaklaştığında nefesim düzensizleşmeye başlar.

Çok sessizce fısıldıyor, "Bütün hafta boyunca, tam burada, buna ön sevişme denir, bebeğim. Bin dolar bahse girerim ki, tanganı yana kaydırıp o lezzetli amını hissetseydim, sıırılsıklam olurdu."

Lanet olsun ona.

Sessizliğimden gülerek, dudakları kulağıma değecek kadar yaklaşarak tekrar fısıldadı: "Sakin benim ön sevişmede iyi olmadığımı söyleme, çünkü çok iyi biliyorsun ki öyleyim. Hemen daireme gel, soyun ve ben oraya varana kadar bacaklarını aç. Sabaha kadar seni becereceğim."

Ona siktir git diyen asi kız arkadaş olmak istiyorum, ama şu anda o kadar tahrik olmuş durumdayım ki, başımı sallayıp konferans odasından çıkıyorum ve aklımda tek bir şey var: Rome ile lezzetli, sert ve ateşli seks yapmak.

Ve daha mutlu olamazdım.

YİRMİ ALTI.

ROME

"Günün nasıl geçti?" diye soruyor Peyton, karşımda oturmuş, saçları sıkı bir topuz halinde toplanmış, elbisesi güzel köprücük kemiğini vurgulayan, çok güzel görünüyor.

Ne kadar şanslı olduğumu düşünmediğim tek bir gün bile geçmiyor. Bu kızı kazanan ne kadar şanslı bir herifim.

Ama işte buradayım, Peyton birkaç hafta önce hayatta gitmeyeceğim bir restoranda karşımda oturuyor ve ben onun için buradayım çünkü o hiç buraya gelmemişti.

"İyi," diye cevap veriyorum, etrafa bakıyorum.

Her şekil, boyut, renk ve temada vitray avizeler tavandan dağınık bir şekilde sarkıyor. Zarif beyaz sandalyeler ve masalar mekanı doldururken, her yerde küçük ponponlu saçma sapan şeyler sallanıyor.

Bu, küçük bir kızın
rüyası. Benim ise
kabusum.

"Burası çok şirin, değil mi?" Peyton eğilip elimi tuttu. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

Ve o bana öyle kirpiklerini kırptırarak, o kadar mutlu bir şekilde baktığında, gururumu bir kenara bırakıp, New York'un ünlü restoranı Serendipity'de kendimi tam bir aptal gibi hissetmek zorunda kalıyorum.

Onun gülümsemesine boyun eğerek, "Senin için her şeyi yaparım, bebeğim" diyorum.

Elimi sıkıyor ve suyundan bir yudum alıyor, yüzünde bir gülümseme var. Bardağını indirdiğinde, öne eğiliyor ve "Bu gece bunun için kesinlikle sevişeceksin" diyor.

"Oh... Biliyorum." Bardağımı ona doğru eğip bir yudum alıyorum. "Bu arada, düşünüyordum da." Duruyorum, sinirlerimin omurgamdan yukarı doğru tırmanmaya başladığını hissediyorum.

İki aydır birlikteyiz, her geceyi birlikte geçiriyoruz ve bugün işten çıktıktan sonra birden aklıma geldi. Bir sonraki adıma geçme konusunda çok güçlü bir istek duydum. Buraya gelirken, kafamda bu konuşmayı defalarca tekrar ettim; ne söyleyeceğimi, nasıl soracağımı, ama şimdi buradayım ve donup kaldım.

Ben.

Donup kalmış.

Bana hiç böyle bir şey olmamıştı. Yeni bir son teknoloji ürünü tanıtmak zorunda olduğum toplantılara katıldım ve hiç sorun yaşamadım, ama şu anda, Peyton ile konuşurken, dilim tutuldu.

"Bu cümlelerin sonu var mı?" Başını yana eğip beni inceliyor. "Rome, iyi misin?"

"Evet." Yakamı çekerek, yanan cildime hava girmesini sağlamaya çalışıyorum. Ya hayır derse?

Ya çok erkense? Çok erken mi?

Tanrım.

Garson, Peyton'ın buradan denemek istediği tek şey olan, birden fazla pipetli dev bir bardak dondurulmuş sıcak çikolata getirir.

"Afiyet olsun," diyor garson gidmeden önce, ikimiz de ona aldırış etmiyoruz.

"Rome, rengin solmuş."

"Gerçekten mi?" Gergin bir şekilde gülüyorum. "Huh."

Gözleri kısılır, zihni muhtemelen olasılıklarla doludur.

Geri çekildiğimi görüyor ve bunun olmasına izin vermeyecek.

Sandalyesini yanıma çekip elimi tuttu ve başparmağıyla nazikçe parmak eklemlerimi okşayarak omuzlarımdaki gerginliği giderdi.

"Tamam, bunu kolay yoldan ya da zor yoldan yapabiliriz. Ya bana söyleyeceğin şeyi söylersin," sesi yumuşak ve tatlı, şefkatli, "ya da bana söyleyene kadar bütün gece seni rahatsız ederim."

Doğrusu, bunu daha önce de yaptı.

Cesaretimi toplamam gerektiğini bilerek, derin bir nefes alıp onun güzel, ifade dolu gözlerine baktım. "Bence birlikte yaşamaya başlamalıyız."

Açık, net, mükemmel.

Peyton'ın ifadesi değişmedi. Gözlerini bile kırpmadı ve sanırım onu çok şaşırttım, ta ki "Bana birlikte yaşamayı böyle mi teklif edeceksin? Bir cümle ile mi? Bu bir soru bile değildi." diyene kadar.

Masasının yanına geri çekildi ve başını salladı.

"Oh hayır, Rome. Böyle olmaz." Dondurulmuş sıcak çikolatadan büyük bir yudum aldı ve sonra başını tuttu. "Ooo, dondurma baş ağrısı."

Uh... yani, bu hayır mı demek?

Onu tamamen şaşkın bir şekilde izleyerek, "Bunu hayır olarak mı kabul etmeliyim?" diye soruyorum.

hayır mı?"

O başını salladı. "Hayır, seninle birlikte taşınacağım, ama düzgün bir şekilde sormadan olmaz."

Tanrım. *Kadınlar*.

Gözlerimi devirmekten kaçınıyorum. "Peki, benimle birlikte yaşamak ister misin?" Kaşlarını kaldırıp, pipeti ağzına götürürken, benimle alay ediyor.

"Tamam, benimle birlikte yaşamak ister misin?" Hayır, bu tavırla sormayacağım. Ve bu gece bunu başka bir şekilde ifade etmeye çalışmaya kalkışma. Bunu iyice düşünmelisin, şimdi büyük bir jest yapmalısın."

"Ciddi misin?"

Gözlerimin içine bakıyor. "Çok ciddiylim." Sonra pipeti kaldırıyor, yüzüne bir gülümseme yapıyor ve "İç hadi yakışıklı, çok lezzetli" diyor.

Burada ne oldu böyle?

"Büyük jest, ha?" Hunter, Salı sabahı toplantımız için konferans odasına girerken omzuma hafifçe vurarak diyor. "İyi şanslar."

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum."

"Pinterest'e falan bakıp fikir alman iyi olur demek."

Odaya girerken takım elbisenin kollarını düzeltiyorum ve sessizce konuşuyorum. "Lanet olası Pinterest'e bakmayacağım."

Lauren arkamdan kapıyı kapatır, yüzünde bilmiş bir sırıtış vardır. Ofiste Peyton'la çıktığımızı bilen tek kişi odur ve bunun tek nedeni, bir gece geç saatte bizi öpüşürken yakalamış olmasıdır. Masasında bir şey unutmuş ve benim ofisimde birini görünce, benim çoktan çıktığımı düşünerek kim olduğunu kontrol etmek için içeri girmiştir. Şaşkınlıkla gördüğü şey, Peyton'ın ve benim dudaklarımızın birbirine yapışık, benim elim ise onun bluzunun içindeydi.

Ertesi sabah ona güzel bir hediye kartı verdim ve sağduyulu davranışından dolayı teşekkür ettim.

Kabul etmek istemem ama, gün içinde Peyton'a bir şeyler göndermek konusunda, özellikle öğle yemeği ve... kiş gibi şeyler konusunda çok yardımcı oldu.

Odayı gözden geçirip herkesin burada olduğundan emin oluyorum. Peyton bu toplantılara katılmıyor, çünkü bu toplantılar stratejik planlamadan çok haftalık gelişmelerle ilgili.

Elinde kahvesiyle, yüzünde korku dolu bir ifadeyle koltuklarında oturan herkes gibi, ben de bu toplantılardan nefret ediyorum, ama katılmak zorundayım.

Her zaman yuvarlak masa toplantısıyla başlıyoruz, böylece şirketle ilgili ilginç bir şeyi olanlar konuşabilirler.

Çalışanlar bu zamanı, hafta sonu belirli bir ürünü kullanıp kullanmadıklarını veya şirket için çalışan birinin önemli bir başarıya ulaşip ulaşmadığını tartışmak için kullanırlar. Bunlar benim ilgimi çekmeyen hafif ve önemsiz şeyler, ama şirketin moralini yükselttiğini biliyorum.

Oturuyorum, ayak bileğimi dizimin üzerine atıyorum ve yanımda oturan kadına başımı sallıyorum. Sanırım adı Andrea.

"Önce selamlaşalım."

Parlak bir gülümsemeyle başını sallıyor ve yeni kadın koleksiyonundan, ter geçirmez uzun kollu tişörtlerden birini nasıl kullandığından ve ne kadar harika ve rahat olduğundan bahsetmeye başlıyor.

Tamam, bu tür şeyleri duymayı seviyorum.

Sırada George var. Tek duyurusu, karısının yine brownie yaptığı ve isteyen varsa pazarlama katında olduklarıydı.

isterse alabileceğini söyledi.

Lauren daha sonra benim için bir tane almak için aşağıya gizlice inecek. O browniler ölümcül. Lauren'a bakıyorum, o da bana komplo kurarcasına göz kırıyor.

Ve sıra ilerliyor. Bazıları hiçbir şey söylemezken, diğerleri anlamsız şeyler konuşuyor ve sıra daha önce gördüğüm ama bu toplantılarda hiç görmediğim kızıl saçlı birine geliyor.

O kimdi?

El sallayarak, "Merhaba, ben Sasha. George beni bu toplantıya davet etti, çünkü paylaşmak istediğim oldukça ilginç haberlerim var" diyor. Sesi çok kötü, tiz ve cırtlak. Ne kadar az konuşursa o kadar iyi.

"Devam et." Elimle işaret ediyorum.

Hiç gerginlik göstermeden şöyle diyor: "Bu hafta sonu kadın giyim koleksiyonumuzdaki şapka serisinde yaşanan sızıntı olayını hatırlıyor musunuz?"

Bu konuyu açma sakın. Tanrıya şükür şapkaları pek umursamıyorum. Dört seçeneğimiz var, hepsi bu. Şapkalar lansmanı etkileyecek kadar önemli değil, ama dün Project Mountain şapka serisini duyurduğunda çok sinir bozucu oldu.

"Evet," diye devam etmesini sağladım.

"Sanırım sızıntının kaynağını buldum."

Tamam, şimdi bir şey bulduk. Konferans odasının ışıklarının yanında duran birine başını sallıyor. Oda karanlıklaşıyor ve televizyon ekranında resimler beliriyor.

"Bunları bu hafta sonu çektim. İlk başta hayal gördüğümü sandım, ama yaklaştığımda çok şaşırdım."

Fotoğraflar berbat. Bir grup insan köpek kafesinde oturmuş kahvaltı yapıyor gibi görünüyor.

Ama sonra bir sonrakine geçiyor ve o anda kalbim göğsümde sıkışıyor ve kanım kaynamaya başlıyor. Hunter hemen elini omzuma koyarak beni sakinleştirmeye çalışıyor.

Bacak bacak üstüne atmış, elinde bir fincan kahveyle gülerek oturan Peyton, profesyonel bir kıyafet giymiş ve Project Mountain'ın CEO'su Lance Holiday ile konuşuyor.

Ne oluyor lan?

"Bilmeyenler için söyleyeyim, Peyton istifa ettiğinde Roam, Inc. şirketinde sosyal medya işini devraldım. O şimdi kadın ürünleri grubumuzda çalışıyor ve tüm pazarlama kampanyasını yönetiyor. Onu Lance ile konuşurken gördüğümde ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsiniz." Başka bir slayta geçiyor. İkisi de bir makete bakıyorlar, o maketi işaret ederken Lance dikkatle dinliyor.

Sasha resimden resme geçmeye devam ederken, her biri kalbime bir çivi gibi saplanıyor ve kendimi fiziksel olarak hasta hissediyorum.

Bana bunu nasıl yapabilir? Roam, Inc.'e?

İş bulmak için çaresiz olduğumu biliyorum, ama beni ihanet edecek kadar çaresiz miydi?

Project Mountain'ı yenmek için çok hevesliydi, ama bunca zaman beni aldatıyor muydu?

Anlamıyorum lan.

Masadan uzaklaşarak sandalyemden kalkıyorum ve "Toplantı iptal edildi" diyorum.

Konferans odasından fırlayarak asansöre gittim ve işaret parmağımla hızla aşağı düğmesine bastım. Ağır ayak sesleri peşimden geliyordu ve kim olduğunu anlamak için yanıma bakmam gerekmedi.

"Dostum, bir açıklaması olmalı." "Ne gibi?"

Hunter sessiz, ona hapisten kurtulma kartı verecek bir şey bulmaya çalışıyor. Keşke ben de aynı şeyi düşünmeye çalışsaydım, ama tek görebildiğim o lanet olası fotoğraflar. Tek görebildiğim, her şeyimi emanet ettiğim kadının, benim en büyük rakibim olarak gördüğüm birine gülümsediği. Hayır, hiçbir açıklama göremiyorum. "Bilmiyorum, ama ona patlamadan önce, bir saniye durup sakinleşip bunu mantıklı bir şekilde düşünmeye ne dersin?"

Asansör çaldı ve içeri girip lobi katı düğmesine bastım.

Kapılar kapanırken, "Şu anda aklımda mantıklı bir düşünce yok." diyorum.

"Ben de ondan korkuyorum," diye cevaplar, kapılar kapanmadan hemen önce.

Lobiye giderken cebimden telefonumu çıkarıp George'a hızlıca bir e-posta göndererek Martha'ya bu fotoğrafları en kısa sürede bana e-postayla göndermesini söylüyorum. Beş dakika içinde, şoförümün Buick'inin arka koltuğunda otururken, fotoğraflar elimde. Kahve dükkanına kadar yol boyunca fotoğrafları inceliyorum, her birini keskin gözlerle inceliyorum ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, tek varabildiğim sonuç, onun beni kandırmaya çalıştığı.

Nedenini ise hiç bilmiyorum.

Orada, kahvesini yudumlarken, parlak sarı elbisesi ve ona uyan yüksek topuklu ayakkabılarıyla taze ve güzel görünüyor, iPad'inde ve bilgisayarında özenle çalışıyor. Bir an için, benim şirketimi gerçekten umursadığını düşünebilirsiniz. Ya da belki Roam, Inc. ile ilgili işler üzerinde çalışmıyordur. Belki Project Mountain üzerinde çalışıyordur.

Altı adımda masasının önüne geliyorum ve ona bakıyorum.
ona bakıyorum.

O irkilir ve başını kaldırır. Yüzünde bir gülümseme yayılır, ama Sonra benim ifademi fark edince hemen kendini toplar. "Rome, her şey yolunda mı?"

Ben dalga geçmem. Karşısına otururum ve sadece ikimizin duyabileceği kadar alçak sesle konuşurum. "Beni kandırıyorsan hemen söyle."

"Ne?" Sanki yüzüne tokat atmışım gibi geriye yaslanır. "Dalga geçme, Peyton." Adı ağızımdan çıkan küfür gibi gelir.
. "Sadece gerçeği söyle."

Kollarını göğsünde kavuşturur ve hemen savunmaya geçer. "Affedersin ama öncelikle bana normal bir insan gibi selam verebilir, belki erkek arkadaşım gibi davranıp yanağıma bir öpücük kondurup, sonra da sakın bir ses tonuyla neden beni, senin deyimiyle, 'beni kandırdığın' için suçladığını açıklayabilirsin."

Hayal kırıklığından yüzümü ellerimle ovuşturup cebimden telefonumu çıkarırım. Tüm fotoğrafların bulunduğu e-postayı açar ve ekranı ona doğru tutarım.

Bir dakika boyunca resimlere bakar ve ifadesiz bir yüzle bana bakar.

"Peki..." diye soruyorum, ona açıklama şansı vererek.

"Ne? Görünüşe göre kendi sonucunu çoktan çıkarmışsın."

"Ne tür bir sonuca varmam gerekiyor? Hattımızda bir sızıntı var. Bu hafta sonu bir sızıntı oldu ve bu, senin Project Mountain'ın CEO'su ile yakalandığın hafta sonu ile aynı zamana denk geliyor."

İçimde o kadar çok öfke var ki, neredeyse halka açık bir yerde olduğumuzu unutuyorum.

İçimde kaynayan öfkemi bir kenara bırakıp Peyton'a baktığımda, ağlamak üzere gibi görünüyor.

Ağlıyor... çünkü yakalandı diye mi?

Tek kelime etmeden eşyalarını toplar, çantasına tikiştirir, masadan kalkar, bana ikinci bir bakış bile atmadan kahve dükkanından çıkıp dairesine doğru yürür.

Dalga mı geçiyor?

Hiç vakit kaybetmeden peşinden koşuyorum.

Etrafımızdaki New Yorklular günlerine devam ederken, ben Peyton'ı kolundan tutup kenara çekiyorum, A noktasından B noktasına yürüyen insanların yolundan çekiliyorum.

"Bırak beni," diyor, gözlerinde yaşlarla.

"Sadece itiraf et," diye cevap veriyorum. "Sadece söyle de ben de hayatıma devam edeyim."

Derin bir nefes alan Peyton sonunda bana bakar, eskiden severek baktığım gözleri yaşlarla dolmuştur. Şu anda tek görebildiğim şey ihanettir. *Nasıl bu kadar aptal olabildim?*

"Gerçeği mi istiyorsun?"

"Şu anda gerçek çok hoş olurdu."

"Peki." Çantasından bir dosya klasörü çıkarır ve bana uzatır. "Bu, Project Mountain'ın kadın koleksiyonu için hazırladığı her şeyin özeti. Geçen hafta beni aradılar, buluşup hizmetlerimi kullanmak hakkında konuşmak istediklerini söylediler. Bunun

rekabeti incelemek için harika bir fırsat. Aptallar bana planladıkları her şeyi verdiler. Dün bütün gün ve bu sabahı, her iki hattı karşılaştırıp, dikkat edilmesi gereken bölümleri vurgulayarak ve bunlarla mücadele etmek için çözümler sunarak geçirdim. Hiçbir şey söylemedim, çünkü bu konuda nihayet bir atılımdan daha fazlasını elde edebileceğimiz umudunu sana vermek istemedim. Bu gece sana vermeyi planlıyordum." Dosyayı göğsüme doğru iterek, almamı zorladı ve zihnim milyonlarca yöne doğru dönmeye başladı.

"Özür dilerim" mi demeliyim, yoksa "Siktir" mi demeliyim, bilmiyorum.

"Eğer öyle yapsaydın çok hoş olurdu... Hayır. Beni seni kazıklamaya çalıştığım için suçladığını inanamıyorum. Beni çok iyi tanıyorsun."

Yutkunuyorum. Kahretsin, ne kadar aptalım. "Peyton..."

"Hayır." Başını sallar. "İşine ve senin için çalışanlara olan tutkunu anlıyorum. Başından beri, çalıştığın her dakikaya değer verdiğini biliyordum, ama bugün bana bu kadar kötü davranacağını asla tahmin edemezdim." Çantasının askısını omzuna takıp vücuduna daha yakın hale getirir. "Senin, herkesten çok, bana ve işime saygı duyacağını ve benim sana asla böyle bir şey yapmayacağımı bileceğini umardım. Seni asla aldatmayacağımı veya işini tehlikeye atmayacağımı."

"Ne düşüneceğimi bilemedim," diyorum çabucak, gözlerindeki acıyı ve kalbimdeki yıkımı hafifletmek için bir şeyler bulmaya çalışarak.

"Şöyle düşünebilirdin: 'Kız arkadaşım beni gerçekten seviyor. Hayır, bence orada aşk var. Bu yüzden, bu fotoğraflar çok kötü görünse de, onun bu kadar korkunç bir şey yapamayacağını *biliyorum*. Nokta.'" *Aşk mı?*

Gözlerindeki bakışla kalbim sanki sönmüş gibi şişiyor.

"Özür dilerim." Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Hazırlıksız yakalandım."

Öne eğilerek, gözlerimin içine bakarak şöyle diyor: "O zaman seni yine hazırlıksız yakalayayım. Bitti, Rome."

"Ne?" O uzaklaşmaya başlar, ama ben onu tekrar kolundan tutarım. "Peyton, hadi ama."

"Hayır, Rome." Başını sallar, gözlerinden akan yaşları hızla siler. Kahve dükkanını işaret eder. "Orada, bana ilk kez kadın koleksiyonu üzerinde seninle çalışmam için iş verdiğinde, bu projeye beni yeterince güvendiğin için benim için çok önemliydi. Evet, tüm bu süreçte sana aşık olmuş olabilirim. Ama sonuçta, sen bana hiç gerçekten güvenmedin."

"Bu doğru değil."

"Öyle mi? Bana öyle geliyor ama." Başını sallar. "Merak etme, Roam, Inc. ile işimi bitireceğim, kadın koleksiyonunun lansmanını tamamlayacağım, ama bu konuda sadece Hunter ile çalışacağım. Bittiğinde, Roam, Inc. ile işim bitecek. Bitti."

Göğsüm sıkışıyor, vücudum uyuşuyor ve Peyton'la çıkmaya başladığımdan beri ilk kez korku beni ele geçiriyor. O ciddi. Gerçekten bitiriyor ve bu beni her şeyden daha fazla mahvediyor.

Siktir et işi.

Kadın giyim serisini
siktir et. Project

Mountain'ı siktir et.

Peyton'ı kaybedemem, yaşadığımız onca şeyden sonra, ben... ben...

Duygularımı kabullenemeden, Peyton kaldırımda yürüyor, bana bakmaya bile tenezzül etmiyor.

Ayaklarıma onu takip etmelerini söylüyorum, ama ne yaparsam yapayım, dinleyemiyorum. Çünkü tek duyabildiğim onun sözleri: *"Bitti... Bu süreçte sana aşık olmuş olabilirim. Ama sonuçta sen bana hiç güvenmedin... Bitti."*

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

ROMA

"Buna duş denir," diyor Hunter, ofisime dalarak önümde oturan ve elinde bir dosya tutan. Bu gerzek, son iki haftadır benim işimi yapıyor.

Peyton ile çalışmak benim işim ve buna dayanamıyorum.

Her toplantının ne zaman başlayıp ne zaman biteceğini, tam olarak ne zaman ayrılacaklarını biliyorum, çünkü Hunter her seferinde bana lanet olası bir mesaj atıyor.

Kahve dükkanına vardım. Kısa elbise giymiş. Güzel görünüyor dostum.

Tanrım, o çok akıllı. Bu işte gerçekten çok iyi.

Parfümü ne? Kokusu harika.

Sık sık tırnaklarını boyadığını biliyor muydun? Bugün pembe. Alt dudağını ısırış şekli... dostum.

Bugün vedalaşırken bana sarıldı. Göğüsleri göğsüme değdi
tamam el işareti emoji

Oh, ve uzaklaşırken kalçasını sallıyor.

Onu gerçekten öldürebilirim. Son iki haftadır durum böyle.

Kokusu neye benziyor biliyorum, lanet olası yağmur ve güneş gibi. Ve tırnaklarını boyadığını da biliyorum. Sadece benim gömleğimi giyerek bunu yaparken onu izledim. Ve akıllı mı? Lanet olsun, o tanıdığım en akıllı kız, çok zeki ve kurnaz. Onu bu yüzden işe aldım. E-postalar ya da flört yüzünden değil, işinde çok iyi olduğu ve onu ekibimde ihtiyacım olduğu için.

Şimdi hayatımda ona ihtiyacım var. Kalıcı bir parçası.

Onunla ilgili her şeyi özlüyorum. Sabrımı sınamasını, odaya girdiğimde yüzünün aydınlanmasını, ona girerken adımı inlemesi, asla doyamamasını.

Onun hızlı zekasıyla beni dize getirebilme yeteneğini seviyorum ve zor bir günün ardından kucağıma oturup ona sarılmamı, kokusunu ve empatiyi içime çekmemi istediğimde bunu anlayabilmesini seviyorum.

Onun kişiliğini seviyorum — enerjik ve zeki — beni sürekli tetikte tutmasını seviyorum. Ve gülümsemesini, şehvetli gözlerini ve dolgun dudaklarını seviyorum.

Tanrım... Ben... Onu seviyorum.

Hunter, ahşap masamın üstüne parmaklarını vuruyor. "Uh, merhaba. Beni dinliyor muydun?"

Kafamı sallayıp yüzümü ovuşturuyorum, üç gündür tıraş olmamış sakalım gerçek bir sakala dönüşmüş. "Hayır, seni dinlemiyorum çünkü söylediğin her şey muhtemelen bana işkence edecek ve bunu duymak istemiyorum. Notları ver ve devam et."

Peyton'ı her ziyaretinden sonra, Hunter ilk olarak buraya, ofise uğrayarak Peyton'ın ne kadar harika olduğu hakkında detaylarla bana işkence ediyor.

Son dakika haberi: Ben de biliyorum lan, ve her şeyi mahveden salak da benim.

"Haklısın." Hunter cebine uzanıp bir protein bar çıkarır. Ambalajını açar, ısırır, çiğner. Çıtırtı sesi kafamı duvara vurmak istememe neden oluyor. "Bugün üzgün görüldüğünü sana söyledim. 'Ben iyiyim' görünüşü artık işe yaramıyor ve gözlerinde parlaklık yok."

Siktir.

Kafamdaki görüntüye dayanamıyorum. Somurtkan bir Peyton, toplantıyı zar zor atlatıyor, taşıdığı o ısıltı sönmüş ve maskelenmiş.

Siktir, ben bir aptalım.

"Bu sefer içki bile sipariş etmedi."

"Ne?" Hunter'a başımı çevirip baktım. "Neden?"

"Susamadığını ve acıkmadığını söyledi. Ama bu beni kruvasan yiyip parmaklarımı yalamaktan alıkoymadı."

"Siktir," diye mırıldanıp sandalyeme yaslandım.

Hunter nefesini verip ayak bileğini dizine koyar. "Dostum, özür dilemeni engelleyen ne?"

"Zaten özür diledim ama o uzaklaştı."

"Aptal olma. Tabii ki uzaklaştı. Onu çok incittin. Ve unutma, sana patlamamanı söylemiştim, ama bak ne yaptın."

"Hatırlattığın için teşekkürler."

"Cidden, neyi bekliyorsun? Berbat görünüyorsun, o da berbat görünüyor. Onu özlediğin belli, git ayaklarına kapan."

"O kadar kolay değil," diye cevap veriyorum, bilgisayar ekranımdaki duvar kağıdına bakarak. Peyton'ın Serendipity'de çektiği bir fotoğraf. O benim kucağımda oturuyor, kolunu boynuma dolamış, ben de onun yanağına öpücük konduruyorum, yüzündeki gülümseme çok güzel.

"Neden olmasın?"

"Çünkü benimle birlikte yaşamaya bile evet demedi ki..."

"Çünkü o büyük bir jest istiyordu, sizin birlikte yaşamaya başlamanız gerektiği gibi saçma sapan bir açıklama değil." Hunter parmağını şıklattı ve ayağını indirerek masama biraz daha yaklaştı. "Pinterest'i aç. Eminim onu geri kazanmak için iyi fikirler bulabiliriz."

"Lanet olası Pinterest'e bakmayacağım." Masamdan kalkıp ofisimde dolaşmaya başlıyorum, enseme ovuşturuyorum. Aklım fikirlerle değil, endişelerle dolup taşıyor. Ya çok uzun süre bekledimse? Ya beni geri istemiyorsa?

Başımı öne eğip, tamamen moralim bozuk bir şekilde, "Onu seviyorum, Hunter," diyorum.

"Biliyorum, peki ne yapacaksın?"

Ona dönerek, bilgisayarımı tekrar gözden geçiriyorum, onun bulaşıcı neşesi bana başladığımız yeri hatırlatıyor...

"Sanırım bir fikrim var."

Hunter ellerini ovuşturur ve öne doğru eğilir. "Oh, meme uçlarım sertleşti. Anlat bakalım."

Gerçekten yeni bir en iyi arkadaş bulmam lazım.

Hunter, Peyton'ı geri kazanmaya çalışmadan önce kendimi temizlememi önerdi ve bence bu seferlik haklıydı. Sakalımı kesmedim, sakallı halimi seviyordum ama bir kamyonun beni 9 mil boyunca engebeli yolda sürüklemiş gibi görünmemesi için biraz düzelttim. Siyah bir kot pantolon ve altında beyaz gömlek olan gri bir V yakalı kazak giymeye karar verdim. Peyton her zaman iş kıyafetlerimi sevdiğini söylerdi, ama onu gerçekten tahrik eden benim "sokak" kıyafetlerimdir.

Siktir, çok gerginim.

Hiç bir kızı geri kazanmak zorunda kalmamıştım. Hiç bu kadar ilgilenip çaba sarf etmemiştim, ama Peyton zamanımın her saniyesine değer.

Kahvehanenin karşısındaki bir restoranda otururken, onu mükemmel bir şekilde görebiliyorum. Kot pantolon ve sade mavi bir kazak giymiş, dizlerine kadar uzanan kahverengi botları ile çok güzel görünüyor. Onu gördüğüm anda, bu kadar yakın olduğunu bilerek, kalbimin göğsümden fırlayacakmış gibi attığını hissettim.

Cebimden telefonumu çıkarıp, hazırladığım e-postayı açtım ve bir kez daha gözden geçirip, memnun kalana kadar üzerinde değişiklikler yaptım.

Peyton'a tekrar bakıyorum. Burnu bilgisayarına gömülmüş, özenle çalışıyor, yanında bir fincan kahve var. Bugün ne aldı? Latte mi? Onları daha çok sever, ama kafeine çok ihtiyacı olduğunda espresso içer. Benim uykusuz gecelerimle başa çıkmak için kafeine ihtiyacım olduğu gibi, bugün de kafeine ihtiyacı var mı?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Derin bir nefes alıp, gönder tuşuna basıyorum ve bekliyorum.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

PEYTON

Bu latte şu anda bana hiç iyi gelmiyor. Beş shotlu espresso içmeliydim, çünkü aman Tanrım, bu reklam metinlerine bakarken gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum. Görüşüm bulanık ve zihnim başka yerde, maalesef kalbimi çalan bir pislikte.

Elimi alnıma bastırarak uykululuğuma karşı direnmeye çalışıyorum.

Tamam, belki de onun tekrar özür dilemesini istiyorum. Evet, ben öyle bir kızım. Yaptığı şey küstahça ve acımasızdı ve onun kişiliğinin bir yansımasıydı, ama yine de canımı yaktı... çünkü ben farklı olduğumu sanıyordum. Onun için önemli olduğumu, karar vermeden önce konuşabileceği biri olabileceğimi sanıyordum.

Ona çok kızgınım, ama aynı zamanda onu istiyorum. Onu seviyorum.

Bu durumun her şeyinden nefret ediyorum.

İç çekerek, bilgisayarımda yeni bir e-posta belirir belirmez ılık latte'mden bir yudum alıyorum.

Latte'mi masaya bırakıp önizlemeyi tıklayarak e-postayı açtım.

İlk başta e-posta adresini tanımadım, ama daha yakından baktığımda kalbim göğsümde çarpmaya başladı ve nefesim kesildi.

HandsRoamingPeytonsBody. Konu:

Seninle yatmak istemiyorum...

Titrek ellerimle e-postanın başına kaydırıyorum.

İlgili kişiye (yani sana, Peyton):

Bunu yazarken ne kadar üzgün olduğumu bilemezsin, ama söylemek zorundayım. Çünkü artık dayanamıyorum.

Gözlerimden yaşlar akmaya başlar ve nefes alamam, önümdeki ekranı göremem. Bu, LSY olarak ona gönderdiğim ilk e-postanın neredeyse kelimesi kelimesine aynısı.

Hayretle ağzımı kapatıyorum ve sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes alıyorum.

Ama... tam açıklıkla söylemek gerekirse, bunu yazmadan önce hiç alkollü içki içmediğimi bilmenizi isterim. Evet, son iki hafta içinde kalbimdeki boşluğu doldurmak için çok fazla içki içmiş olabilirim, ama şu anda bu e-postayı yazarken tamamen ayık olduğumu ve size içimi döktüğümü dürüstçe söyleyebilirim. Yine de, kayda geçmesi için, bu sabah sensiz geçirdiğim uykusuz geceleri telafi etmek için beş fincan kahve içtim.

Sevdiğiniz kişiye karşı açık ve dürüst olmak önemli, değil mi? Ve tam açıklıkla söylemek gerekirse, Peyton?

Seni seviyorum.

Ve sonunda dürüst davranıyorum.

Senden çok hoşlanıyorum ve bu durum karar verme yeteneğimi bulanıklaştırıyor, sana saldırmamı ve milyonlarca yıl boyunca asla yapmayacağın şeyler için seni suçlamamı sağlıyor. < - - Okudun mu? Milyonlarca yıl boyunca beni ASLA İHANET ETMEYECEĞİNİ düşünüyorum. Bir saniye bile bunu düşündüğüm için lanet olası bir pislğim ve çok üzgünüm.

Sana umutsuz, aptalca, okul bahçesindeki bir çocuk gibi aşığım.

Ofisteki insanlar bana sadist diyorlar, biliyor muydun? Egomanyak? Duyarsız, kibirli pislik? Ama sen en başından beri benim havlamamın ısırmaından daha kötü olduğunu biliyordun. Bana, boynuma sıkıca bağlanmış kravatlı, masanın arkasındaki adamdan daha fazlası olduğumu kanıtlama şansı verdin.

Bir kez olsun, yüzüme gülümseme koyan sendin. Etkilemek istediğim kişi sendin. Herkesten daha çok istediğim kişi sendin.

Ve dürüst olursak, giydiğin o mavi kazak? V yakası o kadar derin ki, göğüslerinin şişkinliğini görebiliyorum

çok önemli bir soru sormak istiyorum...

Seninle yatmak istemiyorum... Eğer izin verirsen, seni sevmek istiyorum. Sevgilerimle,

Saygılarımla,

HER ZAMAN

Senin

Not: Yukarı bak.

Yukarı bak? Bu da ne demek şimdi?

Gözlerimdeki yaşları silirim ve başımı kaldırırım. Rome, elinde beyaz bir kutu, diğer eli cebinde, gergin ama süveteri ve kot pantolonuyla çok seksi görünüyor.

Tanrım, ne kadar yakışıklı olduğunu unutmuşum.

"Hey bebeğim," diyor nazikçe, bir adım öne çıkarak. Ve işte orada, kolonyası haftalar sonra ilk kez beni uyandırıyor. Ben bir şey söyleyemeden, önümde diz çöküyor ve kutuyu uzatıyor. "Aç şunu." Yoğun bakışları bana odaklanmış, hem duygusal hem de umut dolu.

Titrek ellerimle pasta kutusunun kapağını kaldırdığımda, en sevdiğim kişinin en altta olduğunu gördüm ve üstünde, altına bantlanmış bir anahtar ile birlikte "Senin kucaklamaların ve 'kişilerin' olmadan bir gün daha yaşayamam. Benimle birlikte yaşamak ister misin?" yazıyordu.

Bir kız gibi, ağzımı kapatıyorum ve gözlerimden yaşlar akmaya devam ediyor. Kutuyu masanın üzerine koyuyor ve ellerimi ellerine alıyor, gözlerini benden hiç ayırmıyor.

"Peyton, söylediklerim için çok üzgünüm, sana güvenmemem için çok üzgünüm. Sen benim için her şeydin, benim için yaptığın tüm inanılmaz işler yüzünden değil, çok zeki ve esprili olduğun ve beni çok mutlu ettiğin için. Senin yanımda olmadan bir gün daha geçirebileceğimi hayal edemiyorum." Elimi öper ve "Beni affeder misin ve lütfen benimle birlikte yaşamaya gelir misin?" der.

Heyecanımı gizleyemeyip onu bekletemeyince, başımı sallayıp gülümsüyorum. O da beni göğsüne çekip, kırılacağım hissine kapılana kadar sarılıyor.

Boynuma iç çekerek, yanağıma öpücük kondurur ve fısıldar, "Seni çok seviyorum, Peyton. Seni incittiğim için özür dilerim."

Sevinçten aklımı kaçırmış bir halde, ona daha da sıkı sarılırım ve sonra uzaklaşıyorum. Parmağımı ona doğrultup, "Bir daha yapma. Kolay affetmem." derim.

O gülüyor, bu ses artık kulağıma yabancı gelmiyor. "Asla."

Yanaklarını kavrayarak dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyorum ve onlara yumuşak, nazik bir öpücük kondurarak, "Seni seviyorum Rome, seninle bir ev paylaşmak için sabırsızlanıyorum, ama..." diyorum.

"Ama?" Kaşlarını kaldırarak bana bakar.

"Ama senin o beton ormanındaki dairede yaşamayacağız."

Parlak bir gülümsemeyle, "Merak etme, iki kat aşağıda bir daire tuttum. İkimiz için de yepyeni ve temiz."

"Sen çok iyi bir adamsın."

"Senin için ne güzel."

Ağzını ağızımla kapattı ve kahvehanenin ortasında, muhtemelen bir sahne yaratıyor olsak da, umurumda değildi. O sadist, egomanyak ve zorba olarak biliniyordu, ama ben içten içe onun beni dizlerimin üzerine çöktürecek alfa eğilimli, duygusal bir beyefendi olduğunu biliyordum.

Ve tahmin et ne oldu? O tamamen BENİM.

Ağzını benden çektiğinde iç çekip başını benimkine yasladı. "Tanrım, seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Dudaklarımı yana doğru kıvrarak gülümserim ve eklerim, "Bu arada, senin kucaklamaların ve 'quiche'lerin olmadan bir gün bile yaşayamam. Akıllıca, Rome. Çok akıllıca."

Utangaç bir şekilde omuz silkiyor. "Pinterest'in kızını geri kazanmana yardımcı olabileceğini kim bilebilirdi ki?"

EPILOG

HUNTER

O ikisine bakamıyorum bile. Çok iğrençler.

İki arkadaşım; biri hayatımın yarısını paylaştığım, diğeri ise, şey, ona aşık olduğu ve o da çok havalı olduğu için. Onunla arkadaş olmamak elde değildi.

O karşı konulmaz ve ben de ona aşık oldum, ama onunla yatamıyorum.

Şanslı piç, Rome beceriyor.

Dışarıdan bakıldığında Peyton sıradan bir kız gibi görünüyor ve ben

Onun için bir randevu arıyor olsaydım, onu bir dizi aday arasından seçmezdim. O sarışınları tercih ederken, o esmerdi. O uzun boylu kadınları tercih ederken, o minyondu.

O, onun istediğini sandığı her şeyin tam tersiydi.

Tabii o, kimseyi istediğini düşünmüyordu, o kararsız piç. Sonra kız gidip onunla yatmak istediğini söyledi... Küstah küçük pislik.

"Neden öyle duruyorsun? Garip görünüyorsun." Peyton'ın tatlı ama ısrarcı sesi düşüncelerimi böldü.

"Garip mi görünüyorum?"

"Evet, uzayda kaybolmuş gibi görünüyorsun ve dikkatli olmazsan, o şifonyeri ayağına düşüreceksin." Sabırsızca kendi ayağına vurur.

"Eğer düşürürsen, sakın bir saniye bile olsa o yaralanmayı benim ev sahibi sigortamdan talep etmeye kalkma." Rome, yeni yatak odalarına koyacakları ağır maun şifonyerin diğer ucuyla bana hafifçe vurur.

Rome'un daha önce yaşadığı dairenin sadece iki kat altında bulunan yeni dairelerindeyiz ve Peyton bize ağır işleri yaptırıyor.

"Bana biraz güven, pislik." Ağır ahşabı kaldırırken, hafifçe nefes veriyorum. "Bunu nereye koyacağız? Az kalsın boşalacaktım."

Peyton gülerek, kral boy yataklarının yanındaki büyük duvarı işaret ediyor. "Orası iyi olur; duvarın ortasına yerleştir." Elleriyle "*o tarafa*" ... *sağa* ... *biraz* hareket ediyor, sonra bana dur işareti yapıyor. "Mükemmel."

Hey. O piçin hayatının aşkıyla birlikte yaşamasına tamamen karşıyım, ama nasıl oldu da tek boş hafta sonumda onların eşyalarını taşımak zorunda kaldım?

Bana borcu var.

Bu saçmalıktan nefret ediyorum; bir üniversite öğrencisine yüz dolar verip bu eşyaları benim yerime taşımasını tercih ederim.

Dostum, bazen iyi bir arkadaş olmak berbat bir şey.

Rome kışını şifonyere dayayıp, ayak bileklerini ve kollarını çaprazladı. Beni inceledi. "Bu gece ne yapıyorsun?"

Bugün Cumartesi.

"Bilmiyorum. Belki dışarı çıkarım. Birkaç içki içerim."

Peyton kaşlarını kaldırır. "Randevun yok mu?"

Gülüyorum. "Ne, her hafta sonu hazır ve istekli kızların listesi var mı sanıyorsun?"

"Vay canına," diyor. "Sadece soruyordum. Savunmaya geçmene gerek yok."

Ve bilgin olsun, tek başına dışarı çıkıp içki içmemelisin."

Genelde çıkmam. Ama nedense, bu iki iğrenç aşk kuşuyla öğleden sonrasını geçirdikten sonra, soğuk ve karanlık daireme dönme fikri hiç de cazip gelmiyor.

Ve o haklı; tek başıma içmeye çıkmamalıyım.

Bu, *sevgisiz ve yalnızlığı* bir üst seviyeye taşımak olur ve ben o arafa gitmeye hazır değilim.

Henüz.

Boş ver.

Her zamanki gibi gülümsemeyi takınıyorum. "Dalga mı geçiyorsun? Kapıdan girdiğimde kadınlar sıraya giriyor; arkadaşlık için canım yanmaz."

arkadaşlık için canım sıkılmayacak."

Bu bir yalan, her zaman söylediğim bir yalan, böylece beni rahat bırakıp randevularımla ilgili beni rahat bırakıyorlar.

Bu, Rome ve Peyton'ın en sevdikleri yeni eğlenceleri, halka açık yerlerde sevgi gösterileri ve birlikte raketbol oynamayı öğrenmenin yanı sıra.

Top peşinde koşmaya devam etsinler ve benim aşk hayatımı rahat bıraksınlar.

"Yalan söyleme, Hunter; çok fazla saçmalıyorsun, ama hepimiz senin palavra attığını biliyoruz." Peyton kendini beğenmiş bir şekilde konuşuyor. "Muhtemelen eve gidip Lifetime filmi izleyeceksin."

Yaklaştın. Muhtemelen CW'de bir şey izleyeceğim.

"şaka yapıyor. Bu gece ne yapacağın bizi hiç ilgilendirmiyor."

"Rome. Nazik ol." Güzel yüzünü bana çeviriyor ve ben kıvranıyorum. Bunu yapmasından nefret ediyorum. "Yapman gereken şey, boş boş dolaşmayı bırakmak ve..."

"Kendime iyi bir kız bulmak, biliyorum. Blah, blah, blah. Bunu bana milyonlarca kez söyledin."

Peyton hiç de kırılmış görünmüyor. Aksine, *anlamış gibi görünüyor.*

Her zamanki gibi sırtıtıyor.

"Biliyor musun," diye yavaşça başlıyor, kanepenin etrafında dolaşıp mutfağa doğru ilerliyor. Burası Rome'un eskisinden daha sıcak — nötr tonlar ve koyu lacivert vurgular — paslanmaz elik aletler ve bol miktarda doğal güneş işığı var. "Rome'un kız kardeşi şehre geliyor, belki..."

"Hayır," Rome ve ben aynı anda bağırıyoruz.

Rome'un kız arkadaşi ikimiz arasında bakışlarını gezdirir. "Ne dedim ben? Cmlemi bitirmeme bile izin vermediniz..."

"Cevap hayır. Ne söyleyeceğin önemli değil
"

"Sadece onun şehre geleceğini ve onların..."
güzel olmaz

mıydı..."

"Hayır."

Peyton yüzünü tanıdık bir şekilde buruşturur. "Onun nesi var?"

Hiçbir şey.

Rome'un kız kardeşinin kesinlikle hiçbir sorunu yok ve asıl sorun da bu.

Bailey Blackburn yanlış olanın tam tersidir; o doğru olan her şeydir ve ona yaklaşmamam gerekir.

Peyton'ın bunu önermesine şaşırdım.

"Bay'i son gördüğümde, bazı üniversite arkadaşlarıyla feminist bir mücadele içindeydi, erkeklerden vazgeçmişti, saçlarının yarısını kesmişti ve mor ruj sürüyordu."

Ama.

Onu tesadüfen internette gördüm ve, şey... Bailey Blackburn çok değişmiş. Hem de çok.

Çok seksi. Narin. Kadınsı. Çok zeki.

Birkaç kez, Hawaii'ye yaptığı son seyahatte mayolu fotoğraflarını *yanlışıklıkla* inceledim. Yani, fotoğraf birdenbire karşımda belirdi ve ben de bakmak zorunda kaldım. Ben onu aramış değilim.

"Evet, hayır. O benim için bir baş belası." Yalancı.

"Oh. Öyleyse boş ver. Ofisi gezdirecek başka birini bulabiliriz."

Bir daha söyler misin? "Ofisi gezdirmek ne demek?"

Peyton sorumu geçirtilip gülümsedi. "Rome bahsetmedi mi?"

"Neyi söylemedi?"

Ortağım ve en iyi arkadaşım omuz silkiyor ve ben ona bir tokat atmak istiyorum. "Eve taşınıyor ve bir işe ihtiyacı var."

"Ve kalacak bir yere," diye araya girer Peyton, dolaptan bir tava çıkarır ve tıslayarak ocağın üzerine koyar.

"Önce işi halledelim." Ona bir bakış attı, sonra dikkatini bana verdi. "Onu ofiste çalıştıracam, çeşitli işler yaptıracağım. Belki saha testleri bile yaptırırım."

Saha testleri.

Bu benim bölümüm.

Onlara tepki göstererek tatmin olmalarını istemiyorum. "Ne zaman?"

"Haftaya bir ara. Colorado'dan arabayla gelecek."

"Colorado'da ne yapıyordu? Kaç yaşında?" Üniversitede olduğunu sanıyordum.

"Rockies için spor pazarlamacılığı yapıyordu, ama evini özlemiş, ben de ona geri dönmek isterse burada bir evi olacağını söyledim."

"Ve evini özlüyor," dedim ifadesiz bir yüzle. "Evet."

"Bekle. İşe girecek yaşta mı ki?"

Rome bana sanki lanet bir aptalmışım gibi bakıyor. "O yirmi altı yaşında, gerizekalı."

Oh.

Peki.

"Parlay, dostum, bilmiyordum. On dokuz yaşında sandım."

"Sen tam bir salaksın." Rome kendini tutamayıp gülüyor.

Tanrım, onun mutlu ve gülümseyen halini görmek ne güzel. "Çocuklar. Ne zaman bu kadar büyüdüler?"

"Onu öyle çağırdığını duymasın. İşinde çok iyi, çok saygı duyulan biridir."

"Yavru kedinin artık pençeleri mi var?" diye şaka yapıyorum.

Rome kaşlarını çatır. "Ona öyle dediğini yakalamasına izin verme. Gözlerini gerçekten tırmalayabilir."

Anlaşıldı.

Yeni koltuklarının arkasına yaslanarak bu bilgiyi sindirmeye çalışıyorum.

Rome'un kız kardeşi Bailey eve geliyor ve Roam, Inc. şirketinde çalışacak. Bununla başa çıkabilirim, ona aşık falan değilim.

Aslında, bana aşık olan oydu, tersi değil.

Yani, o on iki yaşındaydı, ama yine de. Aşk aşktır ve aşkın yaşı yoktur.

Özellikle de on iki yaşındaysan...

Bay deli gibiydi, her yere peşimden geliyordu. Onunla doğrudan konuştuğumda veya adını söylediğimde kızarıyordu. Bana hediyeler veriyordu (çoğunlukla sakız ve şeker gibi ucuz şeyler). Beni çok rahatsız ediyordu, ama ben on altı yaşındaydım ve o daha küçüktü, kadınlar hakkında hiçbir şey bilmiyordum, etkilenebilir, hassas kızlar hakkında ise hiç bilmiyordum.

Bir yaz boyunca bana aşık olmuştu.

Ta ki ona tam olarak bu kelimelerle defolup beni rahat bırakmasını söyleyene kadar.

O da bana siktir git dedi.

Onun gözlerindeki, aşağılanmasından kaynaklanan öfkenin ateşini hatırlayınca gülümsüyorum.

Ondan sonra benden nefret etti ve onu suçlamıyorum.

Ben kendini beğenmiş, pislik gibi davranan küçük bir pisliktim. Bailey Blackburn. Kim tahmin edebilirdi ki?

Ve o eve dönüyor...

SON

3 OCAK 2019'DA GELİYOR

En İyi Arkadaşının Kız Kardeşiyle Çıkmanın Sırrı

BRAM

En iyi arkadaşımın kız kardeşine aptalca bir şekilde aşık oldum. Bunun tam olarak ne zaman olduğunu da biliyorum.

Onunla ilk tanıştığımda ya da ikinci kez karşılaştığımda değildi. Evet, onu güzel ve ilginç buluyordum, ama aşık mıydım? Pek sayılmaz.

Hayır, ilk karşılaşmamızdan sonra birçok kez oldu. Ben son sınıftaydım, o ikinci sınıftaydı. Arkadaşları tarafından zorla bir başka üniversite partisine götürülen, iyi vakit geçirmesi için rehin tutulan gergin bir ikinci sınıf öğrencisiydi.

O, sudan çıkmış balık gibiydi ve ben, sarhoş pisliklere çarparak ve boş bira kutularına takılıp düşerken, burnundaki mükemmel pozisyonundan sürekli kayan gözlüklerini düzeltirken, gözlerimi ondan ayırmadan izlemeden edemedim.

Belki içimdeki bira yüzündendi, ya da tamamen ve tamamen ortama uymayan kıza duyduğum saf meraklıydı, ama kendimi ona çekildiğimi hissettim. O anda, bir seçim yapmam gerektiğini biliyordum: ya Lauren Connor'ın yanında oturmaya devam edip onun sinir bozucu bir şekilde anlattığı sıkıcı hikayeleri dinleyecektim, ya da koltuktan kalkıp Julia Westin'e merhaba diyecektim.

Ne yaptığımı tahmin edebiliyor musunuz?

The Love Sincerely Yours'u okuduğunuz için teşekkürler! Umarım beğenmişsinizdir ve 2019 Ocak ayında çıkacak olan kitabımın ön izlemesini beğenmişsinizdir, The Secret to Dating Your Best Friend's Sister... [Buradan](#) sipariş verebilirsiniz!

Yakında [çıkacak](#) kitaplarımın yayınlanma tarihlerini ilk öğrenen olmak için [buraya](#) tıklayın. Ve okunacaklar listenize eklemeyi unutmayın!

GEL BENİMLE TAKIL! Haftalık hediyeler ve eğlence için okuyucu grubuma katıl. [Buraya](#) tıkla. [_____](#)

Sara Ney ile birlikte yazılmıştır

(Seksi, akıllı, kalbi çırpıtan bir [aşk](#) hikayesi)

[Sevgilerimle](#) [_____](#)

Mükemmel Düet

(Nefesinizi kesecek, içten bir aşk hikayesi)

[Mükemmelliğin Sol Tarafı](#)
[Sonsuzluğun Sağ Tarafı](#)

Mavi Çizgi Düeti

(Birçok dönüm noktası olan destansı bir aşk hikayesi) [Aşkın İyi Tarafı](#)
[Aşkın Kötü Tarafı](#)

Sayılarla Flört Serisi

(Kahkaha dolu anlar ve çok ateşli sahnelerle dolu maceralı flört serisi)
[Üç Kör Randevu](#)
[İki Düşün Davetsiz](#)
[Misafiri Oyuna Geri](#)
[Dönüş](#)
[Bir Bebek Babası](#)

Binghamton Serisi

(Kalp, mizah, sıcaklık ve bazı SEKSİ İNŞAAT İŞÇİLERİ ile dolu)
[Co-Wrecker](#)
[En İyi Arkadaşımın](#)
[Eski Sevgilisi Çarpık](#)
[İkili Diğer Kardeş](#)

Tek Başına

(Duygu, mizah ve heyecan dolu, bazı gerçek kahkaha dolu anlar)
[Ana Yol Yeni](#)
[Açığa Çıkan](#)
[Sevgili Hayat](#)

Romantik Roman Yazarı Serisi

(Komik, kahkaha attıran romantik komediler)
[Bakire Romantik Roman Yazarı](#)

Randy Romantik Roman Yazarı

Stroked Serisi

(Bolca mizah içeren ATEŞLİ spor romantizmi)

STROKED

STROKED LONG

STROKED HARD

Bourbon Serisi

(Güzelliği ve koruyuculuğu ile dikkat çeken alfa erkeğin yer aldığı, cesur ve erotik bir aşk hikayesi) Bourbon Sins

Bourbon

Aldatmacası

Bourbon Krallığı

Bourbon

Gerçekleri

Aşk ve Spor Serisi

(Yeni Yetişkin, üniversite futbolu profesyonel futbol kariyerine dönüşür. Aşk üçgenleri.)

Adil Yakalama

Çift Koruma Üç ve

Dışarı

The Hot-Lanta Serisi

(İlk serim. Bolca dram içeren beyzbol spor romantizmi!)

Caught Looking

Playing the Field

Warning Track Hit

and Run

Warblers Point Serisi

(Üç İrlandalı kardeş, onların küçük kız kardeşi ve başlarına gelen dramalar. Aşk üçgenleri. Üçüncü kitap henüz çıkmadı.)

Bira, Tavuklar ve

İrlandalılar Bira, Yalanlar

ve Mazeretler

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

